

A MARADÉKHOZ

**A NÉVTELEN SZELLEM TANÍTÁSA
ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN**

III. KÖTET

Szerkesztette: Vay Valéria

KIADJA:

**Magyar Szellemkutatók Társasága,
Cleveland, Ohio, USA**

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

MINDEN NYOMORÚSÁGNAK OKA: A BŰN	4
VÁGYAK, CSELEKEDETEK ÉS: BELÁTÁS.....	7
AZ IGAZSÁG MEGISMERÉSÉNEK DÖNTŐ FONTOSSÁGA.....	11
A JÓ IRÁNYBAN HALADÓK EGYMÁS IRÁNTI FELADATAI	13
A VASTAGABB SZÖVÉSŰ KÖNTÖSRŐL	15
A TERMÉSZETTÖRVÉNY MÉRLEGÉN	17
AZ ESZME SZOLGÁLATA ÉS A KÖNYVEK (Lajos szellem, Eszter duálja).....	18
KIÁLLÁS AZ IGAZSÁG MELLETT (Eszter duálja Lajos szellem)	20
A NAGY, ÁLTALÁNOSÍTÓ EMBERI MÉRTÉKRŐL	22
AZ ÁLDOZATOS ÉLETEK.....	24
A FEJLŐDÉS ÚTJÁN	28
A FÖLDI ÉLET NAGY AJÁNDÉK	31
AZ EMBERI LÉLEK HÁRMAS FELADATA	32
MI AZ OKA AZ EMBERISÉG BOLDOGTALANSÁGÁNAK?	36
SENKI NEM HAZUDTOLHATJA MEG ÖNMAGÁT	40
A TŰRÉS ÉS KITARTÁS A NAGYOBB ERŐ	46
FELELŐSSÉG A CSELEKEDETEKÉRT	49
AZ IMÁDSÁG HATÁSA AZ ESHETŐSÉGEKBEN	54
A VÉGTELENSÉG TITKAI ÉS AZ ANYAGI VILÁGOK GYORS VÁLTOZÁSAI.....	57
A HIT MIBENLÉTÉRŐL ÉS JELENTŐSÉGÉRŐL.....	60
MUTASD MEG, HOGY KI VAGY?!	63
KEGYELEM ÉS SORS	65
A NÉVTELEN SZELLEMEK ESZTER PANASSZAVÁRA ADOTT VÁLASZAI	69

AZ EMBERI LÉLEK HALADOTTSÁGÁNAK FOKMÉRŐJE	69
TAMÁS A „KETTŐS”	70
A MEGCSILLANÓ PORSZEMECSKE.....	73
A LEMONDÁSRÓL.....	76
ADD URAM A HITNEK EREJÉT AZOKNAK, AKIK HOZZÁD TÉRNEK!	80
A SORS, MINT AZ IGAZSÁGHOZ VEZÉRLŐ KALAUZ.	84
A SPIRITIZMUS AZ UTOLSÓ IDŐK AJÁNDÉKA.....	88
A TÉVELYGÉS ÚTVESZTŐI.....	91
A LELKI BEÁLLÍTOTTSÁGRÓL ÉS A SZABADAKARATRÓL.....	93
„EGY A SZÜKSÉGES DOLOG!”	97
AZ ÖNISMERET KRITÉRIUMA ÉS EREDMÉNYEI	101
AZ UTOLSÓ IDŐK HÍVÓINEK FELADATA.....	103
„KICSODA SZABADÍT MEG ENGEM E BŰNNEK TESTÉBŐL?”	116
AZ ANYAG SZELLEMEZÉSÉNEK TÜKRÉBEN	119
BŰNBOCSÁNAT NÉLKÜL NINCS ÜDVÖSSÉG	123
AZ ÚR ÁLTAL MEGMUTATOTT ÚT KÖVETÉSÉNEK FONTOSSÁGA.....	127
A NAGY ÖSSZEFÜGGÉSEK.....	130
EZ LEGYEN A JELSZÓ: MEGTÉRNI AZ ÚR ÚTJÁRA!	139
A GYÜLEKEZETEK LELKI HALADÁSÁRÓL.....	144
PROBATÉTEL ÉS SZABADAKARAT ÖSSZEFÜGGÉSE	148
HALADJATOK AZ ÚR LÁBNYOMAIN!.....	152
A FÖLD A KEGYELEM VILÁGA.....	156

MINDEN NYOMORÚSÁGNAK OKA: A BŰN(*)

Az isteni megdorgálás nem azt jelenti a tévedező, de javulni, tisztulni akaró emberi lélek esetében, amit az emberek belemagyaráznak. Hanem valóban úgy van az, hogy amikor a lélek eltéveszti az utat, avagy nem is téveszti el, de eltéveszthetné, a Gondviselés idejében meghúzza sorsában azt a vonalat, amely nem engedi tovább abban az irányban haladni, amelyen elindult. Egy-egy ilyen meghúzott vonal olyan akadályt képez, melyet nem tud legyőzni az emberi vágy és akarat. Ezeket lehet nevezni felülről jövő rendelkezéseknek, mely lehet az emberi én előtt nem kedves, hanem bizonyos fájdalmat, szenvedést magában hordozó, kikerülhetetlen esemény, melyet úgyszólván ártatlanul kap a sorstól.

Ilyenek a betegségek, szerencsétlenségek, melyek ugyancsak emberi bűnökből: felületességek, gondatlanságok és egyéb tökéletlenségek következtében állnak elő, de nem rosszakaratból. Az összes szenvedése az emberiségnek ilyen tökéletlenségből kifolyó bűnök következményeiből áll elő. Egy egészen mindennapi példát mondok erre: az orvosi tudomány is nagyon sötétben tapogat még, mert képtelen követni az emberi test minden funkcióját. Nem ismeri, mert nem ismerheti azokat a finom hatásokat és viszonyításokat, melyek a testet a lélekkel összekötik, és egyben kifejezésre juttatják a testben. Így vannak jó, valamennyire körültekintő orvosok, és vannak felületesen - csak éppen kenyérgeregetből - működő orvosok, akik sohasem tudnak az okozatokból, az okok gyökeréhez hatolni. A bajt sem tudják megállapítani, annál kevésbé a baj okát, és mégis „gyógyítanak”, de csak felületesen, odadobnak valamit a test erőinek feldolgozására. Van rá eset, hogy amíg a test erői ezeknek a szerekeknek a hatásaival küzdenek, addig a betegség fő okai lappangva visszahúzódnak, és látszólagos javulás mutatkozik, hogy később nagyobb erővel törjön elő. Hányszor tévednek ezek a felületes orvosok? Ezek sem rosszakaratból tévednek, mert ha másból nem, de hiúságból, dicsőségvágyból mindegyik szeretné, ha körülrajongott, sikerekben gazdag, elismert, hírneves orvos lehetne. De ez nem a véletlen sze-

rencse dolga, hanem a komoly, lelkiismeretes munkának az eredménye. Ilyen féltudósok és hivatásukat nem ismerők mennyi bajnak és szenvedésnek az okozói. Felületes véleményükkel mennyi embert félrevezetnek. Ez mind bűn és mind tévelygés. Következményeiben mind szenvedést, romlást okoz. Vajon ezt is az isteni Akarat megnyilatkozásának lehet betudni? Nem! Amilyen tévedés az egyik, olyan tévedés a dolgoknak az a kimagyarázása, amely az isteni bölcs Gondviselés aláértékelését vonja maga után. Minden nyomorúságnak oka a bűn, és a bűnhöz való ragaszkodás annyi, mint oka a szenvedésekhez való hozzákötözöttségnek. Amíg a bűn tart, a szenvedések is tartanak, mégpedig minél nagyobb és minél erősebb a bűnhöz és tévedésekhez való ragaszkodás, annál nagyobb és erősebb a következmény. Végül is halált nemz és megsemmisülést, mert a bűn maga a halál magva és csirája. Így ez az Isten kezében nem lehet a büntető eszköz, mert Isten a szeretet. A szeretetnek kegyelemmé kell átalakulnia, ha a bűnökben és annak következményeiben gyötrődő és vergődő szellemi teremtményei felé fordul, hogy azokon segíthessen. Ez a kegyelem már megszűri a szeretet sugárzását és rétegekké alakítja át, hogy a bűn betegeinek hozzáférhetővé tegye a gyógyulás lehetőségeit. Fokról fokra veszít nagy hatóképességéből és életet árasztó erejéből, hogy végül a természettörvényben rétegződve kis mennyiségben a lélek érzelmi és értelmi világát áthatva új világot teremthessen. Új lehetőségekben a szabadakarat nagy ajándékának birtokában a teremtmény szabad választása szerint választhassa az isteni kegyelem folytán megismert jót, és azzal felerősödve leküzdhesse és végképp elhagyhassa a megismert rosszat. Ez a kegyelem alkotta meg a törvényeket, melyek éles határvonalakat vonnak a haladó és haladottabb szellemi alakulatok körül. Ezek a határvonalak, mint ütköző pontok állnak őrt a felfelé emelkedő és lefelé zuhanó megszédült szellemi egyedek elé. Egyiket nagyobb küzdésre és erőkifejtésre ösztönzi, a másikat pedig feltartóztatja és gondolkodásra kényszeríti. Így találkozik össze minden rétegben a mélység és magasság, amely a maga rétegében és fokozatában ezt képviseli. Így kerülnek össze a lefelé

zuhanó szellemek a felfelé emelkedőkkel a földön. Így jönnek elő azok az érthetetlennek látszó megpróbáltatások, melyek sokszor igazságtalannak látszanak. Valójában csakugyan igazságtalanok is, de - a kegyelembe vettek nem emelhetnek panaszt az igazságtalanság miatt. Mert ők sem az igazság, hanem a kegyelem szerint vannak ott, abban a szellemi megismerésben, amelyben vannak. Hogy megélesedett szellemi látásukkal már jobban meg tudják különböztetni a jót a rossztól, mint azok, akik elvakulva, csak ösztöneik szerint tudnak tájékozódni. Ösztöneik pedig még a rossz felé vezetik őket. Ennek a gonosznak ismét határt szab a jó felé haladók körül képződött, védelmet nyújtó természettörvény. Ha figyelemmel kíséritek a földi világon élő összes népek és nemzetek felállított törvényeit, mindenütt megtaláljátok a jobbak és haladottabbak körül azt a természetes védőtörvényt, mely nem engedi elfajulni a gonoszt. Nem jelenti ez azt, hogy ezt a törvényt nem lehet a földön kijátszani és ravaszsággal félrevezetni, de annak a szellemi rétegnek van egy láthatatlan világa is, melyet már semmiféle ravaszsággal sem lehet kijátszani. Ez tartja fogva a visszaesésben lévőket, mely mint egy természetes határ, úgy képződött minden légköri gyűrű és minden világtest körül. A felfelé haladó szellemi egyedek mintegy megpróbáltatásul vannak ezekben a világokban testesülve, részben azért, hogy életükkel példát mutassanak, és a jót és igazat meggyökeresítsék a földi világban. Természetes, hogy a rosszban alásüllyedt lelkek elgondolásaival, törekvéseivel nem egyeznek az ő elgondolásaik és törekvéseik, és így folytonos ütközésnek és szenvedésnek vannak kitéve. Nem ők támadnak, hanem azok, akik alantas érzéseikkel és vágyaiknak kielégítése utáni féktelen törekvéseikkel, lehetetlenné teszik a békes együttélést, és együtt való haladást. Megvan ez a nemzeteknél, családoknál, sőt a testvérek között is, mert az egyik felfelé emelkedő, a másik lefelé zuhanó szellemi állapotban van. A földi élet a megpróbáltatások helye és a szeretet iskolája. Mert aki a földi életben a kísértések között a megpróbáltatások között hűséges marad az igazsághoz, a jóhoz, és engedelmes marad az isteni

törvényekhez, sőt a legtökéletesebb szeretet parancsolatait szívében megőrizve a rossz helyett jóval fizet: az elszakadt a föld vonzó erejétől. És nem uralkodik felette többé sem a Sors Kényszer-törvénye, sem az igazság hatalma, mert ő maga is igazsággá válik, és sorsát önmaga formálja azok szerint az eredmények szerint, melyeket a kegyelemben elért. Ő dolgozott önmagán, ember-társai sorsán, a Természettörvény tisztításán és feljebb emelésén, mert a Természettörvényt enyhébbé és lágyabbá oldotta az őbenne érvényre juttatott krisztusi Szeretettörvény áldozatos megjelentetésével. Tehát, amitől a földi emberek szenvednek, az nem az isteni akarat, mert az embert nem szenvedtetni teremtette a földre, hanem fejlődni és tökéletesedni. A bűn nem az Isten akarat, és a bűnt elkövető ember nem eszköz a jobb úton haladók megpróbáltatására, csak eshetőségek ezek, mert bűn van és bűnösök is vannak, de amíg a bűnnek akár csak árnyéka van is, addig szenvedések is vannak. De az isteni kegyelem a bűnösöket hívja a megtérésre, a javulásra, a tisztulásra és a megigazulásra. Aki megtér, azt kegyelmébe fogadja, de megpróbáltatások alá adja, hogy a kegyelemben hogyan állja meg helyét. Boldog az, akit az Úr megpróbál, és igaznak ítélt abban a küldetésben, amit reá bízott. Boldog az, aki „bizonyoságot tesz a világ előtt” és a természettörvény előtt arról, hogy ő nem e világé, hanem a mennyei Úré, a Hatalmasé, Aki erős kézzel kiemeli e világ bűnei és bűnössei közül, hogy megjutalmazza. Aki bűnt cselekszik és azt mondja: ő a Krisztusé, az hazudik. És egy hazugnak sem lesz helye az Isten Országában. Azért mindenki vigyázzon, hogy hazuggá ne váljon az előcsarnokban sem!

VÁGYAK, CSELEKEDETEK ÉS: BELÁTÁS(*)

Már várlak az Úr Jézus nevében, gyermekem! Igen, már vártalak, hogy a te sok oldalról szorongatott lelkedhez hozzáférhessek és megerősítsek a hitben. Sokszor megmondtam, hogy nincs semmi okod a félelemre, mert az Úrnak van gondja azokra, akik az Ő szolgálatában hívek, és nem kalandoznak át a túlsó mezs-

gyére, amit az ellentét állít csapdául azoknak, akik nagy magabizással az erők és hatalmak birtokában érzik magukat. **Jobb, ha a földi ember tudatában van erőtlenségének, és az Úrra bízza magát, de mellette mindent megtesz, amit megtehet. Mert a tétlenül, ölbe tett kezekkel való várás - a csodavárás - nem az igazi Krisztus-várás. Az embernek, aki a földre lett küldve keresni, kutatni, gondolkodni kell a dolgok helyes megoldásán, mégpedig az igazságnak a kiemelésével és felszínre juttatásával.** Ez jelenti az úgynevezett próbát, amikor az emberi lélek a maga ismeretével és az igazsághoz való hűségével igyekszik a homályos dolgokat átvilágítani, és a jót mindenből kiemelni és megtisztítani, a rosszat pedig elvetni, vagy teljesen megsemmisíteni. Ezek azok a cselekedetek, melyek a földi emberre várnak, és ha ezt még áldozatok árán is megcselekszi, akkor nem élt hiába. Mert ezek a cselekedetek meghozzák a maguk eredményeit, sokszor még a földi életben is, de a szellemi életben okvetlenül megtalálja az ember azokat a beteljesedett vágyakat, melyek nagy és nehéz kérdésekként állták útját a haladásban. Az ember mindig azt óhajtja, ami nincs, ami valaha volt, és már nincs, vagy nem volt soha és még nincs, de nagyon hiányzik. Ez a hiányérzet nagy horderejű kérdések keletkezését teremti meg a földi ember lelkében: miért nincs?! Ha egyiknek van, miért nincs a másinak? Akinek meg van, nem érzi a hiányt, és nem tudja megérteni a másinak sóvárgó vágyát, mert ha megértené, bizonyosan közölné vele és a saját elgondolása szerint igyekezne is azokhoz hozzájuttatni. De a valóságban nem így történik, mert az emberi természet romlott, és az igazságtól messze eltávolodott. Ha a jó felé igyekvő emberlelket meg is hatja az igazság iránt való hűség, és elfogja a vágy a jó cselekedeteket végrehajtani, megtesz mindent, amit megtehet a hiányt szenvedők érdekében, akkor az esetek nagyon nagy hányadában nem láthatja a jónak jó hatását, hanem éppen ellenkezőleg látja az eredmény kifejlődését, mert a jónak rossz eredményeképpen nem csak hálátlanságot, hanem felfuvalkodottságot és rosszal való viszonzást kénytelen elszenvedni. Ez nagyon gátló akadály a igaz jó terjedésének a földön. Az emberi

természet szenved, gyötrődik a hiányérzetek alatt, de amikor bármilyen úton-módon elérheti, és a magáénak érezheti a vágyott dolgot, már jogos tulajdonának tekinti és hálátlan érte. Az isteni Gondviselés minden embernek megadja azt, amit a fejlődése érdekében jónak ítél. Ebben fel vannak sorakoztatva a kívánt, de mellette a nem kívánt dolgok is. Azonban, a kívánatos ajándékokra nagyon is méltónak, de a nem kívánt szenvedésekre, csalódásokra, megaláztatásokra azonban, méltatlannak tartja magát. Ebből a szemszögből szemléli minden ember a maga életét, és így örök elégedetlenségben tölti napjait. Ez az örök elégedetlenség homályt borít ítélőképességére és soha sem látja meg önmagában az okot, hanem mindenért a másikat - végül a sorsokat intéző isteni Gondviselést - okolja, és neheztelő érzésekkel gondol az Istenre, és azt mondja-, az Isten így akarja, vagy akarta, ha valami gonoszt cselekedett. A földön egészen alantas érzésű és törekvésű szellemek csoportjai teszik ki a testet öltöttek kétharmadát. Az egyharmad résznek fele magasabb színvonalú, és a másik fele a nagy átlagnál még alantasabb. És az üledéke - mondhatni - egészen gonoszra hajló. Ebből a két végletből az ellentétes vonzás és taszítás áll elő. Magától értődik, hogy a gonosz nem vonzza a jóban és igazban előre haladott magasabb természetű emberszellemeket, a magasabbrendű emberek szellemi értékei pedig nem kívánatosak az egészen alantasak előtt. De van, ami mégis értéket jelent előttük. Az a kiváltságos megbecsülés és elismerés azok részéről, akiket munkával és nemes törekvésével a haladó szellemű átlagból meghódított. Ez a jónak és igaznak látszatos külső eredménye felhevíti a vágyak forrongó és izzó kohóját, és a hírnév utáni törtetés formájában nyer kifejezést. Az anyagiak törvényes, vagy törvénytelen megszerzése nem jelent nagyobb lelkiismereti kérdést számára, és így a bűn és erény fogalma homályban marad a lélek előtt, amíg nem kénytelen a rossznak szenvedtető következményeit megtapasztalni. A szenvedés adja meg a léleknek azt a jó és rossz közötti megkülönböztetni tudást, amely szerint megtanulja értékelni az egyiket és elvetni a másikat. Ebben a tanuló és vezeklő állapotában hol fenn a magasban, hol lenn a mélyben

kell átélnie azokat a próbákat, amelyeknek eredményei szerint boldog, avagy boldogtalan életet él. Akár, mint ember a földön, vagy mint szellem a halála után. Amíg ez a fejlődési idő tart, elméletileg a jóban haladottabbaktól tanul, a visszamaradottabbaktól pedig próbákat szenved át: hogy azokat a feladatokat hogyan oldja meg jól és helyesen, melyeket az úgynevezett sors elébe szabott. Bizony sokszor visszaesik, mert ha nem jól oldja meg, annak kárát látja mind emberi, mind szellemi életében, mert a fejlődés kereke folyton előre halad, és a mai helytelen megoldást holnap már nem javíthatja ki a mai elgondolásával. Mert a holnapi feladat nem lehet azonos a mai nap megpróbáltatásaival és problémáival. De a lényeg sohasem változik. Az isteni igazság ma és holnap és a világ végezetéig ugyanaz marad. Tehát „egy a szükséges dolog”, az isteni igazságot megismerni, és a léleknek minden érzését, minden vágyát, minden akaratát, törekvését ezekhez a sokszorosan kijelentett igazságokhoz szabni. Ezek az igazságok törvények, amelyeknek boldogító nagy és szép eredményei mindig szebb alakban és nagyobb örömeket nyújtó életeknek a szülőanyái. Ez - a titokzatos megújulás, folyton folyvást tartó születése a léleknek - mind nagyobb és nagyobb ismeretet és behatolást jelent az igazságok tündériesen szép világába, ahol fogva marad a lélek, mert vágyainak legigazabb beteljesedését éli át. A bűnös és ellentétes csábítás ereje és hatása, - mint az árnyék a falon - egy pillanatra talán még zavaróan hat, mert elfedi a valóságot a tisztán látás előtt, de amint az árnyék elvonul, nem hagy nyomot maga után a lélek érzésvilágában. Az isteni igazság ragyogóan tiszta, szép világában nincs helye a hamisságnak, a kétszínűségnek, a tettetésnek, hiszen minden olyan átlátszó és boldogító valóságot magában hordozó szellemi hatalmat jelent, melynek végére nem juthat a teremtett lélek. Akkor látja meg csak igazán, hogy kicsinységének és tudatlanságának milyen erőtlen kísérletezései azok az ellentétes okoskodások és apró ravaszkodások, hazudozások, melyekkel a tőle oly messzire eső boldogságot és megelégedettségét meg akarta magának szerezni a földi életben. Akkor

látja meg, hogy milyen hitvány tört üvegcserepet szorongatott lelkében, amikor a földi élet értéktelen örömeit kereste és megtagadta érte lelkének értékeit, az igazságban való hitet és az azért való áldozatot. Azért mondom én, hogy minden emberi lélek egy darab csiszolatlan gyémánthoz hasonló drágakő. De a bűnös lélek olyan, mint a sárba esett, bemocskolódott, fényét veszített csiszolatlan gyémánt. Sok és kemény csiszolás után tudja csak a fényt visszatükrözni, de sokszor hamisan. Azért kellene a lélek mélyéig ható nagy és erős próbák, hogy leváljanak a felesleges ráradkódott sárcomók, az igazság útjában álló emberi okoskodások, félremagyarázások, és önértékelésből származó téves igazságok. Az isteni szeretet éberén ügyeli azokat a szenvedő és küszködő lelkeket, akiket a próbák hullámai lesodortak a biztosnak hitt talpazatról, és a kellő pillanatban felfogja az elesni készült. Higygyetek és bízzatok! Az isteni kegyelem nem hagy elesni senkit, aki ebben hisz. Ezt én mondom: nem szabad elveszteni a hitet és a bizalmat, mert a sajka - amit az ellentét kormányoz, egy pillanat alatt elmerül, azért a látszat után kár indulni.

AZ IGAZSÁG MEGISMERÉSÉNEK

DÖNTŐ FONTOSSÁGA(*)

Már várlak gyermekem az Úr Jézus nevében. Megdicsérlek jó akarató elhatározásaidért. Bevett szokássá lehetne azt tenni, hogy az íróórákat nem csak a befejező részre hagyni, hanem azt a nap legfőbb céljának kellene tekinteni, mert a földi kötelesség ideje elmúlik, de a lélek nagy célja, amiért az egész élet a maga kere teivel be lett állítva, az megmarad. És aki már annyira tudatos életet él a testben is, annak nagyon nehezebb esik a visszaemlékezés azokra az elmulasztott alkalmakra, melyeket csak a gyengeség és a lanyhaság hatása alatt tett félre a múlandó életnek keveset jelentő, értéktelen szorgalmatoskodása miatt. Elfáradtál, ezt jelenti a lankadás, de amikor ismét sík terület áll majd előtted, akkor szívesen és könnyen fogsz hozzá a leállított munkához. Tudom és látom mindezt, de a nagy egész küzdelméből nem lehetséges téged teljesen kiszakítani. Nyugodjál meg abban, hogy mindennek

az Úr céljait kell szolgálnia, bármennyire szeretné a sátáni elv a maga javára hajtani az eredményt, mert éppen akkor és éppen abban veszíti el, amiben a teljes erejével beledolgozza magát. Ez azt jelenti: hogy Istennel, vagy Isten ellen. Aki Istennel küzdi végig a nagy válságokat, az Istennel győzedelmeskedik. Aki pedig Isten ellen harcol, az elveszíti a győzelmet. A végső diadal nem lehet másé, csak Istené, bármilyen okoskodással és ravaszkodással harcoljon is az ellentét. Azért fontos az, hogy az ember tudja és ismerje azokat az igazságokat és elveket, melyekkel szemben kell állnia, és ismernie kell azt is, amelyeket védelmezni akar, mert azt hiszi, hogy azon a részen van a teljes igazság. Ezért dolgozunk mi, és ezért kell dolgoznia az igazságot megtalált embernek, hogy kiemelhesse a mennyei kincset a föld iszapjából, és ragyogóvá tegye a tévelygő földi emberek előtt. Érvényt szerezzen az isteni igazságnak, hogy a fejletlen, állapotát még fel nem ismerő földi emberek figyelmét erre az igazságra - ennek ismeretére - terelje, hogy a tudatlanság ne legyen kész prédája a sátáni törekvéseknek. Bár minden lélek a tapasztalatok után jön rá bizonyos idő elteltével, hogy nem úgy kellett volna, de a nagy kitérőkkel megszerzett fájdalmas tapasztalatok során - komplikált betegségeivel - nehezen gyógyíthatóvá és nehezen kezelhetővé válik a földi ember lelke, és sok, nagy áldozatba kerül a megmentése. **Ezért engedte meg az Úr, hogy a nehezen hitre hozható emberlelkeknek az „utolsó időkben” a szellemi világ megnyilatkozhasson azok nélkül a veszélyek nélkül, amelyek majdnem hogy velejárói ennek az összeköttetésnek.** Mert az utolsó idők bizony egészen közel vannak. De az Istennél mindenek lehetségesek, és az irgalom is megnövekedő formában áll az igazság kitöltése mellett. Azért a vihar előszeleiről következtetni lehet annak nagyságára, ami majd következik.

A JÓ IRÁNYBAN HALADÓK EGYMÁS IRÁNTI FEL- ADATAI(*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Igaz, már kicsit késői az idő, de látom az idegeid nagyon meg vannak viselve. Neked nem lesz okod a panaszra, meglátod, de amíg ez a feszültség tart, addig természetes, hogy mindenki nagyon érzi. Főképpen az olyanokra, mint te is vagy, az ellentétes erők nagyon nagy támadást intéznek, és erre felhasználják mindazokat, akiknek csak némi eshetősége is van arra, hogy megakaszthassák a te szabad mozgási és választási lehetőségeidet. Azért nem kellene semmiről beszélni nyíltan, csak burkoltan, mert ez egy külön tanulmányozási folyamat, amelyre ezek nem érnek rá. De majd erre te is rájössz hamar a szellemi életben, hogy az alantas befolyásnak először is az a nagy előnye, hogy megmutatja a szomorú tényt: az emberek túlnyomóan nagy része ilyen alacsonyrendű érzésvilággal rendelkezik, és fogékonyabb a gonoszra, mint a jóra.

Azért még a jó felé haladó embert is könnyen kizökkenti egy kis felgerjedés a haragra, a sértődésre, félremagyarázásra okot adó cselekedet, vagy szó, és ezekből származnak a nagyobb dolgok. Azért jó, ha a jó irányban haladók egymással igyekeznek mindent jól megbeszélni és megmagyarázni, mintegy kimagyarázni, a rossz irányú bántás elöl pedig - ha lehetséges - kitérni. Vagy ha lehet, akkor megértetni azzal, hogy a rosszra csak rossz jön válaszul, és nem kell az ilyen tudatos rossznak azt látni, hogy az ember ki van neki szolgáltatva, mert ezzel ezek fékteleenné válnak. Hanem korlátokat kell annak a szabad mozgása elé is vonni, mert meg kell azt érteni egyszer már, hogy nem a cselekedetben van a nagyobb bűn, hanem a lélek természetében. A lélek természete pedig nem változik meg azzal, hogy szabadjára eresztheti, hanem - ha a fék kellő erővel működik - jobb és célravezetőbb megakadályozni és megelőzni, mint tombolni hagyni a gonoszt. Azért minden óvó és védő intézkedést, ami a féket működésbe tudja hozni, fel kell használni. Csak gonoszságot és igazságtalanságot nem szabad használni. Amíg az értelemre és az érzelemre lehet

hatni, az a leghelyesebb, mert itt a lélek első fokon kapja a tanítást. Ha már a testen keresztül kénytelen a tanítás a féket félelem formájában működésbe hozni, akkor már nehezebb az ügy. Mert kénytelen a védekező is letérni a középútról, kénytelen támadásba átlendülni, hogy a támadó is védekezni kényszerüljön. Mert csak akkor látja be a vétkező, hogy nem jó úton indult el. Ok és cél nélkül csak szenvedni: nincs értelme. Mert a szenvedéssel is csak azt akarja elérni, hogy a dühkitörést nem fokozni és a végletekbe ragadtatni, ellenkezőleg: megfékezni és nem növelni az indulatot a féktelenségbe. A gonosz indulatú ember ugyanis a maga dicsőségét ellenfele legyőzésében keresi, és ez a legyőzöttség megfékezi az indulatot. Főképpen, ha azt látja, hogy nem félelemből, vagy a bizonytalan kimeneteltől tartva nem támad, hanem azért, mert nem akar, mert alacsonyrendű cselekedetnek tartja a visszavágást. A dühös ember lélektana is egészen azon indul el, mint a rendes állapotban lévőé, csak a dühös ember ártani akar. A nagy ártásban akarja a sikert, a célt elérni. Amíg meg tudja a középútat tartani és nem árt többet, mint amit ellene cselekedtek, addig a föld megszívleli. De ez mindig fokozódik, mert mindig több és nagyobb lesz a bántás, - tehát ezt ki kell kerülni - inkább előlegezni a győzelmet a támadónak, és a cselekvés teréről visszavonulni. Ez a bölcsebb, és a magasabbrendű szellemi igazság. - Mert a hasonlót csak a hasonló tudja legyőzni, amit okvetlen megkap minden féktelenségbe süllyedő lélek. A gonosz érzésű és hajlamú embert a még gonoszabb fogja legyőzni mindaddig, amíg megtanulja a szelídséget. - Kitérni és inkább elszenvedni a bántást, békességes tűréssel: nagyobb győzelem, mint a még nagyobbbal való tehetetlenné tévése az ellenfélnek. Minden megérik a maga idejére, és ahogyan forog az idő kereke, mindenkinek találkoznia kell cselekedeteinek eredményeivel. És az már nincs messze, és nagyon meg fogod érteni, hogy ez mire volt jó. Most Isten vezéreljen mindnyájatokat az Ő igaz útján.

A VASTAGABB SZÖVÉSŰ KÖNTÖSRŐL(*)

Már én vagyok itt az Úrjézus nevében, gyermekem. Ne féljél semmitől. Az Úr veled van és veled lesz mindig, örökké, mert nem a múlandó élet örömei fárasztottak ki, hanem az örökkévalóért fáradtál. És ezek az örökkévalók nem csak az előre való haladás útját világítják meg, hanem ha visszatekintesz, az elhagyott út is tisztán van megvilágítva. Mert semmi nem vész el, semmi nem megy feledésbe.

(Eszter egy hozzátartozójáról van szó a továbbiakban.)

Ez nem az ő énje. Ez is átmeneti állomása a léleknek, de ebből és ilyenekből kell a léleknek a szenvedések és gyötrődések sűrűjén keresztül átréselődnie, hogy minden, ami a földi életen keresztül ráakódott - mind a jó, mind a rossz - elválasztódjék egymástól. És bizonyos vegyi folyamaton keresztülmenve a jó és igaz - ami tulajdonképpen ezt a vegyi folyamatot létrehozta - rögzítődjék, és a tiszta eredmény feljebb emelje a tudatot, és az az alsóbbrendű természet felett igaz ítéletet tartson. Nem más, ön-maga a lélek bíraskodjék önmaga által elkövetett tévedések és bűnök felett. Éppen ez legyen előtted bizonyosság, hogy a belső énben ezek a forrongások megindulófélben vannak. Igen, ezek is mind hozzátartoznak az egyéni én fokozatainak a külsőben való megnyilatkozásaihoz. Ez sorsszerű állapot, ezen mindenkinek keresztül kell menni, akár előbb, akár utóbb. Ez mind annak az előkészítője. Te tudod az életének majdnem minden átélt dolgát, és azt is tudod, hogy én akkor egészen komolyan szóltam hozzá, és ő megértette. Mert a lélek mélyén szunnyadó emlékezés tudata megrettenve állt meg a nagy válaszüton, és a jobb felé fordult, hogy nem tudott megállni az iránnyal szemben, hanem visszatekintett az elhagyott, lefelé vezető útra, és gyengeségénél fogva vissza is lépett volna, mert csak tántorogva tudott egy-egy lépést tenni előre. De a tudatba beleékelődött félelem mindig visszarántotta az elhagyott útra való visszalépéstől. Olyan nehéz megindulás után - a több oldalról való szorongattatás nyomása alatt - kénytelen volt egy bizonyos irány felé tekinteni. Ez azon-

ban még nem vált természetévé. Majd most, ezek között a forrongó érzések és gondolatok között, ami benne kialakul és megtisztul a salaktól - tudniillik a magával hozott és a földi életben felerősödött rossztól - a megnyugvás és magát megadás állapotában már átszűrődik, és a világosabb tudatban megjelenik a lélek igazabb alakja. Ezek mind tisztán állnak előttem, és én ismerlek téged, és tudom az életednek minden mozzanatát. Az emberi élet nem lehet ragyogó képe a mennynek, mert a földi élet pora, füstje belepi a lélek köntösét, és ha még olyan fehér és ragyogó volt is a maga világában, megszürkült az alacsonyrendű világban való ténykedés által. Azért kellett neked ez a vastagabb szövésű anyagi burkolat, mert így is nagyon megtépte a tövis, belepte a por, és különböző viharok olyan felkavart szemetet hordoztak a levegőben, amelyek felcsaptak a magasabb eszmékben élők világába is. Így szükséges volt, hogy ezektől megtisztuljon minden, és ezt a tisztítási folyamatot csak az erősebb anyagú köntösű bírja ki a földön. Azért mondom én mindig: ne tépelődj, ne aggodalmaskodjál, még egy kis ideig tart ez a köntös, ha szakadt is és ha a hézagok mutatják is azokat a nehezen összeilleszthető részeket, azért addig kitart, amíg arra nekem szükségem van. Nem, az ő nyugodtabb szemlélődésének ideje még nem jött el, de nem meszsze van már, amikor megadja magát sorsának, és magasabb szempontokból tudja meglátni mindennek az okát és célját. Azért te ne izguljál, inkább imádkozzál érte, hogy alvása idején a lélek fel fogja és megértse az isteni kegyelemnek őfelőle való rendelkezését. Ez is lassan megy, és lehet, hogy ez is azt a célt szolgálja, hogy ez a feldolgozás így szelídebb és könnyebb legyen a léleknek, mert a lemondás indoka a tudat előtt igazolva van. Azért ő tudja és érzi azt, hogy különböző szférák igazságai ütköznek össze az ő sorsában és egész életében. Ámde az emberi tudat kereste és folyton keresi a kibúvó réseket, hogy meghajolnia ne kelljen a magasabb és igazabb előtt, azonban meg fog hajolni, amint átszűrődik a tudatba a jobb és tisztább fogalmak nagy része. Természetes, hogy én vele vagyok, és nézem a folyamatot, és sokszor

megnézlek téged is, akkor, amikor nem is gondolsz rám. Gondoljál azokra, akik már itt vannak, és igaz szeretettel kísérik a te munkálkodásodat, szenvedéseidet és imádkoznak érted. Most én bűcsúzó.

A TERMÉSZETTÖRVÉNY MÉRLEGÉN(*)

Nem kell az embernek semmi felett sem elkeserednie, senki sem él magának a földön. Az Úrnak élnek mindazok, akik élnek az Ő Igéjében. Az élet szenvedés és fájdalom mindazok részére már, akik megfordultak a bűn útján. Az egyiknek elmúltak már a keserű napjai, a másoknak most vannak, és akik ma nevetnek még, holnap keserűen sírnak, és az Úr hagyja ezt. Mert minden keserűség után boldog verőfényes reggel következik azoknak, akik megkóstolták és megelégtették a fájdalmakat. A szeretet enyhíthet, gyógyíthat, mert az kezébe adja az eszközöket azoknak, akik a szeretet oltárára rakták le az ő áldozataikat. Azért van a földön minden emberlélek próbára téve, hogy megmérhesse a Természettörvény: mennyi az igaz és mennyi a hamis, vagy a felületes érték az emberi lélekben. Minden rajta van a valódiság pecsétje, amit az ember magával visz a láthatatlanba, a lélek eredményeinek elszámolásánál. Tudom, hogy miért hívtál, és szívesen segíték, mert ő is az én leányom, de majd máskor többet is mondok. Most pihenjél, de ne feledd soha, minden az Úrnál van és az Ő akarata a döntő. Ha Ő úgy határoz, ahogyan az fájna, abban is meg kell nyugodni, mert ez nem örök hazátok. Az Úr békéje legyen veletek, gyermekeim.

AZ ESZME SZOLGÁLATA ÉS A KÖNYVEK (Lajos szellem, Eszter duálja) (*)

Angyalom, látom nem vagy jó állapotban. Igen, ez a szív túlterhelésétől van. Nyugalom és nagy békesség volna kívánatos. Nem lehetséges minden.

Az elhunyt testvérek közül szól valakiről.

Nagyon lehetséges minden, de nem bizonyos az, hogy mikor, mert ő nagyon erősen vonzódik ide, a tudatában van róla egy sejtés, és az ellen tiltakozik minden erejével. Azonban ez nem a lélek tudatossá válásának a küzdelme, hanem a testé. A jó Isten meg fogja könnyíteni neki azt az órát - te nem tehetsz semmit már érte - a te tudatod is küzd az ellen a végzet ellen, mert az zavarja őt a megszokott gondolatvilágában. Azonban te vegyél be egy kis nyugtatót, és akkor lecsillapodik az izgalmad. Nem lesz ez olyan nagyon nehezen elviselhető most már, mint képzeled, és nem tart soká, de nagyon könnyen lehet az is, hogy még egy rövid időre megenyhül az ő állapota is. Azért nyugodjál meg abban, hogy nem egyszerre, hanem lassan, elosztva, a teher könnyebben elviselhető, és elvégre a legbizonyosabb tudatban folytatni az életet, nagy megnyugvás minden olyan léleknek, aki megismerte a helyes utat, és abban valamennyi haladást is tett már. Ő pedig csakugyan haladott valamennyit, mert amikor még én őt megismertem, nagyon zilált és eldurvult állapotban volt. Most már jóval tudatosabb életet élt, és ez neki nagyon nagy hasznára lett.

Másvalakiről: Ő már jól van, nagyon sokakkal találkozott és jól érzi magát. Készül eljönni, de én lebeszéltem, mert most nálad minden lelki és érzelmi felizgulás nagyon hátrányos következményeket váltana ki. A nyugtató, altatószerekből vegyél be, ha izgalom érne. Imádkozzál, és a jó Isten megenyhíti azokat a fájdalmakat, amiket az emberi ész nem tud kiküszöbölni, mert azokat nem is lehet. Az meg fog maradni az emlékezésedben, és azt tovább is fogja ápolni a lelkében, mint egy szent ereklyét, mert az ilyent csak egészen ritkán adják a Gondviselés Angyalai, az Úr jobbat, szebbet és igazabbat adott, amit sem az idő, sem az élet változatai, sem a halál el nem vehet tőle többé. Az időből kilépve a folyton

szebb és ígéretesebb életben lépésről-lépésre előbbre jutva fogjuk látni azt, hogy milyen sima, milyen boldog és mennyi békességben haladunk előre, és higgyed el, sokkal többet tudsz majd cselekedni azokért, akiket szerettél és akik miatt annyit aggódtál a földön tehetetlenül, mert ott állt előtted az anyagi élet minden akadályával. - Igen, ez egy szolgálat, édes Angyalom; a szolgálat a nagyobb hatáskörben már a nagy egészért történik. Ez a nagy egész pedig a nagy hatáskörű, magas szellemek kezében van, mert felettük is vannak még magasabb beosztású szellemek, akiknek meg ők tartoznak munkálkodni. Ilyen nagyon magas körzethez tartozik a Vezetőd is, akinek nagy birtokai vannak minden szférában, és így mindenütt vannak megbízott szellemei, akik a maguk helyén munkálkodnak kisebb-nagyobb megbízatásokkal. Ha ezeket az őrhelyeket jól töltik be, akkor emelkedhetnek magasabb színvonalú munkálkodásra. Ilyen megbízatást töltesz be te is most, a magad helyén. Amikor a Vezetőd a ti kis körötökből a nagyobb számú, vezető irányú csoporthoz kapcsolt téged, ezzel nemcsak te, hanem mindazok emelkedtek, akik veled voltak. Mert nem azok az egyéni értékek emelték fel őket, amelyek érvényesülést találtak, hanem annak az eszmének értéke, tette őket többé és igazabbá, amit ők is veled együtt, szolgáltak. Éspedig úgy, hogy nagyobb számú emberlelket kapcsolt az olvasóközönség közül - azaz elfogadás által - az eszméhez, akik ma is szorosán ide tartozónak érzik magukat. Ez volt a Vezetőd célja, ezzel is és ezen túl még sokkal nagyobb csoport tartozik majd ide, azaz Őhöz, mert az Ő veled végzett munkája meghódítja, és egybe vonzza mindazokat a megérett lelkeket, akik már ezeknek az eszméknek a befogadására fejlettek voltak. Ezért kellett azok a bizonyosságok, melyek a tétovázó emberek figyelmét megragadták. Ezek után még nagyobb csoportosulás lesz, és a könyvek még jobban keresettek lesznek nemcsak országszerte, hanem világszerte. Ez az őrhely nehéz, sok szenvedéssel teljes volt, de nem fogod megbánni, és én sem, mert ez teszi a te életedet fénylővé az utókor szemében. Bár most fájdalmas ez a fáradsággal tele vándorlásod az életed utolsó szakaszán, de dicsőséges lesz neked

és mindazoknak, akik ezen az úton támogattak, segítettek. Mindenki bőséges jutalomra ébred, ha ez az éjszaka elmúlik, mert még éjszaka van, de a derengő sugárzás kezdi áttörni a felhőket. Amikor azonban kivilágosodik, jaj lesz azoknak, akik báránybőrbe bújt farkasok voltak. Mert senki sem itt, sem a szellemi életben nem tud enyhületet, biztonságot találni. Mindezt meg fogod érni és tapasztalni és veled azok, akik hűségesen kitartottak, a munka előbbre jutásához hozzásegítettek. Most erre gondoljál édes Angyalom, mert az örökélet nagy munkásságához tartozók vagyunk itt mindnyájan. Pihenjél és bízzál Isten segítségében.

KIÁLLÁS AZ IGAZSÁG MELLETT (Eszter duálja Lajos szellem) (*)

Ti azt nem látjátok, hogy mi megy végbe a világi emberek által lakott földi erőkből. Nem tudjátok a célját és eszközét látni azoknak a harcoknak, amelyekben éltek mindnyájan. Ti csak az atmoszféra nyomását érzitek magatokon, ami nem éri be a belső láthatatlan erők feletti uralommal, hanem kiterjeszkedik a látható testek felé is - és ezek a kicsapódások, amerre elérnek, az ellene álló erők forgatagában élőkre is - kihatnak. Akkor is, ha a testében meg se mozdul az olyan ember, rontanak, bontanak, mérgeznek amerre terjeszkednek. Ezek ellen nincs védekezés, nincs óvószer, mert a föld egész felülete telve van ezekkel. Különösen az érzékenyek és a megviselt idegzetűek hamar hatalmába esnek, mert ezeknek vékonyabb a testi burkolata, mint akik még az élethez szükséges erők birtokában vannak. Azonban ezek a szükséges erők is nagyobb kopásnak és üldözésnek vannak kitéve az ilyen nagyobb harcokban, és többen idő előtt megtörnek, és ha nincs olyan lelki forrásuk, ahol felüdülhetnek, akkor mind lélekben, mind testben összetörnek és idő előtt kidőltek a harcolók közül. Mert kell lenni olyan forrásnak minden lélek részére, ahonnan erőt és kitartást meríthet a harcokhoz. Azért mondom, hogy senki ne adja meg magát a kicsapódásoknak, mert vagy az egyik, vagy a másik erő győzni fog, az bizonyos. Az időben való számítás szerint ez így van, de az időn túli számítás szerint csak az egyik

győzhet, mert bármilyen körmönfont gondolat legyen is az a bizonyos másik, annak fel kell bomlania, meg kell szűnnie, mert az emberi lélek lebontja magáról a tévelygések és bűnök bilincseit, és meglátja a szenvedések minden kisebb-nagyobb okát, és ha sokára is, de rájön az igazság megérzésére. Ezek a nagy felismerések nem hagyják nyugton a bűnöket védők életét, és addig tart a harc, amíg a valódi igazság nem győz a földön is. Tulajdonképpen te is abban sebesültél meg a gonoszok elleni harcokban. Te is nagyon útjában vagy a gonosznak a magad elgondolásaival, és a Vezetőnk igazságaival támadó félként állsz a világ bűneivel, tévedéseivel szemben. A gonosz elvekkkel megrakodott emberek keresztül támad a sátán is. Ezek nem tudják és nem tudták, hogy kit szolgálnak, kinek engedelmessé válnak. Az ő szájukban van az a zabla, amivel az őket irányító hatalom igazgatja vágyaikat, azon keresztül a gondolataikat, hogy mivel támadhatnak eredményesen, és így kifárasztva a földi erőket, az eszköz kiessék a kezedből, azon kívül a lehetőségek is szűküljenek meg a jobb, az igazabb gondolatok és eszmék közléséhez. Az élet a földön ebből áll. A lélek tisztulási folyamatának egy része a földön zajlik le, mégpedig nagy része, mert ezek a próbaidők, amelyben valósággá teszi mindenki a megszerzett szellemi értékeit. Ez ugyan még nem örök értékű, de azzal pecsételné meg, hogy ez a jó az ő életének a legigazabb része. Azért ne sajnálja senki azt a szenvedést, amit az igaz ügyért magára vállalt, mert az olyan, mint az arany. Ára folyton emelkedik, és életének minden állomásán mindig nagyobb értéknek számít. Ha már azt gondolja az ember: ugyan mit tettem én az én kis kiállításommal, amikor az igazat védtem, amikor nem hagytam eltaposni az ártatlanul megvádolt ember ügyét, az nekem kötelességem volt, és ha ezt nem teszem, akkor én is segítem eltiporni az igazságot. - Ez így van. - Ez valóban kötelessége minden embernek az igazságot védelmezni, de vannak, akik ezt a saját részükre bizonyos előnyökért feladják, és másképpen értelmezik. E két irányt követő emberi lélek között már nagy hézagok, később nagy távolságok keletkeznek, mert az egyik felfelé

emelkedik, a másik lefelé süllyed. A későbbi időben a lefelé süllyedők már nem ismerik fel a jót, az igazat, még a saját jól felfogott anyagi érdekükben sem, hisz a ferde úton a még hitványabb felfogású lélek is az ilyeneket keresi ki, hogy maga helyett bajba keverje. Ez a földön van. A szellemvilágban az ilyenek egyenesen a náluknál körmönfontabb lelkek karjaiba futnak bele elveiktől, eszméiktől és vágyaiktól vezetettve. Természetesen méltatlankodnak, de eszükbe jutnak mindazok, amit a földön cselekedtek, és sok gyötrelem között belátják az ő tulajdon hitványságaikat, és nagy bűnbánattal óhajtják vissza az elmulasztott alkalmakat, az igazság cselekedeteihez. Azonban az csak sok próbán keresztül sikerülhet, de ha már az ő koruk lejárt, akkor ez is csak beláthatatlan időközön túl lehetséges. Ez az én megfigyelésem nem meséből való, hanem tapasztalat szerint mondom mindezeket. Az igazságért való kiállás, ami nem hetykeségből való fitogtatása az ember bátorságának, hanem csendes, egyszerű és természetes megadás az igazsággal szemben, meghozza a maga gyümölcsét, ha a földön nem is, de az azon túli életben minden kicsi jó és igaz beváltódik igazi jóra és valódi igazra. Ez a mostani hömpölygése a nagyon zavaros erőknél, ami telítve van villamossággal, minden más már jobb árnyalatú erőkre támadólag hat, de nem ér célt, csak sanyargatja azokat, akik bármi módon más anyagi erőkhöz tartoznak. De ez elmúlik. Nem messze van az idő hozzá.

A NAGY, ÁLTALÁNOSÍTÓ EMBERI MÉRTÉKRŐL(*)

Sokat gondolok bizonyos kérdésekkel kapcsolatban reátok, mert azok nem egyoldalú, hanem nagyon is sokoldalú kérdései a fejlődő dolgoknak, azonban hogy milyen formát ölt, az a földi ember próba alá vettett fokozatától függ. Mert az a tulajdonképpeni próba, amiről én általában mindig beszélek. Ugyanis ha minden esemény simán gördülne előre, akkor a földi ember azt gondolná, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekszik, tehát azért segíti az ő dolgát előre az Isten. Pedig sok tekintetben bizony messze eltér az isteni akaratától. Az emberi lélek kétoldalú vágyakozása örök harcban van egymással, és hol az egyik, hol a másik oldalról kap

sebet. De ez a sorsát mindaddig nem döntheti el, amíg a megvalósítással le nem pecsételte. Az egyiknek győznie kell ebben a harcban. Az értékesebbnek kell győznie, annak, ami testi érdekek felett van, azé legyen a diadal, vagyis annak kell döntenie. Ha az alsóbbrendű érdek győzne, akkor elveszett az értékesebb rész, és az a sátán nyereségével végződne. Ezt semmiképpen nem fogjuk engedni még akkor sem, ha az emberi életet kellene feláldozni, vagyis korábban visszahívni, mert ezek a megszokott általánoságokból kilépett emberek harcai a magasabbrendűvel szemben. Igen, igaz, hogy ezek a nagy általánosított szokások is csak amolyan kitaposott utak, amelyek már-már elnyelésre képes pocso lyákká váltak. De azért a nagyobb értékű dolgokat, mivel a maga valójában még nem érti meg a közepes felé igyekvő gyenge és még értelmetlen lélek, így hamar fennakad azon, ami egy ujjnyival már feljebb van, mint az, amit az ő képzelete felérhet. Ez a nagy emberi általánosító mérték hátrányos a már kinőtt emberek részére, de én mégis azt mondom: ha nem is kívánatos az a közönséges embernek, ami az általánosan felül történik: mégis több és mégis jobb, mint az, amit az emberek megvetnek, mert eldobják. Ezzel szemben a magasabbrendű mégis érdekes és kutatásra érdemesnek tartják. Ami már elcsépelt, az üres mivoltával a tömegek fantáziáját nem izgatja. De ami érdekes: azon gondolkoznak, és megtalálják benne azt a magot, amiből értékes és érdekes gondolkozási anyag fejlődik majd ki. Az újdonság mindig érdekes anyag, ahhoz, hogy foglalkozzanak vele a gondolkodó emberek. Azért én mindig azt a gondolatot teszem alapul az emberek elé, ami nem hétköznapi, megszokott és megunt, amibe már belefáradtak a lelkek és nem találták meg benne érdeklődésük forrását. Hanem olyanhoz viszem el az ember lelkét, ami új, és új marad előtte mindig, amíg meg nem kóstolja, vagyis amíg meg nem találja benne az emberi lélek ezer mértékére a magyarázatot. Ennek nagy és mély forrása van, ahonnan előbuzog, és gyönyörű eredményekre talál benne a lélek. Mert mindennek van eredője, ami a földön van, mindennek van kezdete, magja, ahonnan kikel az a helyes vagy helytelen esemény, amit az ember nem ért, így

vagy elítéli és eldobja, vagy felmagasztalja értékén felül. Most a jó Isten világosítsa meg a te utadat gyermekem.

AZ ÁLDOZATOS ÉLETEK(*)

Már régen várok rád az Úrjézus nevében, gyermekem. Láttam azonban a te szándékokat és azt, hogy az Úr elé járulhassál imádságodban. És készülsz a nagy és szép ünnepre, így veled tartottam. Igen, szükséges az, hogy az emberi énben meghúzódo minden tévedés és bűn nyilvánvalóvá lehessen. Először a saját szellemi bíráló bizottsága előtt, azután ha ez nagyon is részrehajlóan bírálja el az „én” bűneit és nagy engedményeket tesz önmagának, de másokkal szemben annál szigorúbban és pontosabban látja meg és ítéli el ugyanazt, amit önmagánál felmentésre méltónak talált, akkor már szükséges, hogy nem csak önmaga, hanem mások is véleményt nyilvánítsanak, hogy a mások szemszögéből is láthasson az egyéni lélek.

Mert a javulási periódusban ki kell teljesednie mindennek, ami az egyén fejlődési lehetőségét elősegíti. Természetesen nem mindenkinél egyformán megy ez végbe, mert az egyiknek elég, ha az őrszemének egy rosszalló tekintetét fogja el érzékeny lelkülete, és máris igyekszik jóvátenni hibáját és bűnét. A másiknak még a dorgálás is kevés. Mindenkit megdorgál az Úr, hiszen ez a dolgok rendje, hogy a földön ne dicsekedhessen senki se azzal, hogy külön kegyelemben részesül. Bár ez a külön kegyelem megvan, és mindenkinek részére adódik, egészen különös módon, és úgy, ahogyan nem kéri, és nem ismeri fel. Sőt nem is tekinti értéknek, amíg a földi testben él, mert azt a testi én nem tartja kívánatosnak. Fél és retteg tőle a legtöbbször, mert annak a csomagolása olyan, hogy az ellentétes beállítottságú emberi lélek ne vehesse el, ne tehesse magáévá. A szenvedés, a megaláztatás, a nagy megpróbáltatások nem kívánatos dolgok a földi ember részére, de mégis: valakinek vállalnia kell a káoszból való kibontakozás nehéz munkáját, hogy a jó és rossz között megtanuljon különbséget tenni az ember. Mi lenne, ha csak nagy és dicsőséges befejezéshez jönnének el azok a hatalmak, akik kitervezik a legapróbb részletekig a

munkát, de nem vesznek részt azokban a nehéz és terhes megoldásokban, melyek, mint megközelíthetetlen akadályok állják útját a kibontakozásnak. Bizony, ezt a nehéz és nagy munkát vállalják el sokszor azok a nagy szellemek, akikre nem méltó a világ, hogy ezeknek saruját megoldja. Ezek a nagyok, ezek a bölcsék hatalmas lendületet adnak a világ fejlődésének, mert hatalmas erejükkel előbb megmérkőznek a világi bölcsék által megalapozott eszmékkal és elméletekkel, és azután ezt legyőzve megkezdik az anyagi testben a munkát. Nem egyszer az életüket kell feláldozniuk, de szívesen áldozzák, mert azok nagy és dicső eredménye megéri azt. Az ember csak a jelen látja. A jelen hatalmasan uralkodik az emberi lélek felett, mert az emberi képzelet nem tud úrrá lenni azok felett a benyomások felett, amelyeket a jelen sokszor csábítóan, sokszor fenyegetően vetít az egészen közeli jövő elé, amely felé a földi ember bódultan fut vágyaktól űzve, avagy kétségbeesetten menekülni igyekszik előle. Pedig hiába igyekszik, akár menekülni, akár elébe sietni, mindegy. Ha az emberi élet végzetébe bele van tervezve, azt „az ember” a maga igyekezetével meg nem másíthatja. Csak egyedül az élet Ura változtathat rajta azzal a kegyelemmel, melyet feléje sugároz. És sokszor éppen az a nem kívánatosnak látszó sors az, amely bár sötétnek látszik messziről, de közlőlől nézve bevilágítja azt a hit és az Isten kegyelmébe vetett bizalom. Nem olyan rideg, nem olyan borzasztó, mert napról-napra jobban bontakozik ki a homályból az a csillogó mennyei érték, melyet semmivel sem lehet megvásárolni, még az embernek az önmagától felkínált életével sem, csak az Isten iránti engedelmséggel. Ilyen áldozatos életek hozták és hozzák meg mindig azokat a szabadulásokat, melyeket az ellentéteszmébe tévedt szellemek kárhuzatos munkájának következményeiből való kimentésért időről-időre szükségessé tesz az isteni kegyelem. Ilyenek vannak észrevétlenül elvegyülve többen a földön. Nevüket nem veszi szárnyára a hír, jöttüket nem hirdetik, a távozásukat nem veszik észre, csak egy lámpával kevesebb világít. Egy szívvel kevesebb melegít a sötét és rideg lelkek világában idelenn. Ezek a kicsiny lámpások és melegítő szívek a nagy

tervek és elgondolások hatalmas napjainak apró kísérői, vagy előfutárai, akik egy-egy részét képezik - vagy képezték - annak a nagy gondolatnak, melyet meg kell valósítani a földön, vagy más világokon. A világosság felbontja a sötétséget, a melegség felbontja a hidegtől összezsugorodott anyagokat: élet és fejlődés indul meg, amerre ezek elhaladnak. Tehát ott kell végig járniuk azokat a kihalt részeit az elmaradt lelki fejlődésnek, ahol már csak felfokozott lelki munkával lehet új életfejlődést remélni. Tehát nem a dicsőség elnyerésére, nem a jutalom élvezésére, hanem a kemény munkára vannak az ilyen szellemek a földre küldve. És éppen ezeknek kell a mélyre bukott emberlelkeknek minden bűnét elszenvedni, mert ezzel kell harcolniuk, amíg a bűn homálya azoknak szeméről is lehull, és belátják, hogy amíg az igazság ellen harcoltak, az Istennel harcoltak. - Amíg idáig eljut az emberi lélek, addig sok hiábavaló harcot végig harcolt, sok sebet ejt, melyekkel találkoznia kell, mert a saját lelkét sebzi meg, amíg a tévelygése tart. A saját sorsát alkotja, szövi, igazságtalan és ártó elgondolásaival és cselekedeteivel, mert minden visszatér. Jaj azoknak, akik a pillanatnyi létben szabadakarukat a jóhoz való kapcsolódás helyett a rosszra használták fel, mert a jótól a jónak áldásaitól messze elesnek, de annál közelebbi eshetőséggel vonzózzák magukhoz a rosszat és a rossznak eshetőségeit. És éppen ezek azok, akik mindenkinél több jogot formálnak az élet örömeinek kiélvezéséhez; és meg kell elégedniük azokkal a morzsákkal, melyeket nekik sorsuk juttat. Ezek lesznek az örök elégedetlenkedők, a zúgolódók és mindenkit gyűlölők. Kik azok, akik ezt a gyűlölködő, irigy és az Istennel perbe szállók sokaságát az Isten útjára terelik? Azok, akik már gyógyulóban vannak, vagy már meggyógyultak a bűntől és a Gondviselés Angyalai kisebb-nagyobb munkára küldik ki őket, kamatoztatni ismeretüket, tudásukat, és felfogó gátként megállítani a bűn áradatát, hogy az egész világ el ne vesszen, bele ne merüljön a bűn tengerébe. Ezek a kicsinyek, ezek az ismeretlen, kis tűró harcosai az isteni igazságnak, hatalmas tényezőivé válnak az emberiség lelki fejlődésének, és a világ átalakulásához ha csak egy használható téglát vittek is,

de mégis - hozzájárultak az építéshez. Azonban amíg az ember cselekedeteivel, beszédeivel a bűnt és a tévelygést duzzasztotta nagyra és hatalmassá: addig ellensége a jónak és igaznak. Sorsa mindenkinek abban van elrejtve, amiben dolgozott és erőket halmozott fel. Ezek az erők vagy mint áldások kísérik további fejlődési útján, vagy mint érőben lévő, kiforratlan lehetőségek és alkalmak, váltakoznak az életek folyamán. Vagy mint kiérett és megmásíthatatlan végzetek az emberi lélek részére sötét ködként burkolják be mind a jelent, mind a jövőt. Minden perc, minden óra meghozhatja, vagy sietteti a végzet beteljesedését, de az emberi állapot a kegyelemnek állapota. A szabadakarat ajándéka kimondhatatlan nagy érték. **A szabad elhatározásból való megtérés a jóhoz és igazhoz még a végzet hatalmát is megerőtleníti. Azért a megtért embernek nincs a végzete leszögezve, annak Isten kezében van a sorsa, annak a törvénye feloldódik a krisztusi kegyelem törvényében.** Az pedig a szeretet, a megbocsátás, a kiegyenlítés. Ezt a szeretetet hiányolja a világ, az élet. Ennek a szeretetnek kell kiteljesednie az emberi szívekben. Ennek kell úrrá lennie mindenben, és akkor be van fejezve a mi Urunk nagy küldetése a bűnös földre, mert akkor jön el az Ő országa. Nem mintha ez az ország még nem volna. Ez van, és mindig jobban benépesedik azokból a kicsiny, küldetéseiket hűségesen betöltő, névtelen hősokból, akik a világ színpadán csak kis, jelentéktelen szereplőknek látszottak. De mégis ők voltak azok, akik a kicsinyben hűségesen megállták a helyüket, hogy Isten a nagy dolgokat reájuk bízhatta. Ők voltak akik készen álltak és vártak a Nagy Szabadítóra, akik nem hagyták el őrhelyüket, akik nem hallgattak a csábítóra, hanem hűségesen várták az ő Urukot, mert tudták, hogy amikor Ő eljön, mindent megad, amit megígért. - És megadta, megadja mindenkinek az Ő ígérését. Azért ne kétkeljedtek, hanem higgyetek: az idő közel van, és Ő megérkezik az Ő nagy segítő angyal karával. Az Isten veletek lesz mindig mindenben, de hűségesen várjátok Őt. Igen, mindig.

A FEJLŐDÉS ÚTJÁN(*)

A földi élet nem teheti az embert a boldogság részesévé - mint azt sokan általában hiszik - bár minden törekvésük odairányul, hogy azt elérhessék. Mindenki csalódik és csalódnia is kell ebben a hitében, mert ha nem csalódik itt e földön, akkor még keserűbb csalódás vár rá a halál után, mert egészen bizonyosan a törvénytelen-ség útján érte el mindazt, ami egy rövid időre kielégítette. Azonban bármennyire kiélte vágyait, az nem jelenti azt, hogy megelégedettségre tett szert, mert a megelégedettség a békés nyugalmat jelenti, ami boldoggá teszi a lelket. Ebben a boldogságban születnek meg a lélekben azok az úgynevezett másféle érzések és magasabbrendű vágyak, amelyek új és szent törekvések felé igazgatják a lélek érzéseit. A földi világban így volna a fejlődés sorja felfelé, de ez csak átmeneti hazát nyújthat a léleknek. Mire az emberi lélek valamennyire tisztába jut önmagával, és elhatározná magát az egyenes úton való haladásra, máris itt van az élet egy szerepének befejezési ideje, és már várja az új szerep megtanulása, hogy az új életben el ne játssza a boldogsághoz szükségeseket. Ha az emberi lélek nem elég alázatos és nem elég okos ahhoz, hogy amit a végzete, vagy a sorsot rendező égi kezek rábíztak, azt a maga lelki javára fordítsa, akkor a következő fordulóban is eljátszotta a boldogságát. *Mindenki tudja azt, hogy nem először van a földön, a próbák világában. Ha a földi ember tudata előtt homályosan áll is ez az igazság, de az érzései előtt egészen világos, mert „emlékezik” olyan dolgokra, amitől fél, ami visszatetsző, amitől szabadulni akar.* Emlékezik olyan dolgokra, amit ismer, amire visszavágyik, mert az pillanatokra boldoggá tette. A művelt emberek a szemük elé kerülő dolgokat hamar megértik, könnyen tanulnak, mert tudatuk alatti visszaemlékezésbe - ha csak egy sugár esik is a jelenből - máris megvilágosodik előttük a kérdéses dolog. Sokszor ellenszenv lép előtérbe, és egyenesen visszautasítja a lélek, és nem akar vele foglalkozni. Ilyenkor egészen a betegséget okozó visszahúzódásig elmegy a lélek, ha kényszerítik. Sok szenvedés ilyen megfajthetetlen visszahúzódásból ered, mert

valamikor sok és nagy terhet jelentett részére az a földi, vagy szellemi állapot, amely valamely tévedéséből, vagy határozott bűnéből - mint következmény - ránehezedett. A még alig csiszolódott lelkű ember mindent szeretne magának felhalmozni, hogy azokban kiélje magát, mert tévesen azt hiszi, hogy amit lát, az minden az ő életét van hivatva szolgálni és minden vágyát kielégíteni. Ezért akar mindennel bírni, mindenki felett uralkodni, mert önös képzelete csak szűk korlátok között mozog. Így a szeretete is csak addig terjed, amíg mindent visszakaphat, esetleg megszépítve, értékesebbé átdolgozva. Ez a földi ember átlaga. Kevés az átlagból részben kimagasló jobb, igazabb, szellemibb ember, és még kevesebben vannak olyanok, akik magasabbrendű érzésektől áthatva áldozatokat is vállalnak szeretetből, szent lelkesedésből, hogy az eszményi jónak és igaznak szolgáljanak. Akkor már ők maguk is ehhez a megértett és átértzett jóhoz és igazhoz annyira közel vannak, és annyira át vannak hatva ettől az eszményi jótól, hogy ők maguk is eszményiekké válnak. Ez pedig a boldogság elérése. Ezt a boldogságot nem érti meg, vagy csak kicsiny csillogásában a földi ember. A föld nemesebb és tisztább lelkű anyái, akik gyermekeikhez nemcsak a hús és vér kötelékei szerint tartoznak, hanem lélek szerint is erős szeretetkapcsolat fűz, ezek átérzik az áldozatos szeretet nagyszerűségét és mindent felülmúló hatalmát. Néha az igazi fennkölt lelkű apák is hoznak nagyon nagy áldozatokat, de ez sokkal ritkábban fordul elő. A szeretetből hozott áldozat nagy oldója és bontója a bűnnek, és azoknak az értelmetlenségéből létrehozott tévelygéseknek, amelyeket sokszor a „jó” érdekében termelt ki a tökéletlen értelmű ember. Az ember hiúsága, makacs gögje és elzárkózottsága pedig bűnné, kárhózas cselekedetté válik. Ezek az emberlelkek nem tudják azt, hogy éppen akkor tesznek rosszat, amikor jót akarnak, mert az alázatlanság hiányában nem nyitják meg az Istentől alásugárzó világosság előtt lelküket. Így kizárják magukat a kegyelem megvilágosító, megtisztító új életet teremtő, hatalmasan munkálkodó erőforrásaiból, és megmaradnak a maguk tévelygéseiből származó következményekben, a folyton szaporodó szenvedésekben. A

földi látszatos haladás, a tudomány halvány fényű mécsese nem világíthat be a lélek belső világába. Nem tudja azt a világi gondolkodás, hogy amikor a legbiztosabban érzi magát saját maga alkotta hatalmában és eredményeiben, akkor támad egy Sámson, akit megvakított és megtévesztett, elárult a képzelt nagyság és boldogság hamis hite. És úgy vakon - magát vezetette - megrendíti a hatalom épületét, és akik fenn voltak a hatalom legfelsőbb csúcsán, a törmelék alá kerülnek.

Mert vannak az Úrnak kezében hatalmas eszközök, még akkor is, ha azt hiszi a tévelygő világ, hogy leszámolt ezekkel, eltiporta és megsemmisítette őket. Amikor azt hitte az írástudók és farizeusok serege, hogy leszámolt végre az „igazsággal”, mert a Golgotára hajtotta és felfeszítette, tehát meghalt Az, Aki bele mert tekinteni titkos és nyílt gonoszságaikba, Aki meg merte fenyegetni istentelen cselekedeteik miatt őket, az: nincs többé... És csalódtak! A feltámadott Krisztus nagyobb és hatalmasabb lett, mint életében volt, mert a kicsinyekből nagyok lettek, a nagyokból kicsinyek. A feltámadott Krisztus megrendítette Róma hatalmát, eltörölte a görög műveltséget, és ma a világ mind a négy sarkán a krisztusi igazságokról beszélnek. De a baj az, hogy csak beszélnek, és nem úgy cselekednek, ahogyan az igazságot hirdetik. De eljön az idő, és nem messze van már, amikor kiemelkedik a népek tengeréből egy tűzoszlop, amely megvilágosítja az eltemetett igazságot. Ez feltámad, és bevilágítja a világot fényével. Akkor az anyagba, a hitetlenségbe, a hazugságba, a testi örömeibe és élvezetekbe elmerült világ felrettenve álmából a világos tűzoszlopra tekint, és mellét verve jajgat és kegyelemért könyörög, de minden hiába. Akinek részére a pohár betelt gonoszságai mérgével, annak azt ki kell innia. Még egy kicsiny idő van hátra minden tévelygő részére, hogy megtérhessen, de nem sok. Még hangzik a hívó szó, az Ige, „jőjjetek, hogy meggyógyíthassalak titeket”. Amikor elhalkul a hívó szó, a cselekedet, a törvény szava hangzik mennydörögve. Az idő betelik. A kegyelem bezárja kapuit, és megkezdődik az az este, melynek nem lesz reggele. Azért én azt mondom: boldog az, aki bár szenved, de lelkébe a hit zálogával hajtja

fejét álomra. De szerencsétlen mindenki, aki az időben nem látja meg azokat a jeleket, amelyekből tájékozódhat, hogy idejében levetközve magáról a bűn piszkos és minden nyavalyákkal megterhelt rongyait, felöltözhesse az igazságot, a jóságot, az alázatosságot. És boldog az, aki nem jár azon az úton, amelyen a tévelygők járnak, hanem az igaz és becsületes úton, amelyet az Úr mutatott meg életével, halálával és feltámadásával. Mert minden elmúlik, de az Úr igazsága feltámad hatalmas erővel, és hazavezeti azokat, akik bár megsérültek és megsérülnek a nagy hatalmas épület összeomlása alatt, de meg nem halnak. A lélek épsége még teherbíró képes lesz.

A FÖLDI ÉLET NAGY AJÁNDÉK(*)

Aminek meg kell történnie, az meg fog történni, akár akarják az emberek, akár nem. Természetes, hogy nem szívesen kezd bele senki olyan dologba, aminek az eredménye felől nem lehet egészen bizonyos, hogy az jó és sikeres lesz az ő részére. Az egyiknek okvetlenül alul kell maradnia minden küzdelemben, de minden küzdő a sikerért és a győzelemért kezd bele, a maga vélt igazsága szerint. Minden igazság egy nagy igazsághalmazban fut össze, ahol az a választó víz osztja, bontja mindegyiket szét alap-elemeire, amely a legfőbb igazság erejével és hatalmával nemcsak a jelent tekinti mértékadónak, hanem a letúnt múltak és az előresugárzó jövő hajnalok is bennfoglaltatnak. Bár a múlandó világ arculatján ott vannak még a múltak ráncai, de már az új alkalmak és lehetőségek sokat ígérő mosolya és derűje új remény-ségekre gyűjtja a benne élők szívét, lelkét. Az élet nem áll meg, és nem szűnik meg a halállal sem, mert a sírokon is nyílnak virágok... Az emberek élete nem egy bevégzett valami a földön, mint ahogyan az emberek akaratától nem függ a születésük, így nem függ a sorsuk sem. Jönnek és elmennek a földről, mert el kell menniük, de magukkal viszik az élet tapasztalatait, emlékezeit, hogy abból tanuljanak, okuljanak, és egy új próbálkozás után összegezzék azokat a megértett és átszenvedett igazságokat, ame-

lyek lépésről lépésre nagyobb tudománnyal gazdagították lelküket. Az élet nagyon nagy érték és nagy ajándék, főképpen a földön, ahol még a fejletlen lélek alig bír tájékozódni. Mert annyi a látnivaló és tanulnivaló, hogy csekély befogadóképessége mellett úgy folyik el mellette a drága alkalmak bősége és sokasága, hogy fel sem ismeri azok értékét, így ki sem nyújtja érte a kezét. Csak akkor, amikor a fájdalmak és szenvedések szorongatják, akkor kapkod, össze vissza, és mindig olyan dolgok után, aminek nem tudja hasznát venni. Az ember éretlensége és értetlensége hozza létre a szenvedések és gyötrelmek sokaságát, melyet minden törekvésével el akar kerülni, és másra akarja áthárítani. Ez az igyekezete hozza létre az újabb és nagyobb szenvedéseket, mely elől már nem tud kitérni, mert beleszületik azok közé a körülmények közé, melyeket ő maga teremtett meg helytelen elgondolásaival és hibás irányú cselekedeteivel. Ez az úgynevezett sorsa, melyet meg kell tapasztalnia, fel kell dolgoznia, hogy az igazságtalanság, a helytelen elgondolása helyébe igazságos és helyes irányban indulhasson el az élet. Azért kell felvenni újra és újra a harcot a földi világban a téves irányban haladó étellel, hogy az emberi lélek megbékélve, a minden irányból feléje siető csábításnak ellene állva, az igaz úton elvégezze a maga feladatát. Maga után egy rendezett irányú életet hagyjon a földön, s elmehessen abba a békességes világba, ahol már tévedésektől mentes életet élhet, és új lehetőségek birtokában, igazi értékekért munkálkodhat, ahol már nincs szenvedés, nincs csalódás, nincs hazugság és nincs félreértés. Mert az igazság napja ragyog, az világít, és ennek fényénél nem téved a lélek tájékozódó képessége.

AZ EMBERI LÉLEK HÁRMAS FELADATA(*)

Nem szabad megijedni, mert akkor nagyon hamar kimerül a lélek tartaléka is, amelyet állandóan fenn kell tartani. Ilyenre gondoltam én akkor is, amikor jó előre való gondoskodást ajánlottam a bevett vallások közül a legrokonszenvesebbhez való csatlakozással, mert senki sem lehet bizonyos azok felől, amelyek elkövetkeznek rája, sem a földön, sem a szellemi életben, hiszen mint

olyan nagyon sokszor megmondottam, hogy megpróbáltatások világában éltek, itt semmi sem bizonyos, mert igenis lehet nagyon magasra emelkedni, de lehet nagyon mélyre alázuhanni. Különösen, ha az ember felületesen tekinti át a terepet. Ez pedig a szellemtannal foglalkozó embereknél nagyon is természetes tünet. Megszédülnek, mert az ismeretekben túl magasra emelkednek, de az élet gyakorlati alkalmazásánál már teljesen tájékozatlanok, mert elszámítják magukat. Azért kellene a próbák, hogy egyensúlyban tarthassa a lélek magát, mert nem mindig jó az, ami annak látszik és nem minden „jó” hozza meg azt az eredményt, amelyet vár az ember, és amely kívánatos lenne. Hiszen az ember még azt sem tudja megítélni, hogy vajon csakugyan jó-e az, amit kíván, vagy amit cselekszik. Megüti-e a mértékét annak a törvénynek, amelybe beletartozik? Mert minden emberlélek más és más fokozatba tartozik, más az alantasabb fokozatú léleknek a kötelezettsége, és más a magasabb fokozatúnak. Más az ismeretben elmaradté, és más az ismeretekben előrehaladottabbé. Ami az egészen primitív lelkeknél nem bűn, csak tájékozatlanság, az már nem lehet mentsége annak, aki már tudja azt, hogyan kellene cselekednie, hogy azzal az ő törvényét betöltse. Minden szellemi fokozatnak megvannak a maga törvényei. Aki azt nem tölti be, az onnan lehullik, ha mégolyan nagyon ragaszkodik is azokhoz a fokozattal járó előnyökhöz és boldogságokhoz, azt el kell veszítenie. Nem büntetés ez, csak velejárója a fokozatnak. Éppen ezek a vágyak és leküzdhetetlen törekvési ösztönzések nem hagyják az emberi lelkeket békén, hanem szüntelen sarkallják, hogy előre juthasson, mert hatalmas hiányérzetek keletkeznek benne, melyeket már nem tud betölteni az alacsonyrendű eredmény. Minden nyitva lévő része a léleknek éhezi és szomjazza az elvesztett jobbat és szebbet, belső elégedetlenséggel tekint élete eredményeire, és nem tud megnyugodni, amíg ismét el nem érte azt a fokozatot, ahonnan leest. Minden lélek előtt nyitva áll az út, a visszatérés útja, de át kell mennie azokon a próbákon, amelyek akadályként állnak előtte. Ezek az akadályok nem mások, mint azok a törme-

lélek, amelyeket helytelen elgondolásaival és cselekedeteivel hozott létre, mind a saját lelkében, mind az őt körülvevő világlélek harmonikus megnyilatkozásaiban, mert az emberi léleknek hármas feladata van:

első: a teremtő és őt létrehozó szellemi akarattal - az Istennel szemben,

második: önmagával szemben,

azután az őt körülvevő természetes világgal szemben.

Ez a hármas kötelezettség egybehangzó eredményt hoz létre. Ha megbontja a Legfelsővel, Legnagyobbval való harmóniát: önmagát fosztotta meg a legértékesebb előrehaladás lehetőségétől. És szegényebb, gyengébb, sötétebb rétegek képződnek körülötte, az őt körülvevő világ pedig ezt tükrözi vissza. Ha a diszharmóniát okolja a belső és külső világában és lázadozik ellene: ellenségévé lesz az egész világa, és sorsa, mintha büntető ellensége volna: szembehelyezkedik minden vágyával és akaratával. Mindez automatikusan, magától értődően áll elő, mert az emberi lélek az őt körülvevő természetes erőknek ura és parancsolója, amíg a legfelső Hatalommal harmonikus összeköttetésben van. De amikor kilép ebből, és az ellentétesbe megy át vágya és akarata, azonnal elvesztette hatalmát a természetes, felfelé haladó erők felett. Fokról fokra torzulnak el eredményei, és az élet mind sivárabbá válik benne és körülötte, amíg szenvedést és fájdalmat okozó törmelékké válik mindaz, ami valaha örömet és boldogságot jelentett. Az élet ezekben a rétegekben nem kívánatos, mert ismeretlen rosszal kell találkoznia lépten-nyomon. Félelmet, rettegést kelt minden újabb megmozdulás és kezdeményezés, bármennyire vágyakozik a lélek a jobbra, nem képes azt megtalálni, amíg a kegyelem őt fel nem keresi, és ki nem emeli a jobb és igazabb eredmények világába. Ez nagy fordulat a szellem életében, és lassan megtanulja a természettörvény ABC-jét, hogy csak a „jó”-ra várhat jót, a rosszra mindig még rosszabb következik. Amikor a szellem érzelmi és értelmi világában ez megvilágosodik, azaz tudatossá válik, akkor az ideiglenes életek világába próbák elé állítják

őt a sorsát rendező kegyelem ügyvivői. Ha a próbákon ez a tudatossá vált igazságismeret eléggé erős volt ahhoz, hogy egyensúlyban tartsa a lelkét, és a törmelékek eltakarítását türelemmel végezte, akkor azokból a törmelékekből tevődik össze az új eredmény, amely nem a régi elrontott bűnök „jóvátétele”-ként jelenik meg kiegyenlítősképpen, hanem új, eddig nem ismert formában és nem látott eredményképpen. A régiek elmúltak, és az új mindig más és más alakban mutatja meg magát az élet tükrében. A kegyelem gazdag ajándékában mindig mindenben vannak eshetőségek, melyek megkísértik az „embert”, de a harmóniába ismét belesimuló lélek - ha kéri az Úrtól -, hatalmas ellenálló erővel leküzdi eme kísértéseket, és úrrá lesz felettük. A harmónia helyreáll, és ismét napsugaras az élet, ismét boldog a lélek, és úgy lépked előre az úton, amely felfelé vezet. Okult a szenvedésekből, mélyült a lélek befogadóképessége, erősödött a látása, és észrevesz olyan részleteket, melyeket idáig nem tudott megfigyelni. Itt új csodák tárulnak fel előtte, és boldogságának okaiban finom nüanszokat fedez fel, és látja, hogy megannyi jó és rossz eshetőség adja ki azokat a tökéletes eredményeket, amikre mint a belső harmónia megszilárdítására, nagyon is szüksége van. - Igen, az Istennel való harmónia mind nagyobb elmélyítésére és megszilárdítására szüksége van a léleknek, mert ettől függ minden. A békeség, a boldogság, az előremenetel, az erő, az értelem, a hit, a reménység és a szeretet: mint teremő erők, új természetet, új világot alkotnak: hatalmasat, nagyot. Először a lélek belső világában - azután kívül, a természetes világokon. Ez a cél, hogy mind a földön, mind a szférákon boldog, megelégedett lelkek éljenek, és örömujjongással dicsérjék a mindeneknek Alkotóját, az örökkévaló Istent. Nagy öröm vár minden igaz, megtérő emberlelket itt, az Istennel harmóniában lévő életben. Azért minden lehetőséget meg kell ragadni, hogy már mind a földön, mind lélek világában megismerje azokat az utakat és módokat, amelyek segítségével eljuthat a belső megismeréshez, és a belső énjének az isteni törvénybe való belesimulásának állapotához. Ez pedig az isteni

Akarat kijelentése, melyet az Úr Jézus útján minden emberi lélekkel közölt. Boldog az, aki ezt keresi, és megtanulja a szívével és az egész életével követni.

MI AZ OKA AZ EMBERISÉG BOLDOGTALANSÁGÁ- NAK? (*)

Te nem most ismerkedtél meg a földi élettel. Sok emlék fűződik a te lelkedhez. A földön átélt életek tarka, színes raja gazdagon öltözteti a te képzeletvilágodat azzal a takaróval, amelyet nem egyszer én is felhasználtam már a földi dolgok ismertetéséhez. A földi életeknek is vannak szép virágai, ha nem egészen a testi szemekkel nézi az ember azokat, mert a testi szemek a lélek színezése nélkül mindent csak a testi érdekeken keresztül látnak. De a lélek a maga fejlett színérzékével már többet képes meglátni a világon, sőt a földön is éppen ez viszi kísértésbe a fejlődés útján haladó emberlelket. A „szép” káprázatos csillogásával magához vonzza és odatapasztja a lélek érzéseit, annyira, hogy nehezen tudja magát a szépség varázsa alól kivonni. **A szépségnek minden varázsa abban rejlik, hogy a szépség a jónak formában való kifejezése. Vagyis annak, ami szép, a jóhoz köze van, mert a jóság a maga harmonikus összetételében alkotja a szépet.** A lélekben ez önkéntelenül felébreszti az elvesztett boldogság után való vágyat, és mivel semmi sem vezet közvetlenebb úton annak megtalálásához, így a vágyak hozzátapadnak a „formához”, mert a lélek elferdült tájékozódó képességével közeleink hiszi annak visszaszerzését. Csak ki kell a kezét nyújtania érte, és már övé lehet a vágyva vágyott boldogság. Ez még a lélek gyermeki tudatlansága a tudatos életre ébredés első fejlődési szakaszában. A lélek szellemmé ébredésének bizonytalan tapogatózása ez, mellyel a látott dolgokat a maga lelkében ébresztett hatások szerint értékeli. Amíg nem tudja helyesen értékelni ezeket, addig csak a külső világ köti le figyelmét, addig mindent a látszat szerint ítél jónak, avagy rossznak. Azért kell az emberi léleknek nagyon sokat csalódnia, és szenvednie, hogy a látszat mögött lévő okot és okozatot keresse, és ha valamennyire megtalálta, akkor

már kezében van az élet nagy titkának kulcsa, hogy kutatásaival a valódi jó és a valódi szép forrását megtalálhassa. A valóságos jónak „igaznak” kell lennie, hogy a legbensőbb lényegében is felbonthatatlan, önálló hatalom legyen, azért nem lehet ezt a jóságot sehol semmiben megtalálni, csak egyedül Istenben. Mindenben és mindenhol benne van, de sehol sem önállóan, mindenütt csak vetülete a jónak és igaznak. **Istenben van az abszolút jóság, az abszolút igazság, amelyet a maga tisztaságában kivetítve az elfogadó élet formában fejez ki, és megteremtődik a szépség.** A szépség nem abszolút hatalom, mert az igaznak és jónak folyománya csupán. Önmagában nem létező valami, de az igaz jó, ha megjelenik: nem jelenhet meg másképpen. A szép megismerése mindig annak a léleknek a szellemi fejlettségétől függ, aki azt szemléli. A fejletlen léleknek még nagyon csiszolatlan a szép iránti észretevő képessége, még nem tudja a jót sem megkülönböztetni a rossztól. Ami „neki” kedvez: az a jó, ami az ő önző érdekeinek nem kedvez: az a rossz. Az ilyen léleknek az érdekkörén túleső dolgok már nem tartoznak az ő világához. Az érzelmek magasabb számú rezgéseire nem érzékenyek, és így ők sem tudnak lelkükből ilyen rezgéseket kiváltó érzelmeket kitermelni. Ezek az ő részükre még nem léteznek. Az ilyeneknél még a szép fogalma is nagyon hiányos, és szegényes. A sok oldalról kicsiszolt lélek érzésvilága már színes, és az észretevő képessége a legfinomabb árnyalatokra is érzékeny. A jót és a szépet akkor is tudja élvezni, ha az az ő énjétől távol eső dolgokban nyilatkozik meg. Az én lelkisége nem marad meg az érdekek szűk korlátai között, hanem az érzelmek kiterjeszkednek olyan messzeségig, ahová az értelem alig bírja követni, sőt az érzelmi rezgéseken keresztül messze túlhaladja az értelem határait. Sokszor boldogan tér meg, mint a méhecske az ismeretlen virágok mézével. Úgy tér vissza az érzésrezgések világából, gazdagon megrakodva, örömteljes boldogító bizonyosságokkal, a sokszor sivár, örömtelen élet reménytelennek tetsző valóságába. Minél érzékenyebb a lélek észretevő képessége a jó és szép iránt, annál jobban kitöltődik, és gazdagabbá válik az élete, ha csak egy kevés napsugár jut is az

élete útjára. - Minél szegényebb a lélek érzésvilága, annál nyugtalanabb, elégedetlenebb, követelőbb az étellel szemben. Annál messzebbmenő vágyakat táplál minden iránt, amit a legcsekélyebb reménység ígérhet. Azt, amit ő el nem érhet, de mások lehetőségeiben közelnek látja a kívánt dolgokat, irigy szemekkel nézi, és bosszús érzésekkel kíséri. Nem egyszer érezteti rosszakaratú tevékenységét mások életében, még akkor is, ha ezáltal saját érdekében semmi jobbulást nem tud elérni. Az ilyen fejlődésben lévő, és még az alacsonyabb fokokat túl nem haladott emberlelkek sok ütközést, és ebből kifolyólag sok szenvedést okoznak maguknak és környezetüknek, vagy az érdekkörükhöz tartozóknak. Mert cselekedeteikben kiütközik belső lelki világuk, és így olyan állapotokat teremtenek maguknak és másoknak, amely sokszor elviselhetetlenné válik. Ez az oka az emberiség boldogtalanságának, mert a külső világban akarja a boldogságát keresni és megtalálni. Azokat az eszközöket, amelyeket a sors kezeibe ad, hogy vele hasznára legyen az ember saját magának és embertársainak, az egész világnak, azokat a maga kárára és embertársai szenvedtetésére használja fel. Pedig a tapasztalat azt bizonyítja, korszakokon és örökkévalóságokon keresztül, hogy minden csak látszat. Látszat a gazdag ember gazdagsága, mert nem tud boldog lenni, ha lelkében nincsenek meg a boldogsághoz való tényezők. A hatalmas nem tud boldog lenni, mert hatalmát folyton védeni kell mindenféle eszközökkel, mert mindennek vannak kívánói és elrablói. A hírnév és dicsőség, ahogyan felemelkedik, sokszor nagy küzdelmekkel, ugyanúgy letűnik, maga után nem hagyva mást, mint keserűséggel vegyes bánatot, és a kárörvendők gúnyolódó hadát. Ezek azok az üres, értéktelen törekvések, melyek az eredményekben megtanítták az emberlelkeket, hogy olyan értékek után kutassanak, amelyek boldoggá tehetik, mert kielégíthetik a lélek kívánságait. A nagyravágyás, a nagyot akarás, az átlagból való kiemelkedés bármilyen nagy sikereket mutathat is fel, mind megannyi új izgalom, új fáradságot és új lemondást jelent önmagáról az élet nemesebb és tisztább örömeiről. Ezenközben elfelejt élni, mert nem tudja megtanulni, hogy a jóság mennyi áldást,

mennyi boldogságot, mennyi örömet és mennyi szépséget jelent az emberi léleknek. Csak amikor az élet terített asztalától elzólítja a betegség és a halál, amikor hosszú utat kell a léleknek megtennie, mert a természet viszontagságai elől nem tud enyhületet találni, akkor - a visszafizetés idején - kezd el gondolkodni. Mivel, amit a törvényes keretek között haladó természettörvényről elvett az emberi lélek, azt az igazság törvénye visszaköveteli rajta. Akkor kell hasonló értékekkel visszafizetnie az elpazaroltakat, amikor cselekedeteinek visszahatásai utoléri őt. Akkor ismer önmagára és elveinek, elgondolásainak tarthatatlanságára. Akkor kezdi keresni az igazságot, amikor az igazságtalanság korbácsaival végigsújt rajta a következmények törvénye. Amikor igazságtalanul elvesz valakitől valamit az ember, azt helyesnek ítéli. Ámde amikor tőle vesznek el, az már érzékenyen érinti, és fáj az igazságtalanság. Hányan fogságba juttatnak igazságtalanul embereket, de amikor eljön az ideje a fizetésnek, senki sem menekülhet meg az önmaga által készített sorsától. A világ, az élet azt adja vissza, amit az ember belevetett. Jót vetett - jót ad vissza. Ha maradosák, tépik is a viharok a jóért és igazért küzdő embert, de ad a sorsa időt arra, hogy erőt gyűjtsön a küzdelemhez, és végül mégis győzedelmesen érjen partra értékes rakománnyal érkező élethajója. Mi az az érték, amit érdemes átvinni a túlsó partra? Mi az, amit a mulandóból az ember az örökkévalóba átvihet? Hiszen onnan jön minden valódi érték és minden igazság? Ez az a rejtett dolog, amit csak az ért meg, aki ennek már a birtokában van. A földi élet a lélek próbatétele, mert minden a valóság látszatával bír, de minden mulandó. A mulandóban kell megtanulni az örökkévalót, itt kell próbálni, mennyit képes a felébredt szellem megvalósítani abból, amit olyan jónak, igaznak és olyan kívánatosnak látott szellemi állapotában. A legközelebbi állomáson, amit haladási útján már látott, annak az életnek a kívánatos boldogságát már szemlélte, de a képesítését még nem szerezhette meg ahhoz, hogy ott részt vehessen abban az életben, abban a munkában, amelyben rátermettséget folytán beleilleszkedhetne. A földi életben azokat a hibákat, bűnöket és gyengeségeket, amelyek ebben

őt akadályozhatják, a különböző próbákon levetkezheti, és azokat az erényeket megszerezheti, amelyek a kívánt boldog állapothoz hozzásegíthetik. **A földi élet nagy kincs, és nagy kegyelem annak, akinek van mit adni a maga lelkének tárházából. Mert minden sötét nap, amit itt tölt el a lélek a testi élet kínos zárkájában, drága ünnepi ajándékot jelent.** Minden fájdalmas próba, amit az igazság miatt kell elszenvednie új és nagy képességeknek elnyeréséhez vezet. Az igaz jó, amit a világnak leszór a lélek, mind drága ékszerek, amelyek megsokszorozódnak, mert lélekről lélekre hatnak, és megtanítják az embereket az igaz jóban hinni, és megvalósítani a jót és az igazat, hogy szép legyen a világ, és szép legyen az emberi lélek is. Mert csak a bűn, a gonoszság csúfítja el az Istentől teremtett remekművet: az emberi lelket. - Amikor az isteni igaz és jó átcsillog az emberi lelken, az emberi életen, az angyalok is gyönyörködve szemlélik az ember lelkének ragyogását. De ez nem az a gonoszban örvendező ember többé, hanem az isteni jó és igazban tündöklő, megváltott Isten gyermeke. Ennélfogva szép, mert harmonikus, a lélek minden oldaláról kicsiszolt, belőle sugárzik a világon megjelenő minden életre, a megszépítő szeretet sugár. Akiben nincsen szeretet, az nem lehet szép, annak a tekintete alatt nem gyarapodik, nem javul, nem tisztul az élet. Azért adott az Úr a világra szépséget is, hogy az emberi lélek ne csak a gyomrán keresztül érdeklődjék az élet javai után, hanem törekedjék a szellemi jóságra és szépségre is.

SENKI NEM HAZUDTOLHATJA MEG ÖNMAGÁT(*)

Igen, mindenkinek meglátszik tetteiben és törekvéseiben a tulajdon maga belső értéke, mert senki nem hazudtolhatja meg önmagát, hosszú ideig nem tudja magán hordozni az álarcot anélkül, hogy időközönként félre ne csússzon. Sem a betegséget, sem a szegénységet nem lehet soká titkolni. Így a lélek szegénysége és értéktelensége is előbukkan az első próbákon. Azonban vannak mélyen leesett lelkek, akik nagy és nemes törekvésekkel felkészülten öltöttek testet. És mivel a próba nagy volt, így ők folyton

csúsztak lefelé, amíg egyszer azt vették észre, hogy bizony megszűntek a jótól, és igaztól. Az ilyen magára eszmélt léleknek sokszor egy kis indíttatás hiányzik csupán, hogy szellemi szeméi felnyíljanak és megláthassa a moslékot, amellyel idáig táplálkozott. Egy kis biztatás, egy kis reménységkeltés kell, és már belátáshoz jutva megindul az igazság útján előre. Az ilyen megérett szellemek igen sokszor értékesebb munkát tudnak kifejtetni az igazban, mint azok, akik nem merültek le olyan nagyon mélyen a bűnök posványába. De szeretetlenségük és túlelmedettséjük folytán bizonyos szellemi gögben felfuvalkodva - jobbra-balra - ítélik mindenki felett, és kárörömmel vegyes elégtételt éreznek, ha valakit még mélyebbre lenyomhatnak mások előtt, hogy önmagukat emelhessék fel. Ezeknek sokkal veszedelmesebb és nehezebben gyógyítható a baja, mint azoké, akik egyszerűek és belátók. Azért szokták azt mondani sokan, hogy vannak olyan bűnök, amelyek tisztábbá teszik azt, aki elkövette őket, mint aki nem követte el, de nagyon megütközött felette, mert hamarabb megtalálja a kivezető utat a bűnös abból a bizonyos bűnből, mint az, aki csak szörnyűlködve ítélik. Ez is ahhoz tartozik, amit az emberi rövidlátás és tisztátalan szándékú ítékezés megbélyegez ugyan, de más oldalról ő maga nagyobb hibát követ el akkor, amikor nem tud lemondani az önmaga túlértékeléséről. A bűn annyira árnyalati különbözőségeket tud létrehozni, hogy az embernek nagyon bölcsnek és szeretetteljesnek kell lennie, ha helyes megkülönböztetést tud végül is létrehozni. Azért mondta az Úr: „Ne ítéletek, hogy ti is ne ítéltessetek, mert amilyen mértékkel mértek másoknak, ugyanolyan mértékkel mérnek tinéktek”. De nincsen olyan törvényforma, amit nem lehetne átforgatni, és amivel nem lehetne visszaélni. Úgy ezzel is és mindennel szeretnek az emberek visszaélni, és a saját részükre belőle tőkét kovácsolnak, hogy ez alatt az elővigyázatosságra intő krisztusi ígék védelme alatt minden felelősség nélkül elháríthassák maguk felől a bűnnek felismerését, és az ártatlanság mezében jelenhessenek meg az emberek között. Amint már sokszor mondtam, most is azt mon-

dom: az igazi jóra törekvő embernek sokat kell a földön szenvednie, mert a gonosz mindent ellop és felhasznál az ő gonosz terveinek és cselekedeteinek leplezésére. És sokszor a legigazabb jónak is nagy kerülőket kell megtennie, hogy érvényesíthesse a tulajdon maga jóra és igazra irányuló szándékait, mert a gonosz az egyenes utat eltorlaszolja a hazugsággal és félrevezetéssel. Ezért kell a földön a jó irányú léleknek sokkal többet szenvednie a legkisebb igazi jóért is, amíg a hazug lelki és lelkiismeret nélkül élők vígan sütkéreznek az élet örömeinek napfényes részeit maguknak lefoglalva és kisajátítva. De ez sem baj, mert mindenki elveszi a maga részét, mindenki részére kiméri a törvény az igazságnak megfelelő részt a jóból és a rosszból is. Aki mennyit dolgozik a jóban, annyi fizetést rendel ki neki a törvény igazsága. Aki mennyit munkálkodik a rosszban, annyi szenvedést, annyi nehéz órát, napot kell eltöltenie az élet sötét, nemkívánatos oldalán abban a számkivetésben, amelyet minden lélek igyekszik elkerülni. Ez nem büntetés, ez nem bosszú, ez csak a törvénynek megfellebbezhetetlen és kijátszhatatlan igazsága. Az ellentét eszméje, amely egyenesen ezt a törvényt - az igazságot - szeretné megsemmisíteni, minden eszközt igénybe vesz, hogy célját elérje, és a gyenge, de magát felettébb bölcsnek és okosnak tartó emberlelkeket minden időben félrevezesse. És félrevezeti azzal a balhiedelemmel, hogy ők a maguk okosságával és ügyességével ki tudnak térni az igazság törvénye elől, és azt a mások részére elkészített isteni áldást magukhoz ragadják, és kiélvezik az életben elérhető előnyöket, és azután úgyis jön a halál. Ez az elgondolás, és a könnyen megszerezhető jóban való dúskálkodás utáni vágy elfordítja szívüket az isteni ígék utáni érdeklődéstől. Az igazságot félredobva, vakon rohannak bűnös vágyaik tanácsai után, és törekvéseik szerint cselekszenek. Elveszik az élet javait azoktól, akiknek azok szánva lettek. Megfosztják a földi életet azoktól az értékektől, amelyek jutalmul vannak szánva az igazaknak, ezzel önmagukat fosztották ki, mert az ő részük is benne van a föld javainak elosztásában. Aki elveszi a másét, az övét is elveszi más. Amit a jelenben még a titokzatos jövő függönye takar el, azt talán

már holnap fájó szívvel siratja az ilyen mohó lélek. A szenvedések, csalódások ideje lejár. A földi élet ismét csak emlékké válik a lélek részére, és a valóságosabb, a bizonyosabb élet javai felé szeretné kinyújtani a kezét, de azt szigorúan őrzi az Igazság Törvénye. Itt nem múlandó és elpusztulásra ítélet javakról van már szó, hanem örök értékekről, melyet a földön mellőzött és megvetett az elbizakodott földi ember, sőt nem egyszer kigúnyolt, és mások előtt is nevetség tárgyává igyekezett tenni. Most már hiába keresi a lehetőségeket, hogy azokat megszerezze. Ez az élet a maga lehetőségeivel le van zárva, vissza nem hozható alkalmival elmúlt. És a gögös emberi lélek kénytelen szegényen és megalázva ödöngeni a szellemi világban, mert mindenki csak azt arathatja, amit vetett. Aki munkálkodott, az igazságért az gazdag aratást takarít be lelki csűrűbe, aki áldozatot is tudott hozni, aki fáradott, túrt és nélkülözött, aki megtagadta önmagát, hogy az igazságot, az isteni jót érvényre juttathassa az emberi életben, annak gazdag áldásokkal megrakott élet áll előtte, annak elvehetetlen kincsei gyűltek egybe. Amíg a bűn által megtévesztett kortársai a múlandó javakat hazug eszközökkel igyekeztek megszerezni - de nem mindig sikerrel -, addig az isteni törvényben élőknek felgyűltek azok a javak, melyek boldogságot és békét, bizonyosságot jelentenek. A múlandó élet lejártával a lélek ezek nélkül a valódi értékek nélkül meztelen és szegény, csak a bűnök által eltorzult betegségekkel megrakott, roskadozó alakja érkezik meg, és félelmek között várja, milyen sors vár rá. Az ember önmaga alkotja meg sorsát azzal a lelki irányválasztással, melyet szabadakarata szerint a földi életben gyakorolhat. Az ember a földön nagy hatalom felett rendelkezik, mert a földi élet próbái, szerepei mind megannyi valóságok. A lélekben nyugalmi állapotban lévő és ténykedő, jóra vagy rosszra indító vágyak és törekvések felelevenedve érvényesülni igyekeznek. A jóra való törekvések az életkereten belül, a rossz felé törekvő vágyak a kereteken és korlátkon túl és kívül is érvényesülni akarnak. Az embernek a világban elfoglalt és neki kijelölt helyet be kell töltenie egyéni értékeinek eredményeivel, hogy látható alkotás képződhesen körülötte.

Mely ha elmúlásra van is ítélve, de ideig-óraig mégis megjelenhet, mint az emberi lélek képmása. Melyet a földi életben gondolataival, érzéseivel és főképpen cselekedeteivel nyom bele a földi természetes fluidokba, melyek megőrzik ezt, amíg ezekre a szellemnek szüksége van. Mindenkinek, aki a földön, mint ember megjelent, ilyen természetbe vésett képmása van, melyen minden vonás erősebben, vagy gyengébben fel van tüntetve. Így hiába minden tettetés, minden szépítés és minden képzelődés: ezen a képmáson letagadhatatlanul minden ott van. És vagy szép, harmonikus, a jósnak, az igazságnak és a bölcsességnek tetszetős formáját viseli magán, vagy egy harmóniatlan, egyenetlen lázadó, kirobbanó, ártó tendenciájú forma képződik az emberi élet eredményeképpen. Melyet hordoznia kell a léleknek, amíg csak ezt a formát át nem alakította, esetleg több élet szenvedéseinek tapasztalatai nyomán. *De ezt egy életnek az eredményei is megváltoztathatják, sőt egészen át is alakíthatják a megtérés útján való haladással. Ez az a nagy hatalom, amit az Isten egyszülött Fia a mi Urunk hozott a földre, az elkárhozottak világába. Hogy aki hisz Őbenne és hitének megfelelő bizonyosságát adja azokban az „igaz” cselekedetekben, melyek összhangban vannak azokkal a mennyei igazságokkal, melyeket az örök Szeretet hozott a földre, akkor itt ezen a földön, a múlandó életben átváltozhat az a forma, az Isten gyermekének ábrázolatává. Ez a nagy ajándék annyira gazdaggá teszi a földi életet, hogy annak minden napja újabb és újabb nagyszerű eredményeket rejt magában azokban a lehetőségekben, próbákban, melyekkel a hívő földi ember szembekerül.* Mindenki csak azokkal kerül szembe, amelyek az ő életkeretébe beleesnek, melyek próbára teszik, melyekben erőket kell kifejtenie, dolgoznia kell önmagán és a kereten, amit be kell tölteni önmagával, lelkének termékeivel. Hogy ezt mivel tölti meg, ez az egyéni lélek, szabad választásától függ. A hitetlen, az Istent nem kereső és nem ismerő lélek, az betölti az Isten nélkül élők lelki szörnyeivel, melyet a nagy elszámolásnál, mint selejtet, kivet a törvény a föld fluidjából. De mi történik azzal, akit az isteni Lélek már előhívott az életre, és talán már vannak némi

gyenge eredményei is, melyek ugyan még nem egészen ütnek meg a mértéket, de a lélek erőfeszítései meglátszanak rajta? Azt a kegyelem bepólyálva tartja, és tápláló eledelkkel látja el. Melengeti, dajkálhatja, csitíthatja, amíg ez a pólya benne tart. Ha a lélek a maga gonosz, lázadó természetével szétszaggatja ezt a pólyát, és kivetkőzik belőle - (a kegyelem nem tartja vissza erőszakkal), - akkor kiesik belőle, és nem nyúl érte senki, hogy felemelje, és ismét bepólyálja. Mert a kegyelem nem személyválogató, és nem cselekszik oktanul. Az ilyen pólyából kiesett lelkek ödöngve és mindenkit okolva szerencsétlenségük miatt, sokáig keseregnek sorsuk rosszabbra fordulásán. Vagy igazán megtérnek, és hasznos munkára is alkalmassá válnak, vagy még mélyebbre esnek, és a külső sötétségre vettetnek. De mindenestre, a lelki arcukra minden rá van írva, és az ilyenek nemigen találnak kellemes otthonra. A megbocsátást és annak bizonyos formáját már több esetben megmagyaráztam. Minden bűn rongálást jelent az Isten templomában. Az ember bűnös hajlamai folytán képtelen arra, hogy tisztán megőrizze lelki épségét. Mert felháborodik, tévedhet és az igazságtalansággal szemben túl szigorú ítéletével megbánt, elhibáz, félreért, elfogult, túl igazságos és így tovább. Ez és csak ennyi lehet az Isten útján haladók bűne, és talán türelmetlen, talán túlértékeli önmagát. De szándékos és kitervelt bűnök miatt nem is lehet csak egyszerű megkövetéssel a megbocsátást kérni. Krisztus a kegyelembe vettekéről mondta azt, hogy hetvenhét-szer is meg kell bocsátani. Ezekkel a krisztusi igékkel visszaélni annyit, mint ítéletet hívni ki az embernek önmaga ellen, mert aki tudva bünt követ el, az visszaél a kegyelemmel. A szeretet is igen sokrétű. Az olyant, aki rongál, azt nem lehet beengedni a szentélybe, sőt a templomba sem.

A TŰRÉS ÉS KITARTÁS A NAGYOBB ERŐ(*)

Minden perc, minden óra meghozhatja az emberi életben a változásokat, amiket nem óhajt, nem vár és olyan formában, amiket még nem ismer. Mert bár az emberi élet telve van sok olyan dologgal, amiket nem szeret és nem kíván, de az mégis valamennyi biztonságot látszik nyújtani a káoszban, amelyet a titokzatos események félelmetesnek mutatnak. Az a titokzatosság tartja fogva az emberi képzeletet. Ez csalogatja a rejtélyek megoldása felé, mert azt hiszi, ha a titkok megnyílnak előtte, urává lehet az események rendezésének, és nem kell várnia, hogy boldogságát az idő, vagy más hatalom elhozza számára, hanem önmaga akkor nyújthatja ki kezét utána, amikor akarja. Ezt a jelen tarka, színes ábrándképei mutatják ilyen közelinek, ilyen könnyen elérhetőnek. Csak amikor egy élet fáradságos munkája hiábavaló próbálgatása után is éppen olyan üresen, csalódottan tér vissza a porba, mint amikor életének kezdetén elindult, akkor ismét olyan nagy-nak, hatalmasnak, titokzatosnak és rejtélyesnek látja az életet, és éppen olyan felfedezhetetlennek, és elérhetetlennek a boldogságot, mint amikor gyermekszemeivel a kék égbolt szélét a földdel összeérni látta és bármilyen messze ment, nem érte el az ég lehajló szélét, hogy felmehessen a mennybe. Így az ember is örök gyermeki tudatlanságban marad, ha azt hiszi, hogy az események urává lehet akár erővel, akár értelemmel, akár hatalommal. Mert az események beláthatatlan tömegei állnak készen az érvényesülésre. Ennek a tömegnek az áttekintésére és megértésére nem elég egy földi élet, nem elég egy örökkévalóság sem, mert amilyen titkos a kis forrás eredete a földi szemek előtt, éppen olyan titkos és kiszámíthatatlan egy - csak egyetlen egy - lélek eseményekben dús életének a megfejtése is. A miérteknek egész sorozatait kelti életre a külső szemlélőben, amire megfelelni senki sem tud. Legkevésbé az, aki körül az események lejátszódnak. *Az események óriási halmozódásai mind az egyéni lelkek kifelé való ténykedésire adott feleletek, melyek hol kellemes, hol kellemetlen hatást vetítenek vissza létrehozójuk felé. Szinte érthetetlen összevisszaságban mutatkoznak, mert sokszor a jó célzattal útnak indított*

cselekedetek döbbenetes eseményeket eredményeznek, és az egészen elvetni való cselekedetek és beszédek érthetetlen módon nagyon jó kimenetelű eredményeket mutatnak fel a látszatos életben. Az emberek következtetnek, próbálgatnak ennek az érthetetlen igazságnak a végére járni. Meg akarják fejteni, mert úgy vélik, ezzel betekintheznek a titkok világába, és kibogozhatják az élet rejtélyét. Azonban ebbe nem tekinthet bele egy földi ember sem, mert a titok ő maga, a saját lelke, a saját élete. Ebbe a titokba csak Isten tekinthet bele azzal a nagy és szent megértéssel, ami mindent a tulajdon maga helyére állít, és így minden rendbe jön a Teremtő egyetlen kegyelemteljes tekintete alatt. Ez a nagy és mindenekfelett szent és kegyelemteljes tekintet felment és megbocsát. *Megállítja az események egymásba kapcsolódó tömegének a lezúdulását, hogy az ember magára eszméljen egy pillanatra, és ne az események egymásba kapcsolódó tömegét akarja feltartóztatni, vagy kikutatni, vagy előle elmenekülni, hanem az események forrásának az eredetét, az ő tulajdon lelkét emelje fel Istenhez a legnagyobb és legigazabb Hatalomhoz.* Akinél az élet tiszta forrása ered, és hatalmas tengerré dagadva hordozza az egész teremtettség együttes életét. Mert az élet, mint egy hatalmas nagy gálya, mindent egybefoglal. Semmi nem vész el, semmi meg nem szűnik, hanem minden él, fejlődik, gyümölcsöt hoz, és a gyümölcs értéke szerint becsültetik meg annak létrehozója. Az események nagy forgatagában az értékes az értéktelennel, a borzalmas és rettenetes a tisztán ragyogóval egyidőben vetődik a felszínre, hogy a következő pillanatban talán a borzalmas temethesse maga alá a jót és igazat. Ez az élet eseményeinek a látszatos képe, ha csak a földi szemekkel és földi értelemmel nézi az ember az események egymásba torlódását. Tudniillik a rövid földi életre előhívott földi ember. De az élet forrásának elindítója és nagy hatalmas tengerré egybefoglalója, hatalmas mérleget tart kezében, amellyel minden esemény és annak létrehozója megmértetik, és minden eredmény egybegyűjtetik. Minden lélek a maga munkája szerint kapja meg bérét és jutalmát az örök törvények szerint. Ezért nem a jelen értékelése a fontos, nem a jelen okot és értéket

kereső okoskodásai a döntők, hanem az Isten igaz törvényében melyik íteltetik a megtartásra és melyik az elvettetésre. Mert az Isten előtt nincsenek elvettetésre ítélt teremtmények, hanem minden élet a megtartásra van a létbe helyezve. A földi élet a próbakő. Aki szabadakaratóval a gonoszt eredményező cselekedetet választja, és azzal hinti tele a körülötte hullámozó létezőt, nem számol azzal, hogy más élő lelkeknek ezzel szenvedést, vagy nagyon hátrányos sorsot okoz, az lelkében megteremti az események kiindulását, mely gördülve halad előre célja felé. Útjában lerontja mindazt, amit más épített, amit más palántált, és semmivé teszi azoknak fáradságos munkáját és várt eredményét. Egy embernek az isteni törvénnyel való szembehelyezkedése is mennyi kárhozatos eseményt indít útnak, mennyi rossz érzést kelt életre mások lelkében. És vajon azok, akik jó és szép elhatározással indultak az életbe, és azt igaz eszmék szerint rendezték be, és mégsem érthették el életük célját, vajon az isteni kegyelem megszűnt-e hozzájuk? - Vagy az ő eredményeik, amiket nem tudtak érvényre juttatni, elvesztek mindörökre? A gonosz célú lélek rombolásának eredménye vajon megsemmisítette-e azokat a vágyakat és szent lelkesedéseket, amivel ezek az életbe indultak? Erre az életre, erre a jelenre: igen. Mert az életnek kimért ideje és kimért erő- és anyagvesztesége van, de nem örökre szóló, mert minden lélek, aki a szépért, a jóért, az igazért szenved, sokszorosan visszakapja az élet Urától szebb, jobb és igazabb értékben azt, amit a gonosz elvett tőle. De vajon amikor a gonosz látja a torlódó események áradatát, feleszmél bűneire, és megsemmisülve gonosz tettének következményeitől meg akar térni, jóvá szeretné tenni bűneit, elzárja-e Isten ennek lehetőségét tőle? Semmi esetre sem. Hanem az események torlódásába állítja erővel és hatalommal, hogy a saját énjét feláldozva, megállíthassa azokat az erőket, amelyeket talán ő, talán hozzá hasonló lélek állított munkába. Soha nem lehet tudni azt az embernek, ki miért, mi célból lett a földi életbe küldve. A fontos az, hogy azok a zavaros emberi célok, homályos törekvések, melyek a gonoszra hajló emberi lel-

kekben feltörnek és érvényesülést keresnek, eltűnjenek, megsemmisüljenek, mielőtt még megvalósították volna. Ezért igen sokan jönnek, születnek a földre, hogy elébe álljanak a gördülő események lavinaszerű zuhanásának, hogy a föld el ne vesszen, amíg az idő el nem jön. Az események torlódnak, és az ellenálló erők fáradtak, de az Isten megerősíti azokat, akikre munkát bízott. Nem a könnyű és sima, göröngy nélküli életút az, amin fáradság nélkül juthat célhoz a föld vándora. Az ilyen élet csak a gyengék, betegek és elmaradottak jutalma. A kemény munka, a fáradságos út, a harcoló lelkesedés, az alázatos meghajlás az isteni rendelés előtt: az hozza meg a nagy és dicsőséges befejezést. Mert a türelességben és kitartásban nagyobb erő van, mint a támadás gyorsan lezajló eseményeiben. A gonosz elfárad az ő gonoszságában, de aki békességesen tűr, annak ideje és ereje van, hogy a végső győzelmet megnyerhesse. Az Úr, Aki magára öltötte a földi testtel együtt a szenvedéseket és megaláztatásokat is, engedelmes volt a kereszthalálig, és meggyőzte a világot, a világ fejedelmét a bűn emberét. A bűn embere újra és újra felemeli fejét, és felfelé fenyeget ujjával és öklével, de nem árthat többé, mert az ideje lejárt. Nyugodjatok meg, múlandó, rövid földi sorsotokban, mert annál nagyobb lesz a felemelkedés részetekre.

FELELŐSSÉG A CSELEKEDETEKÉRT(*)

Ha valaki gonosz irányú munkával bizonyos célt akar elérni, az nem úgy van egészen, hogy az talán hitének eredménye volna, bár annak a bizonyos hitnek részben itt is van támogató ereje, mert a kitartást ezáltal jobban bírja. De ezt vakhitnek nevezhetjük. Ez nem jelenti azt, hogy az isteni áldást vonna magához, mert akár vakhitéségből, akár tévelygésből cselekszik valaki rosszat, az mindenképpen kell találkozzék annak eredményeivel, hogy megismerje cselekedeteinek következményeit. Minden körülmények között találkozni is fog tévelygéseinek következményeivel, hogy felisméljen a tiszta valóságra. A megbocsátás már benn van abban a sok és hosszú elnézésben és türelmes elszenvetésben, amellyel embertársainkhoz - mondhatnám - kötelező szeretettel vagyunk.

Ez azonban nem lehet vég nélküli. Az emberi természet tiltakozik is ellene, és ez a tiltakozás is törvényes a maga helyén és idején. Mert ha ez nem volna, a gonosz hajlamú emberek mindent a feje tetejére állítanának, hogy a káosz minél teljesebb legyen. Mert a minden ok és cél nélkül való cselekedet rendetlenség. Az ilyen ok és cél nélkül való vágyak és törekvések, még ha nem mondhatók is határozottan rossznak, de ha az élet kereteibe nem illeszthetők bele, nem hasznavehetők, az ilyenek már magukban hordozzák a gonosznak kedvező irányt, és akadályt gördítenek a céltudatos munka kiteljesedése elé. Az emberi élet telítve van ilyen - még ki nem forrott - cél és ok nélkül való törekvésekkel és vágyakkal, melyek megvalósítása hozza létre azokat a szenvedésteljes időköt és állapotokat, amikért sokszor felelősek azok is, akik „elnézték”, és kényelemszeretetből inkább behunyták a szemüket, nehogy megbotránkozzanak. Vannak nagyszerűen megegyező természetű emberek, akik szívesen elnéztek és megbocsátottak kihágásokat amelyekből másoknak igen sok kára és fájdalom volt, de amikor az ő részükre ugyanezek a károsodások elkövetkeztek, akkor ha ezekből már csak egy kis kényelmetlenségük származott is, már túlzásokra is hajlandónak mutatkoztak. Mondom: nem mindig a „nagy” bűnök azok, amik az emberek részére a kárhozatot megteremtik. Az ilyent gyengeségnek, gyarlóságnak mondják, és könnyen meg is bocsátják addig, amíg nem nekik kell azokkal a hátrányokkal megküzdeniük, amik ezekből a gyengeségekből és gyarlóságokból származnak. A káosz, a rendetlenség és rendezetlenség, fegyelmezetlenség, mértéktelenség, túlzások és hanyagság, gondatlanság, felületesség, mulasztások, és egyéb ilyen - aprónak, semmitmondónak látszó - bűnök melegágyai és tenyésztelepei azoknak a nagy megpróbáltatásoknak, melyek alatt sínylődik a lélek. És nem is tud megszabadulni, amíg az igazi okra rá nem világít az Isten Szentlelke. A bűn ugyanis nem nagy és nem kicsi, mert a nagy bűnök magukban hordozzák a kicsinynek látszó okokat, és a kicsiny - bűnnek nem számítható - ok, már a jövő kárhozatos következményeit hordozza magában. Azért szükséges, hogy az ember időről-időre számot vessen önmagával,

és amikor sok és nagy megpróbáltatásai közepette az okokat keresi, ne mulassza el feltenni önmagának azt a kérdést: nem én is hozzájárultam-e ennek a sok rossznak a létrejöttéhez, és kifejlésztéséhez? Egyik következik a másikból: ha most még nem látszik is a rossz eredmény, de az eshetőség megvan rá. Sőt, ha nagy megerőltetésébe kerül valakinek, hogy a bekövetkező rosszat visszatartsa, az már eleve maga is rossz, ha még olyan törvényesnek látszó formák között indult is, az a cselekedet, vagy gondolat, amely ezt az eshetőséget létrehozta. Vannak embersorsok, amelyek akarva-nem akarva kénytelenek vállalni a kétséges kimenetelű dolgokat is, amely a végzetet már előre megpecsételi. Ezek vagy teljes tudatában vannak küldetésüknek, és a tőlük telhető legjobbat adják elvégzendő feladatuk megoldásához, vagy éretlen szellemű emberek, akik törtető természetüknek nem tudnak és nem is akarnak ellene állni, gátat szabni, mert elkápráztatja őket a dicsőség fénye és legtöbbször vakon rohannak vesztükbe. De nemcsak a saját vesztükbe, hanem másokat is magukkal rántanak, akik gondolkodni nem tudnak és nem is akarnak, mert sejtelmük sincs azokról a felelősségterhekről, melyek minden egyes földi étellel vele járnak. Bár az élet a legtöbb földi ember előtt nem látszik felelősségteljesnek, így gondtalanul él és cselekszik olyan dolgokat, amiket később nagyon szeretne meg nem történné tenni, de minden hiába, amíg meg nem tanul gondolkodni, és a jó és rossz között különbséget tenni. Hogy a jót a helyes az isteni törvény szerinti cselekedeteket mulasztás nélkül megcselekedhesse, és a rosszat elkerülhesse - még az alkalmakat is -, hogy a lelkét ezektől a kísértésektől megóvhassa, addig minden hiába. Tehát amikor már ép és egészséges a lélek, akkor nem jelent kísértést a betegek között járnai, nem jelent visszaesést, mert akkor már látja a bűnök „utálatosságát”. Az isteni Lélektől áthatott lélek megirtózik azoktól a fertelmektől, amik nyomot hagynak a legszebbnek látszó emberi lélek arcán is. Nyomot hagynak az érzés és gondolatvilágán, bármilyen nagy igyekezettel kendőzi is magát a kegyesség látszatával: „nem tud rokonszenvezni vele”. De sajnálattal igyekszik segítségére lenni a rászorulóknak, támogatni a

jóban, az igazban. Megmutatja az utat, amellyel az ilyen megtévedt léleknek nagyon sokszor nagy szolgálatot tesz, mert ha azt a jelenben nem is tudja felhasználni, mert bűnei stagnálásra kényszerítik, de az elindulásnál már van mire támaszkodnia, van tájékozódó képessége. Nem áll egyedül a bizonytalansággal, mely a tévedésbe belevitte. Az ilyen tévelygésektől megtisztult léleknek fejlettebb a megérezése az igazságok világában, van bizonyos megismerése, és a Szentlélek „megvilágosítja” gondolkodását. Az isteni szeretet áthatja szívét, lelkét, mélyíti hitét, és a reménység Isten iránti végtelen bizalommá, és erővé alakul át, hogy a nehéznek látszó feladatot megoldhassa. Mert amint az emberi lélek meg tud állni a maga lábán, máris kisebb-nagyobb feladatot bízhatnak rá a Gondviselés Angyalai, de ezek nem öntudatos munka - „vállalások” - mint azt az emberek hangoztatni szeretik -, csak elmulasztott kötelességek pótlásai, mert mint említettem, minden emberi élettel felelősséget jelentő kötelezettségek járnak. Amíg a lélek éretlen és fejletlen, az élet valóságos értelmét felfogni és valamennyire is megérteni nem képes, addig az élet ellen cselekszik. Addig ellentétes természetével olyan hajlamokat hordoz magában, amik a halálból valók és a halálba vezetnek vissza. Ezek a hajlamok az isteni törvényekkel szemben engedetlenek és ellenszegülők, azért hordozzák magukban az élet megszűnését. Az örökéletből száműzve vannak, amíg ellentétes természetük tart. De az Isten nem csak igazságos, hanem könyörülő: szeretettel gondjaiba veszi azokat is, akik nem tudják, hogy az Isten kicsoda. Nem tudják, mert nem ismerik. Lelki szemeik vakok, lelki füleik süketek, lelkük érzéketlen, csak testi érzékeik vannak. Amit ezeken az érzékeken keresztül tapasztalnak, azt hiszik. Ami a testi érzékeken keresztül kedvez, azt hajszoják, és a mindenre éhes vadállat módján vetik rá magukat, mert ösztönük így parancsolja. Ezek az anyagi és hitetlen emberek a földön találják meg a maguk vágyainak kielégítését, és ezért ők az életnek csak az alsóbbrendű fokozatát ismerik, ezért ragaszkodnak hozzá, ha még olyan szenvedésekkel van is megrakva ez az élet, mert ez még mindig jobb és elérhetőbb, mint a szellemi élet. Nehéz leckéket

kell megtanulniuk a testtől való megválás után, mert a szellemi élet alsóbb fokain kötöttség a törvényük. A szabadakarattal való visszaélés sok és nagy szenvedést hoz részükre, hogy megtanulják a törvények ismertét és betartását. Megtanulják az igazságot ismerni, részrehajlás nélkül. Minden jóról el kell számolniuk, amit kaptak a földi étellel. Ezért ösztönszerűen félnek a haláltól. A fájdalom, a szenvedés mindig a szabadulást sürgeti. És a javulással mindig enyhület és bizonyos fokú emelkedés jár. Így tanulja meg a lélek a saját fájdalmán és szenvedésén keresztül tisztelni és félni a törvényt, és neki engedelmeskedni. Minden engedelmesség lelki felemelkedés, és a szellemi megértést és megéretté eredményezi. Ezzel vágyai és törekvései nem lefelé - a szenvedést okozó anyag felé - vonzzák, hanem az anyagtól való megszabadulást sürgetik. De az anyagot fel kell dolgoznia, a benne lévő erőket fel kell szabadítani a kötöttségükből, és az igaz jónak a szolgálatába kell állítania. Nagy és szép feladat ez, amit az embernek kell elvégeznie, de az anyagba ékelt emberlelkeknek minden nap új próbákat kell kiállniuk, új vonzásokat kell leküzdeniük. Erre az ember a tulajdon maga erejéből nem képes. Amikor idáig eljutott, akkor látja, hogy magára hagyatva ismét csak ott van, ahonnan elindult, ha csak nem bukott mélyebbre. Ebből a mélységből emeli ki az isteni könyörület az emberi lelket az Ő szent Fia által, Aki a maga világosságot sugárzó életével és alázatos engedelmességével örök példát adott a küzdő embernek, hogy az Ő nyomdokaiban járva útja nem a halál sötétségébe és a tudatlanságba vezet. Ugyanis a halál törvénye megszűnik részére félelmetes hatalom lenni, mert már földi életében átment a halálból az örökéletbe. Mert aki meghalt a bűnnek követésére, az megszűnt a halál törvényébe tartozni, az már a földön benne él az isteni kegyelemben. Aki a földön nem számolt le a bűnnel, az nem várhatja a haláltól való szabadulást. Nem a halál utáni élet bizonyosságában, nem az új testöltés lehetőségében van az emberi lélek üdvössége, és a szenvedésektől való felmentése elrejtve, hanem egyedül az Isten törvényének ismeretében, és az Ő kegyelmének elnyerésében van a nagy feloldozás a szenvedésektől és a

haláltól. Azért elküldi az Úr azokat a kegyelembe vett emberlelkeket is a megpróbáltatások világaiba, hogy a lelkükben lévő igaz és hűséges odaadásukkal bizonyosságot tegyenek a bennük kialakult krisztusi igazságokról, hogy azok vannak, és élnek a szívben elrejtett, titkosan élő szellememberi énbén. Az ilyenekre bízott munkák elmulasztott kötelességek, melyeket minél hűségesebben igyekeznek teljesíteni, annál mélyebben nyúlnak le a sötétségben élők után. Ezért van az, hogy azoknak többet kell szenvedniük, de az Isten kegyelme bőséges és gazdag ajándékokkal koronázza meg engedelmes életüket. És nem egyszer alig lehet ráismerni azokra, akik itt a földön senkik se voltak, az isteni kegyelem világában igazán nagyokká lettek. És mindezt az engedelmes szolgálattal nyerték el. Azért te is kérjed az Isten Szentlelkét, hogy a bizonytalankodásból emelje ki a lelkedet, hogy teljes lelkeddel higgyed azt, amire Ő elhívott.

AZ IMÁDSÁG HATÁSA AZ ESHETŐSÉGEKBEN(*)

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében, és várok rád, gyermekem! Nem gyermekem, a gonoszság önmagát is marja, hiszen drágán fizeti meg a gonosz lélek minden kis látszólagos nyereségét, mert amikor nyerni látszik, mindig veszít. Mindig kisebb térre szorul az ő mozgási lehetősége, mert az igazság szörnyű ereje megsemmisítően hat rá. Azért, ha az ember végigküzdötte, végigszenvedte a föld alsóbbrendű erőiben, vagy erőitől ezeket a megpróbáltatásokat, és nem hódolt meg a gonoszság hatalma előtt, akkor már nem kell neki újra és újra végigszenvednie ugyanazokat a nehéz próbákat, mert urává lett azoknak. **A földön nem lehet megállapítani, hogy ki az, aki felülről és ki az, aki alulról jött lélek. Sem az elhelyezkedéséről a világban, sem a tudományáról, sem pedig a sikereiről.** Mert nagyon sokan sokkal inkább sikeresen végzik áldatlan pályafutásukat az egészen alacsonyrendű számításaikkal, mint akik magasrendű nemes eszmék és igazságok szolgálatába szegődtek, és annak a világban való meggyökeresítéséért öltöttek testet. Minden magasabbrendű eszmének és törekvésnek hősies, önmegtágadó étellel lehet csak utat

vágni a bűnökkel beszótt rengetegben. Ellenben vadul burjánzó gazként terjed el a rossz, a testnek kedvező elgondolás, vagy a lélek hibáinak szabad utat biztosító gondolat. Az emberek nagy csoportja csak akkor eszmél rá az ilyen tévedésre, amikor már a következmények terhe rájuk szakadt. Az emberek nem szeretnek - és sokan nem is tudnak - gondolkodni, mert minden gondolkodást cselekvésnek kell követnie. A cselekvésnek pedig következményei vannak. Ezeket el kell hordozni. Az ember pedig mindentől irtózik, amit nem ismer, mert nem bizonyos az, hogy ami jön, hoz-e a részére majd kedvező eredményt? Azért sokszor a színleges békességet még a hazugságok árán is hajlandók elfogadni, csakhogy cselekedni ne kelljen. Azért a sors sokszor nagyon kíméletlenül és keményen hajszolja bele az embereket azokba a nem kívánt cselekvésekben, amelyekre a tömegeknek szüksége van, hogy a felületes életből kimozdítsa, és gondolkodó, töprengő állapotukban az igazságok keresésére indítsa őket. A földön az emberi testben nem lehet azt megállapítani, hogy ki miféle szellemi csoporthoz tartozik. Csak a cselekedetei után lehet némi következtetéssel, valami irányt feltételezni, mert a cselekedetek mindig a belső én irányításából származnak. De ez is megtévesztő lehet, ha a lélek még kiforratlan és bizonytalanul kapkod ide-oda, mert a tapasztalatok hiánya folytán még nincs helyes ítélőképessége. Az isteni kegyelem nem egyformán ragadja meg a lélek iránykereső vágyakozását. Az egyiket előbb, a másikat később emeli ki a földi élet alacsonyrendű törekvéseiből, hogy új utat mutasson a léleknek. Sohasem tudhatja senki azt, hogy mi a célja vele az Úristen törvényének. *Az értelmetlen embernek azért nem lehet és nem szabad a „karma” rosszul értelmezett igazságával vakon vagdalkozni, mert akkor oda jutnak, mint ahová a keleti vallásokon alapuló kaszt-rendszeren felépült világnézettel gondolkodó tömeg.* A szeretetlenség, a kíméletlenség, az igazságtalanság megtalálja a kimagyarázását, helyénvalóságát. Az emberek nagy tömegei eszmékbe zárt lélekrajok, akik alig tudnak zárkáikból kiszabadulni. Ha az egyikből ki is szabadulnak nagy nehezen, a másikba tévednek bele, mert amíg az isteni kegyelem

meg nem szabadítja, és fel nem emeli, addig a nagyobb világosságot nem képes sem megérteni, sem felfogni, mivel lelki szemei vakok. Csak a kegyelem nyithatja meg a lélek szemeit, hogy meglasson mindent, amire neki a haladásához szüksége van. Sokszor csak egy csekélység az, ami az emberi értelmet rávezeti az igazság felismerésére. És ez a kicsiny, jelentéktelen dolog késik, mert a lélek érzelmi világában még mereven ott ragadt valami súlyosan befolyásoló helytelen érzés, valami keménység, ami az értelemben is, mint elzáró akadály, mint sötét árnyék vetődik a világosság elé - és a lélek nem képes felismerni a neki kedvező „jót”, hogy azt elfogadja. Azért szükséges az alázatosság, hogy az ember teljes hittel bízva rá magát az isteni kegyelem vezetésére, és ne álljon ellene okoskodásokkal annak, amit az Isten ad neki, vagy adni akar. Mert *„annak, akinek van: adatik és akinek nincsen, az is elvétetik tőle, amivel bírni vél”*. (Máté 13:12, 25:29, Márk 4:25, Lukács 19:26) Sokszor az emberi sorsokban is olyan közel vannak az egyes emberek eshetőségei a jóra, de mivel nehezen ismeri fel azt, ami neki való, így nem használja ki azokat az alkalmakat, amiket neki végzete ajándékozott. Azért mindenkor imádkozzatok, hogy a kegyelem vezetésével mindig felismerhessétek, mikor mit kell cselekednetek. *Mert aki az isteni akaratot, az isteni törvényt engedi cselekedni az életében, az felül van a „karma” törvényén*. Aki pedig felül van az ura és irányítója annak. Bármilyen sötétnek látszó úton, világosságban jár, mert a Szentlélek világosító ereje besugározza az utat, és kilép azokból az „eshetőségekből”, amelyekkel találkoznia kellene, mert a kegyelem másik utat készít. Így bár a két eshetőség az időben és térben sokszor egyszerre van jelen, de az egyik - a romboló eshetőség - már alul marad, nem találkozik vele a lélek, mert az isteni kegyelem felemelte onnan. A gonoszok azonban, akik ezeket az eshetőségeket megteremtették, okvetlenül szemben találják magukat ezekkel, bármilyen furfangosan akarnak is kitérni az útjából. Aki gonoszt cselekszik, annak azt el is kell fogyasztania. Aki pedig jót cselekszik - ha tán abban az időben a gonosz miatt szen-

ved is, de fordul az idő és az alkalom: a jó meghozza a maga áldását; a gonosz cselekedet is a maga átkát. Mert a gonosz elvetetett az Úr szemei elől, örök száműzetésre ítéltetett, és aki cselekszi a gonoszt, az egy azzal és a sorsa is közös. **Ne tévessen meg senkit a gonosznak látszatos szerencséje: csak tűnő villanás az az időben, és el nem múló gyötrelmem - a valóságban.** Azért gyermekem, ne légy lehangolt a te hosszúnak látszó szenvedésedben, ami már hamar véget ér. Még egy kis rövid kísértet, és mint a rossz álom: elmúlik, - már a végén vagy mindennek. Az Úr megőriz és megtart az övéi között, és még majd nagyon örülsz, hogy ezekben a nehéz időkben nem a vigadozók, hanem a szenvedők között voltál beosztva. Most az Úr őrizzen meg gyermekem, és szentelje meg a te türesemet azzal a szent, felemelő érzéssel, amely mindenkor felismerteti az Ő akaratát veled, és mindenkor kész az engedelmisségre. Most elbúcsúzom tőled, legyél jó és békességes.

A VÉGTELENSÉG TITKAI ÉS AZ ANYAGI VILÁGOK GYORS VÁLTOZÁSAI(*)

Már itt vagyok az Úrjézus nevében, gyermekem! Ne legyél ezért elkeseredve, mert ha ismered a szappanbuborék életét, és annak maradandóságát, akkor tisztán láthatod, az ilyeneknek sorsát. Mert a gonoszságnak nincs magában fenntartó ereje, csak van. A pillanatnyi időben tündöklük, és nyom nélkül elenyésznek. Ilyen a gonosz érzésekkel és ártó szándékokkal megrakott lélek sorsa is. Pillanatról pillanatra él és az eshetőségek bizonytalanságában fogózik, hirtelen, mint a villámlás cikázik, és kialszik. A vihar, mely a villámokat szüli elesít, és a való értékek komoly léte jelentik a világ dolgaiban a mértéket. Az élet a földön nem más, mint egy nap a szellem életében. Az örök élet nagy, hatalmas valóságával uralja a szellem gondolkodását, az isteni törvény pedig az egyetlen értékmérő ebben a nagy - emberi gondolkodással fel nem fogható és meg nem érthető - mindenségben, amely a nagyságnak és hatalmasságnak olyan méreteivel uralja még a szelle-

mek gondolkodását is, amelyről csak úgy elmélkedhet, mint végtelenségről. A végtelenség pedig már a titokzatosat, az isteni természetet sejteti. Ez a titokzatosság azonban fokról fokra megnyilatkozik a teremtett szellem előtt is, amikor az isteni természet magára öltözi. Azonban, hogy ezt magára öltözhesse a véges erőkből ki kell bontakoznia mind a gondolatnak, mind az érzelmeknek, és ezek nyomán a cselekedeteknek is. A cselekedetek, a lélek minőségének, fokozatának az isteni természetben való felöltözöttségének a materializálódása, mely a körülötte lévő világokban is hatásokat kelt, és formáló erejével önmagához hasonló világokat teremt. **A teremtés szó nem véletlen, hanem igaz, és a maga valójában olyan hatalmas jelensége a létezésnek, mely egészen komoly meggondolás tárgyát kell képezze, mind a szellemnek, mind az embernek, mert a teremtés, valaminek a létrehozása, súlyos felelősséggel jár mind a szellemi létben, mind az ideiglenes anyagi világokon.** Az anyagi világok élete, gyors változásoknak alávetett átminősülése azoknak a fejlődésükben még kiforratlan szellemi egyedek által létrehozott cselekedeteknek, melyeket ezek jóknak, helyeseknek hittek. Megalkották, ezzel önmagukat körülvették, és ezt azzal a hittel cselekedték, hogy ők ezzel boldogságot, könnyebbséget szereznek saját maguknak. Az elgondolás hiányossága folytán a kidolgozásban máris hézagok keletkeztek, míg ezek a gyakorlatban már visszahatások alakjában mutatkoznak. Ezek a visszahatások mind erősebben kidomborodnak, és így jönnek létre azok az igazságok: hogy a hét sovány tehen elnyeli a hét kövér tehenet. Bár jónak és boldogítónak szánja az Istenben szegény és tökéletlen lélek, és mégis boldogtalanság és a szenvedések kifogyhatatlan forrásává válik az minden teremtett lélek részére. Ezeknek az alkotásoknak meg kell semmisülniük, hogy az elszenvedett tapasztalatokból okulva egy fokkal jobbat, igazabbat, az isteni valósághoz hasonlóbbat hozhasson létre az „ember”: a szellem árnyképe. Az emberi élet nem lehet más, mint az árnyakkal való viaskodás, melyből az isteni valóságokkal megtöltekezett szellem diadalmasan tér vissza égi, igazi hazájába. Az árnyakat meg kell világítani,

hogy felbomoljanak és hatalmukat veszítsék az emberi, sőt a szellemi tudat felett is. Mert amíg a tévedés és ennek nyomán a bűn, mint az isteni törvénnyel ellenkező teremtés eredménye, mint ténykedő erő helyet foglal a létezésben, addig a harmónia meg van zavarva, és nem jöhet létre az élők világában az a megelégedés és az a boldogság, amire mindenki vágyódik. Addig szükség van azokra a szenvedésekre, amelyek a téves elgondolások és törvényellenes érzések következtében, mint tükörképek az igazság természetében visszatükröződnek. De nem maradandó és nem örökkévaló ez a tükröződés, mert a változások világában gyors lejárátú minden. Bármilyen látszatos szép, vagy látszatos jó és kívánatos kép jelenjék is meg a földi ember szeme előtt, ne tekintse azt érvényesnek. Ne tekintsen semmit valóságnak, mert semmi sem érdem, semmi sem érték, semmi sem maradandó, különösen a gonosznak a dicsősége, a tévelygőnek a sikere, az igazságot megcsúfolónak az öröme, mert az csak annyi, mint a szappanbuborék csillogása. *Az istentelenek sikerei, ha még olyan hosszúnak tűnik is az idő a szenvedő ember előtt, de nagyon rövid az, azokhoz a hosszú és sötét utakhoz képest, melyek a villámfény után bizonytalanságukkal és félelmetességükkel azok előtt állnak, akik a tévelygések útján indultak el a maguk boldogságát keresni.* Majd találkoztok azokkal, akik most nevetnek és vigadnak, sóvány örömeiket boldogan csillogtatják, hitvány kis hatalmukat lelkük gonosz természetének érvényesítésére használják ki. Ezek nagyon megszenvedik a kis szabadságot, amit sorsuk engedett nekik próbául. Mert minden hatás visszahatást szül, és ebben tévednek az emberek és a szegény tévelygő szellemek, mert azt hiszik, hogy az idő elmúltával a hatások is elmúlnak. Boldog az, aki a gonoszra való alkalmakat nem használja ki, a gonosz szaporítására, hanem cselekszik jót és igazat a hitványsággal szemben.

A HIT MIBENLÉTÉRŐL ÉS JELENTŐSÉGÉRŐL(*)

Vannak az emberek előtt nehezen megérthető dolgok. Ez azonban mind csak a tudatlanság folyománya. Már maga a tudatlanság is olyan lelkiállapot, ami nem a boldogság velejárója, hanem teher, amit sem kikerülni, sem másra áthárítani nem lehet. Azért még a legjobb, legnemesebb emberlélek sem tud ezen felülemelkedni, amíg az Úr fel nem lebbenti előtte a való életet eltakaró fátylat. Ezen a fátylon át nézni annyit jelent, mint hinni valamiben, ami van, ami lehetséges, hogy van, s végül ami talán van. A hitnek a legnagyobb bizonyossága az első. A második annyit jelent, hogy: el tudja hinni, a harmadik már csak annyi, hogy feltehető, hátha mégis így van. Az emberi lélek bukásával elvesztette a biztonságát a teremtettségben. Nem tud tájékozódni a valóság és a látszatok között, és így a bizonytalanság homályában vergődik, amíg sorsa a bizonyosság partjaira ki nem veti, ahol szilárd alapot talál lábai alatt, és akkor meg tud nyugodni, elkezdheti az építkezést. Azonban amíg ezt a szilárd alapot valóban felismeri, addig sok balga hitben kell csalódnia. Későbbi hite - mely a tapasztalatokon kel életre, már imbolygó bizonytalanságok között is olyan természetűvé változott, hogy ne sokat veszítsen a lélek, ha netán csalódnának volna kitéve. Ezért a nehezen hívő ember még nem hitetlen, csak óvatos. A könnyen hívő kész prédája a megtévesztő hazugságnak. Nem mindegy tehát az, hogy ki miben hisz, miben munkálkodik, mire használja fel életét. Mert mire felnyílik előtte a valóságok világa, lehet, hogy nagy csalódások várják. És mire a lélek valamennyire kiheveri efeletti fájdalmát, erővesztését, és szilárd elhatározások között készül az új próbára, ezzel együtt már szövődnek lelke körül azoknak az eseményeknek száalai, amelyek majd sorsát képezik. Bármilyen nehéznek látszanak is azok az életkörülmények, amelyekbe a sorsa helyezi az emberi lelket földi életében, ha helyesen fejlett istenhit e van, akkor nemcsak hogy sikerrel veszi az akadályokat, „megússza őket” - mint azt a földön mondják - hanem még nagyszerű eredményekkel is gazdagodik. Sorsának összebogozott szárait tisztára és egyenesre kidolgozhatja, és egy élet alatt jelentős sikereket ér el, ha szívét,

lelkét abban a hitben átadja Istennek, és teljes alázattal meghajol az isteni törvény előtt. Ez a hitnek és annak a hitben lévő bizonyosságnak az ereje, mely eszmének a szolgálatában eltöltötte élete idejét az ember. Ezért nem mindegy az, hogy ki miben hisz, és mennyire. Mert ha hite csak a „hátha- mégis” vagy „talán”- nál megmarad, és a lélek nem keresi a „lehetséges” formáját, soha sem juthat el a teljes megbizonyosodás „való igazságáig”. Mert ha az ember nem tud a pozitív igazságig eljutni, akkor nem lesz húsává és vérévé az az igazság, ami életének irányt szabna, és megoldaná azokat a sorscsomókat, melyeket tévelygő állapotában összekuszált. A lélek nem tekinthet be abba a műhelybe, ahol a sorsok összekuszált fonalait a Gondviselés Angyalai fürge kezekkel igyekeznek az életek orsójára felgombolyítani. Mert hiába látná, nem bírná követni az Igazság Törvényének komoly pontjait, melyek mögött, mint derengő sugárzás ott áll a Kegyelem kiengesztelő lehetőségeinek ígérete. A tévelygő lélek ezekben nem tudna olvasni, mert ha elolvasná is, nem tudná megvalósítani egyetlen pontját sem. És éppen ezért nem lehet az Isten útján járó ember sorsát sehonnan sem pontosan leolvasni, mert a Kegyelem isteni vegyészete a legsötétebb és a legfenyegetőbb árnyakat is felbontja, és szabad utat enged a lehetőségekben azoknak, akiket a Természettörvény elítélt ugyan, de a Kegyelem felmentette őket a hit által véghezvitt, igaz jónak való hűségük kitartásukért. Az élő eleven hit eljegyzzi magának azokat az emberlelkeket, akiknek minden részét át tudja sugározni azokkal az igazságokkal, melyek a cselekedetekben, mint a jónak áldása nyilatkozhatnak meg. A jó és igaz, mint hatalmas tényezők hajtják előre a fejlődés tengelyét. A hazug jó megtévesztő ereje gúzsba köti az emberek lelkét, és nem tudnak jó eredményeket életükkel felmutatni. Ezeket a fejlődés hatalmas kerekéi, mint óriási erejű henger, maguk alá temetik, és a föld porával egyenlővé teszik, amíg sok idő elmúltával, majd ismét érintkezésbe jutnak a Kegyelem Napjával, és kikelnek az elmúló élet rövid idejére. Boldog az, akit az isteni Kegyelem a kezébe vett, és megajándékozott a bizonyosság hitével a földön, hogy ebből a földi életből is vihet magával egy alapot, amire már

itt ezen a földön - a próbák világában - megkezdhetette a jónak és az isteni igaznak templomát megépíteni. Mert az ember annyira gyarló, hogy értéktelen elgondolásaival, vágyaival, s törekvéseivel csak romlandó és pusztulásra ítélt eredményeket tud a legjobb esetben is elérni. De a legtöbb ember még ilyenekben is szegény, mert a bűn még ennyit sem enged meg. A gőg, az önzés, a gyűlölet és a tagadás megfosztja lelkét még a mulandónak az előrehaladásától is. Hiszen aki a mulandónak az eredményeiért dolgozik, azt ugyan jól teszi, mert azt kötelessége megtenni még akkor is, ha semmi látható eredménye nincs is a munkájának. De aki mindezek mellett az örökkévaló szellemi célokért, és azok megközelíthetőségéért - hitből - a földi célokat a szellemi célok szolgálatába állítva helyezi, az már az örökkévalóság részére dolgozik. A mulandót - ami talán szép, talán kívánatos is előtte - feláldozza a tiszta isteni igazságok megszerzése érdekében. Az ilyen munkája eredményét megsokszorozódva, áldások alakjában találja meg, és bővelkedik azokban az ajándékokban, amelyekkel Isten az ő lelkét és testi életét elárasztja. Mindezeket azonban az emberi lélek csak hitből cselekedheti meg. Azért mindenekfelett való kincse az embernek földi életében, az élő eleven hite Istenben és az Ő törvényeinek igazságában. **Az igazi hit nem elhívése azoknak a dolgoknak, amiket az Isten Lelkétől ihletett kiválasztottak itt-hagytak, és meg is pecsételték életükkel, hanem nagy gondolkodás tárgya kell hogy legyen a földi testben élő léleknek.** Mert ez iránymutató a jövőre, amely bizonyosan elkövetkezik, mint ahogyan a tegnaptól ma lett, és a mából holnap születik. Azonképpen az ember lelkének fejlődése, sorsának alakulása abból a szálból alakul ki, amilyen irányban munkáját végezte. És ha vannak is bajok, mert a bűnnek törvénye a terjeszkedés, és az emberek világa át meg át van szöve a bűnnel, melynek romboló munkáját mindenfelé pusztulás és szenvedés kíséri, de a Kegyelem is kíséri a lelket, és megengesztel, kiszabadít, meggyógyít és megvigasztal. A hűségért, a bizakodásért, a jóban és igazban való kitartásért titokzatos nagy feloldozás, nagy isteni kárpótlás, királyi jutalmazás várja azokat, akik igazak maradtak mindvégig, mert

azokat az Élet Koronája várja. Azért higgyetek, bízzatok és reménykedjete az isteni nagy segítség hatalmában, és meglátjátok, az Igazság győzedelmes diadalát.

MUTASD MEG, HOGY KI VAGY?! (*)

Már régen várlak gyermekem, az Úrjézus nevében! Látom, és tudom minden nehézségeidet, és azt mondom: tőrjél. Egy kevés idő van már csak adva a gonosznak, és azután minden egy hatalmas tisztulási folyamaton megy át olyan gyorsasággal, hogy nektek szinte hihetetlennek tetszik. De az érett gyümölcs a legkisebb érintésre is lepottyan és szétmállik. Csak a magja marad meg, hogy ismét kikeljen, és gyümölcsöket teremjen. Higgyétek el, hogy ha a talaj nem kedvezne neki, a mag ki sem kelhetne, s ha kikel is, megfonnyad, mielőtt gyümölcsöt hozhat. Ez az érem másik oldala. Annak az éremnek, amit az embernek kellene igazzá és szentté tennie, amíg a földön él. Az emberi élet próbatétel csak, és azt jelenti szellemi nyelvre lefordítva: mutasd meg, hogy ki vagy! Mennyi benned az igaz tartalom, mennyit valósítasz meg a mulandóban az örökkévalóból? A mulandónak azért kell ennyire valóságot mutatnia, hogy tökéletes illúziót kelthessen a lélekben. Ha ez nem sikerülne, akkor hiábavalóvá válna az egész anyagi világban való élet. A jónak és az igaznak az átélése és megvalósítása: ez a cél. Igaz, hogy mindez csak álom és mulandó, de az az elv, ami győzelmet aratott, az hozza be a valóságos életben a megvalósulást. Ha az igaz és jó győzött az ember szívében, akkor az igaz és jó megvalósulásának az eredményét élvezzi a lélek. De ha a hamis igazság győzelmét érte el a földön, akkor bizony azt is elveszíti, amivel már rendelkezett. Igaz az, hogy az Úr megbocsátó kegyelme sokat eltöröl, és sokat felfüggeszt a számadás napjáig, de ezt senki nem tudhatja, hogy mit és mennyit töröl le, vagy egyáltalán eltöröl-e valamit. Azért erre sohasem szabad számítania senkinek, mert ez nem érdem és nem lerögzített törvény, hanem az egyéni lélek belső titkos viszonya teremő Istenével. Az egyiknek többet eltöröl, a másiknak kevesebbet. De ez sem igazságtalanul van, hanem a legtökéletesebb igazság nyer kifejezést

ebben is. Az ember legyen alázatos, és mindent vegyen hálával az Istentől, mert nem tudhatja, hogy nem éppen az-e, amit nem szeret, amitől fél - az hozza meg neki a nagy kegyelmet, a felmentést és bűnhődésének végét?! A földi élet eseményei telve vannak ilyen felmentő ítéletekkel azoknak részére, akik az Istent tiszta szívükből szeretik - és szeretetből engedelmeskednek Neki. Ezek az engedelmes lelkű, megpróbált emberlelkek diadalmas életet visznek magukkal át, melyet nagy értékekért váltanak be a Gondviselés Angyalai. Azért mondom én mindig: nem szabad csüggedni. Mert a hívő és bízó lelkű emberek új utakat vágnak a vadul elburjánzott rengetegben. A bűnök mindenféle fajtája elfojtja a nemes érzések létlehetőségének érvényesülését, és nem tud, - vagy csak nagyon ritkán tud a jó olyan eredményt elérni, ami valamennyire is kielégítő volna a földön. Ez ne csüggeszen el sem téged, sem más, hogy a sok szenvedés dacára sem lehet a jónak és igaznak gyökeret verni az emberek lelkében. Sokszor az egészen közelben élők között is ellenséges hangulat, széthúzás, megnemértés, félremagyarázás, és sokszor nagyfokú önértékelés és egyéb olyan gátló akadály merül fel, ami lehetetlenné teszi azt az együtt való munkát, ami áldásossá tenné a földi élet eredményeit. Ez mind próba és gondolkodásra okot adó tünete a földi életben lejátszódó fejlődési folyamatnak, amit ha előbb nem, de a szellemi életben minden lélek kénytelen szemlélni. És amikor már érzi a hiányát annak az eredménynek, amit el kellett volna érnie, akkor erős és nagy elhatározásokkal ő maga kéri, hogy a lelkében kialakult nagy hiányérzetet elcsitíthassa, és legalább egy időre a reménységgel tölthesse be, addig amíg a sikeres próbák eredményeivel majd valóban be is töltheti. Ilyen reménykedő és vágyódó lelkek tömegei töltik meg a templomokat és a spiritiszta üléseket, akik egy-két alapismeret megszerzése után már tanítókká, irányítókká lépnek elő, vagy legalábbis erre törekszenek, mert abban a téves hitben élnek, hogy ők ezzel kiváló munkát végeznek, és ennek nagy értékű eredménye még meghozza számukra a vágyva vágyott kiegyenlítést. Ezt a lélek értelmezi így. Az emberi tudatban azonban már itt a földön akar ez kielégülni

és nem veszi észre azt, hogy az isteni irányítástól már ekkor eltért, amikor ő akart, amikor letért az egyszerűség és alázatosság útjáról, amikor nem engedelmeskedni, hanem diktálni, hatni, hatásokat kelteni akart. Az egyik oly közel van a másikhoz, hogy alig vehető észre a különbség, pedig az egyik a valóság a másik csak a valóság árnyéka. És olyan sokan tévelyegnek ebben az árnyékban, azzal a meggyőződéssel szívükben, hogy ők jót akarnak. Lehet, hogy csakugyan jót akarnak, lehet, hogy ezt a jót sokan elfogadják tőlük, és hasznot is húznak belőle, mert ismeretet nyernek ezáltal. De az eredmény mégis hibás: olyan, mint a férges gyümölcs annak részére, aki nagyon akart. Miért akart? Mi volt az indító ok? Mi volt a cél? Ez az a pont, amit az isteni Kegyelem az Ő egyedüli elbírálásában tart meg. A szolgálat nem kiváltság: az engedelmisségen alapul. Aki szolgál, az tagadja meg egyéni énjének mindenféle akarását. Ne érezzen elhivatottságot csak akkor, amikor az Úr szólítja, amikor már nem térhet ki. Akkor viszont ne akarjon kényelem szempontjából kitérni, mert ez is eltérés az isteni Akarattól. Maradjon meg az engedelmisség útján. - Ezért van annyi nézeteltérés, mert nem tudja senki eléggé levetni emberi külső természetét. Ezért nem tud összehangolódni egy szellemi közösségbe egy-egy gyülekezet, mert nem a lelki vágyak, hanem az emberi vágyak és akarások uralkodnak. Ezt a finom megkülönböztetést az igazán engedelmes lelkeknek adja az Úr, és ezzel sok gátló akadályon felülemeli az isteni Kegyelem segítségével. Bölcsesség ez, melyet nem lehet sem megtanulni, sem senkitől eltulajdonítani, mert ez is Istentől jön azok részére, akik Őt szeretik. A szeretetben van a nagy titok, a nagy Törvény. A szeretet fokmérője pedig: az engedelmisség.

KEGYELEM ÉS SORS(*)

Bizony nem könnyű a lélek helyzete a test börtönébe zárva, a tájékozódás lehetősége nélkül. De mindegy, mégis jó az, mert egy irányban kényszerül erőit kifejleszteni. Egyirányban kell gondolatait foglalkoztatnia, éspedig azon a megoldáson, amely mindig a legszükségesebb. Ami fáj, az mindig magára vonja a tudat egész

figyelmét, hogy a kízó okokat megszüntesse. Ilyen kízó ok elég nagy mennyiségben van felhalmozódva a tévelygő bűnös lélekben, és sok fájdalom és szenvedés közepette kénytelen foglalkozni az okokkal, amelyek ezeket a szenvedéseket előidézik. Tulajdonképpen ez a cél, hogy az okot megkeresse és megtalálja a földi életben. A szellem már hiába találja meg, annak nincs módjában többé, hogy megsemmisítse azokat, mert azok az okok leginkább a testi élet adottságaiban képződnek ki, és juthatnak szóhoz, mert a szellemi életben nincs semmiféle szerepük. Azért nincs, mert azok a lélek alsóbbrendű természetében, mintegy nehezekei a léleknek, s leülepedve, tetszhalottképpen vannak elrétegződve. S bár az ilyen súlyos nehezekek szóhoz nem juthatnak, mégis megbénítják a lélek cselekvőképességét, és nem vehet részt abban a hasznot hajtó előrevivő munkában, amelynek eredményei adják meg azt a megelégedett boldog érzést a szellemi életben, ami után természetes sóvárgás él minden lélekben. Csak az igaz jóban kifejtett munka jöhet számításba. Aki ilyent nem tud felmutatni, és nem tud minden kényszer nélkül az összesség részére adni, az nem vehet részt a nagy egész munkájában. Egyszerűen azért, mert nem bír, nem tud. Kísérletezni, tanulni csak a földön lehet. A földön kell az első próbálkozásokat megkezdeni, a változások világában, és ha nem sikerül is mindjárt, és nem is egészen jól, a múlandó élet törvénye az anyagot új formákba kovácsolja. És bár múlandó javakat ad érte, és múlandó, gyorsan változó állapotokat teremthet meg vele magának az ember, de ha igaz és szent törekvésével nem csak egészen ezeket tekinti célul, hanem a lelke mindinkább a romolhatatlan célok szolgálatába szegődik, akkor minden munkája helyes és jó irányban fejlődik. Úgyannyira, hogy minden cselekedetével együtt használhatóvá válik az örök törvények világában is. Nem olyan könnyű ezt megérteni a földi embernek, hiszen el sem tudja képzelni az életet bűn nélkül. A fényt árnyék nélkül, a jót rossz nélkül. Pedig az élet valódi gyors lüktetése, a lélek igazi nagy és boldog tevékenysége csak azután veszi kezdetét, amikor már a gátló akadályok el vannak távolítva a fejlődés útjáról. Vajon az ezer gond, baj csalódás,

szenvedés, félelem, rettegés és kétségbeesés nem felőrli-e a lélek erőit? Mi okozza mindezt? Nem a bűn-e az oka mindennek? A bűn, a tévelygés, kilépés az isteni Törvényből és a bizonyosságból. A lélek a bizonytalanságban keresi a hiányok pótlásához azokat a lehetőségeket, amelyeket ő tulajdon maga pazarolt el tudatlanságával és engedetlenségével. Valóban, sok minden hiányzik, mind az emberek, mind a tévelygő szellemek életéből ahhoz, hogy boldogok lehessenek. Ezt pedig hiába akarja hazugsággal és félrevezetéssel mástól elvenni. Hiába akarja ócsárolni az igazán értékes munkát végzők életét, hiába fondorkodik, árulkodik az irigységgel fűtött lélek azok ellen, akiknek az isteni Törvény ezekben munkát adott. Mindennel, amit mástól vett el, a magáét vette el. Azt a lehetőséget pazarolta el, melyet az isteni Gondviselés idők múltával neki is juttatott volna, ha kívárja engedelmesen. Mert nincsen az Istennek elvettett gyermeke, sem a földön, sem a szellemi szférákban. Jól tudja Ő, hogy kinek mire volna szüksége, de megpróbálja engedelmisségét, hitét, bizakodását. És mindent úgy - olyan mértékkel - ad az emberek életébe, ami a szabadakarat választásával előbbre viheti a jobb, az igazabb élet felé. Nincs kényszer, vagy visszatartás. Mindenki szabadon rendelkezik a tulajdon életével. Szabadon választhat jó és rossz között. A Kegyelem ott áll, mint a derült égbolton a Nap, és fényével megvilágítja az emberi élet minden eshetőségeit. Megmutatja az utat előre, de figyelmeztet, hogy az ember tekintsen hátra is, mert nem bizonyos, hogy mindent jól és helyesen hagyott maga mögött. Mert senki a maga cselekedetei felől el nem bizakodhat, hogy azok mindig mindenben megütik a mértéket. A jó és igaz törekvések felől még nem bizonyos, hogy a kivitelezésnél valóban olyan jó és igaz eredményt hozott létre. Ezért senki sem bizakodhat el, mert az emberi állapotban csak részleges az eredménye a legtisztább jónak is. A földön minden csak részleges, semmi sem tökéletes. Azért van a Kegyelem, a segítő, támogató, a megvilágosító és megerősítő a jóban és igazban. Így mindenki a Kegyelem alatt van, amíg a jóban és igazban keresi a maga életcélját. Amikor a jó és igaz törvényéből kilépett, és nem érdekli többé,

hogy az isteni akarattal egyezik-e az ő akarata és cselekedete, vagy sem, akkor kilépett a kegyelemből is. Bár eshetőségei még nem szűkültek meg, hogy jót vagy rosszat cselekedhessenek, de most már mégsem a Kegyelem irányítja, hanem kiszabott sorsa, amelyet át nem hághat, és meg nem változtathat. **Az ember életének minden mozzanatában újra és újra meg kell térnie, újra és újra át kell adnia lelkét a Kegyelem újjáteremtő hatalmának, hogy meg tudja érteni az isteni Akaratnak rajta és benne végbemenő szándékát, hogy engedelmeskedni tudjon mindig mindenben az isteni akaratnak.** Nem mindenki érti, és nem mindenki tudja megkülönböztetni az isteni Akaratot az emberi tévelygő akaratoktól és vágyaktól, azért sokan vakon rohannak olyan kétes kimenetelű cselekedetekbe, melyek nem Istentől való indíttatások, hanem a saját hibás lelkének helytelen elgondolása és törekvése. Az ilyen lélek nagy árat kénytelen fizetni az ilyen tévedésekért a földön. Azonban sokkal jobb, ha a múlandóban fizeti ki ezeket, fájdalmas tapasztalatok alakjában, semmint ha magával vinné az örökélet előcsarnokába. Ezeket a csalódásokat te nagyszerűen fel fogod használni a munkádhoz, majd amikor meg kell válogatnod neked is kire mit és mennyit bízatsz, mert felelősséget kell neked is vállalnod majd azokért, akiket munkával bízol meg. *Azért a földi élet, bár fájdalmas és szenvedésteljes, de szép és könnyű a tanulás, mert a Kegyelem végtelen gazdag tárházából a hívő ember rengeteg segítséget nyerhet, és útja rövid, mert a cél közel van a Krisztusban hívő és az Ő nyomdokaiban járó embernek.* Azoknak azonban, akik hisznek ugyan, de hitüket a bűnökkel elegyítik, azoknak nehéz sorsuk lesz, mert nem tudnak kiemelkedni következményeik terhe alól. De azok, akik valóban megtérnek és valóban a Kegyelembe kapaszkodnak, azoknak a sorsa nem sors: hanem szabadulás a sorstól.

A NÉVTELEN SZELLEM ESZTER PANASSZAVÁRA ADOTT VÁLASZAI

AZ EMBERI LÉLEK HALADOTTSÁGÁNAK FOKMÉRŐJE(*)

Ne búslakodjál ezen felettébb, mert ezek is, mint minden a földi életben, múlandó dolgok és nem tartanak soká. Ez a te nehéz éved és nagyon hamar befejeződik már. Mert a végén tartasz mindazoknak, ami fájó bizonytalanságban tartott. Igen, ezek az idők a te részedre kicsit megerőltető terheket raktak vállaidra, és természetes az, hogy elfáradtál, hiszen nem most kezdődött részedre a terhes út. Az igaz, hogy biztos tudattal indultál neki ennek az útnak, és éppen azért féltél, mert nemcsak érezted, hanem tudtad, hogy mi következik, de ez már a végéhez érkezett. Nemcsak a test fájdalmai, hanem a lélek fájdalmai is tovább megmaradnak akkor is, ha az okozó már meg is szűnt. Azért az még továbbra is fáj, és félelmetes. És a fájó rész védekezésre rándul össze, ha csak halvány eshetőség mutatkozik is arra, hogy a fájdalom ismét kiújulhat. A lélek éppen olyan félelmet érez át minden feltételezett eshetőséggel szemben, mint a test.

Eszter: Kedves Vezetőm, benne volt ez az én sorsomban, mert valahogyan túl igazságtalannak és oktalannak találom ezt a sok céltalannak látszó gyötrettetést?

Névtelen szellem: Ez a lehetőségekben ugyan benne volt, de nem feltétlenül szükséges mindannak megtörténnie, ami az ember lehetőségeiben mutatkozik. Éppen ez az emberi lélek haladottságának fokmérője, hogy a megismerés által már jó előre kieszöbölje ki az élet minden mozzanataiból mindazokat a lehetőségeket, amelyek a rosszat, az alsóbbrendűt juttatják előre a megvalósuláshoz. Nehogy helyet találjon a lélekben, és abban megerősödhessek. Mert ha a téves hit, a téves felfogás valami felől megerősödött, akkor már attól nem tud szabadulni addig, amíg csak a rossz eredmény - amely ennek nyomán támad - rá nem zuhan az emberi tudatra is. Akkor már hiába akar ellene védekezni, vagy hiába ismételteti: én nem tudtam, - én nem jól értettem, én nem így akartam. Az embernek meg van adva az idő és a lehetőség a

tanulásra, a tapasztalatgyűjtésre, az enyhébb próbák idején. Ha az enyhébb próbán elbukik, kisebb-nagyobb szenvedések árán kell felismernie tévedéseit, bűneit. Ha felismerte, és javulási irányt vesz maga elé, akkor ismét néhány enyhébb próbán kell átesnie. Ha ismét elbukik, akkor rossz következmények nagyobb és erősebb kalodája csapódik össze azilyenek életsorsában. Ilyenkor már nem tud akarni - vagy nem akarni, mert megfogják a törvény vaskapcsai, és ki nem engedik, amíg be nem tölti a kényszerhelyzetbe zárt feladatait.

TAMÁS A „KETTŐS” (*)

Már várlak, mert az én lelkemben nagy visszhangot keltett a te imádságod. Nagyon helyes, nagyon mély gondolatok hozhatták azt létre, azaz a lélek mélyéről a felszínre, a tudat világosságába, hogy színről-színre be lehessen tekinteni mindazokba az elrejtett kincsgyűjtő helyekre ahová sok emberöltőn keresztül a magad életéből hozott tapasztalatokat elrendezted. És azokat az igazság tükrében átvizsgálta, és a sok könyörgés után kapott feleleteket elraktározta a szellemed. - Tudom, én is keresztülmentem ezeken a nehéz vizsgákon, amíg eljutottam odáig ahol most vagyok. Az ember lelke nem egy pozitív, megállapodott helyzetben halad előre, hanem egy folyton mozgó tevékenység közepette, amely alatt ő maga is hatásokat ad le és hatásokat szed fel, melyek új helyzeteket hoznak létre. Ezek az új helyzetek ismét más irányú tevékenységre indítják, melyből sokszor egészen elütő eredmények keletkeznek, és csak akkor eszmél fel a különböző hatások feldolgozása után, amikor kibontakozik előtte az élet, és az életek különböző hatásainak az egy cél felé való törekvése. Mert minden egy cél felé halad, hogy az isteni akaratot megérthesse, és a megértés folytán tudja csak magáévá tenni, és egész lelkével abba beledolgozni magát. Amíg ez el nem következik a lélek életében, addig felaprózza magát, és képtelen megérteni a krisztusi törvényt és azoknak a kijelentéseknek az értelmét a maga valójában. Nem is lehetséges azt a közönséges, még abszolút fejletlen léleknek megértenie, csak a betűk és szavak formája szerint képzelik el, és

ültetik át a saját lelkük értelme és állapota szerint. Tulajdonképpen nem is értheti meg senki, ha az Úrtól nem kapja meg azt a világosságot, amely túlsugárzik a földi ember értelmén, és a lélek értelmét hatja át az az igazság, amely a szellemnek szól. Ha a lélek túltömött, az anyagból származó hatásokkal, akkor természetes, az hogy teljesen az anyag síkján marad. Nem lát tovább csak annyit és úgy, ahogyan az anyagi élet igazságain az átszűrődhet. *Ebből származnak azonban a különböző vallásfelekezetek, mert mindegyik a tulajdon maga elgondolása szerint fordítja át a Szentírást, azt állítva mindegyik, hogy ő értelmezte helyesen.* Hiszen ha Tamásnak, a tanítványnak, nem adott volna az Úr élő meggyőződést önmagáról, hiába mondták volna százával és ezrével a többi emberek, hogy látták az Urat, nem hitte volna el teljesen, mert a kétely nagyon erős és gyilkos hatalom a lélekben, ha egyszer tanyát vert ott. De amikor a tulajdon szemével és tapintó érzékeivel meggyőződött, hogy ami előtte van, amit lát az nem káprázat és nem képzetszülte árnykép csupán, hanem a valóságos feltámadott Krisztus, akkor a kétely összeomlott teljesen, és helyébe a boldogító, örömteljes hit épült fel. Örök időkre szóló hatalommal vette át azt a lelket, aki a kétségekben már-már elmerült. - Itt is a két ellentétes irányba kiképzett, lélek harca került a felszínre és örök időkre szemléltető példája maradt az emberi lélekben folytonosan küzdő kétféle iránynak. Boldog volt Tamás, mert látott, de boldogabbnak mondta az Úr azokat, akik nem láttak és mégis hisznek a feltámadott Krisztusban. Mert a feltámadás ténye megtörtént, de nem mindenki láthatta, mert sokan nem látták, csak a sírt őrző katonák, akik nem örültek ennek a látványnak, mert felkészületlen lelküknek ez félelmetes, csodálatos volt, ami őket elrettentette minden nemesebb értelemben vett isteni jelenségtől. Durva, harcokban megedzett vastag réteg takarta lelki érzésvilágukat. A halállal sokszor szembenéztek. Haldoklók felett tapodva, nem egyszer hagyták el a csatateret, és ilyen jelenséget nem láttak soha. Ezt nem értették, és rettenetes félelem lett úrrá a lelkükön. Nem maradt más választásuk, csak az elfutamodás. Az éjjeli sötétségben készületlenül érte őket a jelenés, az élő

Krisztusnak a gondosan elzárt sírból való kijövele. Ők is az emberiségnek egy típusához tartoztak, akik közel vannak az isteni csodák látásához, akik előtt megjelenik a halottnak hitt élő Krisztus, akik tudnak róla, mert hiszen az Ő őrizetére vannak kirendelve, a hatalmasságoktól, de ők már sok halottat láttak, sok nagy-nak a tetemét őrizték, hogy avatatlan kezek ki ne foszthassák, csak azok nyúlhassanak hozzájuk, akiknek szabadságuk van re-ája. A hatalmasok parancsát teljesítő emberlelkek nem szabad, hogy mást érezzenek, gondoljanak, mint amit a parancsoltjuk rájuk bízott. És ezek a katonák abban a pillanatban elfeledték azt, hogy nekik őrizniük kell az oda eltemetett csodatevő zsidó rabbit, akit a hatalmasok halálra ítélték. Megfutamodtak, és nem voltak hajlandók arra a helyre visszamenni. Inkább a halált választják. Ezek is hittek, de félelmükben hittek, mert olyan valamit láttak, akit senki más nem látott. A földöntúli látomány megreszkettette lelküket, és hiába volt a zsidó papok pénze, hogy hallgassanak, hiába volt a hatalmasok parancsa, ők mégis elmondták, és esküt tettek rá, hogy az mind igaz, amit láttak. Híre ment a római légiókban, és a katonák hittek ebben. Embertípusok ezek is, akik találkoznak a feltámadott Krisztussal. Megrendíti őket. Az igazság hatalmas ereje, félelmetes hatalmával áttöri magát az emberi akaratok minden ellenállásán, és legyőzi mindazt, ami nem igazság, ami nem az Istentől, nem az Ő törvényéből való. Ezek sem térnek meg, s meg sem hajolnak az igazság előtt, hanem inkább az emberi hatalmasságoknak szolgálnak tovább, mert azok pénzt, testi jóllétet, hatalmat, az emberek előtt való tisztségeket adnak. Azonban, amikor jön a halál őfelsége, mégis a feltámadás Urához akarnak fordulni, mert tudják, hogy abban a világban mindazok elmúlnak, amit a földi élet nyújtott, és biztosítani szeretnék magukat a másik lehetőség felé is. Ezeknek szól az a kijelentés: „nem ismerlek titeket”, Lélektípusok ezek is, akik még nem tudják, hogyan cselekednek jól és helyesen. A földi életben mindenki a tulajdon lelkének tárházából hoz elő jót és igazat, ha valami van ezekből benne. De ezeket úgy kell elképzelni, mint a gondatlan gazdasszonyt, aki mikor vásárolt, összekever mindent egybe. A

nyálkás halat a gyümölcsökkel, a lisztet a szappannal, a cukrot a törött tojásokkal és mérges gyökerekkel. Amikor hazatér, nem tudja szétválasztani egyiket a másiktól, mert a jót és kívánatosan átjárja és megfertőzi a rossz, a nem kívánatos. Az alig érett lélek még nem tud a lelkében rendet tartani, és mivel egyik is, másik is, fának látszik: tehát összekeveri az egyik igazságot a másikkal. De a test szerint tetszetős igazság nem állja meg helyét a szellemi igazságok között, és a szellemi kívánatos jó nem való a testi ember értelméhez, mert összezagyválódik, és lesz belőle egy ilyen fületlen gomb, mint az ilyen akarnokok által megszedett éretlenség. Nem szabad ilyenekkel foglalkozni, mert az ilyenek megtelt edények.

A MEGCSILLANÓ PORSZEMECSKE(*)

Meghallotta az Úr a te könnyörgésedet és kegyelemmel hajolt le hozzád, valóban a porba, ahonnan a te szavaid szerint Hozzá kiáltottál. Mert valóban a múlandóság csalóka világában nincs más értelme semminek, mint amit a por és hamu jelent az ember számára. Csak egyetlen igaz érték van mégis, ezt pedig nem más, mint a porszemecske csillogása a napfényben, amint a nap sugarát visszatükrözi a főnyben megcsillanó apró fényszilánk. Ilyenek a múlandó életben az emberi lelkek, akik megfürödnek az isteni kegyelemben, hogy a hatalmas fényforrás behatása folytán kiemelkedhessenek a sötétség és halál mélységeiből. A test por és hamu, és ennek minden kívánsága, célja és törekvése, mely a múlandót szolgálja, visszaesik a halál mélységébe. Az idő lejárt, minden jelen múlttá válik, hogy helyet adjon az eljövendőnek, mely a jelenekbe időzítve mindig az örökkévalóságba törekszik. Minden életforma megjelenésében van valami, ami belső lényegének eme cél fel törekvését fejezi ki, és azért fél az elmúlástól, mert érzi, hogy létének folytonossága, ha megszakad, vele ezen életforma is véget ér és más jelenben, más körülmények között kell folytatni útját, míg céljához el nem érkezik. A por és hamu a múlt és jövő, a lejárt és ezután eljövendő életformáinak megjelenéseit hordozza magában anélkül, hogy bármiféle rendelkezési

szabadsága, vagy lehetősége volna felette. Így minden, ami ebből kél életre, a legteljesebb kötöttség törvénye alá van vetve. Bármilyen ragyogó formák, bármilyen tökéletesnek látszó megjelenések támadjanak is belőle, csak vissza kell térni a pornak a porhoz, mert az enyészet szellője felbontja azt. De a nap fényének a por-szemben való visszacsillanása, amely a kettőnek találkozásából született, nem vész el, nem semmisül meg, mert „valami” lett belőle. A csillogó homokszemben fénné vált napsugár „életté” vált, és életközösség indul meg a kettő között a ragyogás által. Ez az az érték és egyben cél, amiért a por pornak lett teremtvé, hogy egykor fényt visszatükröző anyag legyen, magasabb létformák alakításához. Az emberi létformában veszteglő szellemek is csak ilyen - porszemekhez hasonló - fény nélküli halott létformák, amíg a kegyelem sugarai meg nem érintik lelküket, és a lélek érzésvilágában meg nem indult az az erjedési folyamat, amely akaratlanul is a jót és igazat kénytelen keresni, hogy belső lényegének rendeltetési céljához közelebb vigye őt. Az isteni kegyelem áldásdús világossága gazdagon árad a testben élő szellemek világára, és az ébredező emberi lélek a legsimábbra csiszolt részével tudja felfogni a jót és igazat, melyet a szellemi létre előhívott belső lényegtörvénye továbbít a létben megjelenő hasonlóké felé.

Mert nincsenek kivételes homokszemek és nincsenek kivételes emberek az isteni kegyelem előtt, csak a kegyelmet elfogadó és magából továbbárasztó, felébredt szellemi egyedek vannak és vannak a fényt visszatükröző homokszemek. A fény a fontos és értékes, a jó és igaz: a lényeg. Az isteni világosságot elfogadó és érvényesítő emberi lélek abban a fokban nyeri el az igazság és jóság visszaható eredményét, az anyagtól való felszabadulását, és ezzel a por és hamu törvényéből való kiemelkedését, amely fokban valósnak hitte és tartotta azt a világosságot, melyet a kegyelem reá árasztott földi életében. Mert ez az egyetlen értéke és dicsősége a földi portestben való megjelenésnek. A porból való életformák és életkeretek semmi értéket nem jelentenek, sem az ideigvalóban megjelenített testnek - mert az az enyészeté, sem a visz-

szahulló léleknek, mert nem vitték közelebb céljához, hogy magasabbrendű létformához közeledhetne általuk. Minden elmúlik, de az Úr beszéde, az „Ige” minden forma feletti élet bizonyosságának a kiteljesedését hordozza magában. Az élet valódi lényegét és célját, mely teremtő erőt és hatalmat rejt magában: új élet, új világ, új formák, új lehetőségek forrása az Isten igazsága. Vége láthatatlan tengere a jónak, szépnek és boldogságot, örömet kínáló alkalmaknak. *Minél mélyebben hatol be a lélek Isten igéjének keresésébe és tanulmányozásába, annál jobban érezi, hogy lába alatt mennyire a bizonytalanságba süllyed földi életének alapja, mennyire tarthatatlan a test igazságának ellentétes célja és törekvése.* **Végeredményben rá kell eszmélnie, hogy az ember arasznyi életének egyetlen nagy feladata abban áll, hogy az időleges formákból és állapotokból - melyeket a por és hamu bizonyos téveszmék szerinti lerakódásából hosszabb, vagy rövidebb időre alkotott magának - ezekből még áldozatok árán is kiszabadíthassa magát.** Mert jaj annak, aki nem a saját jószántából, hanem a kegyelem megszűkülése folytán a kényszer-törvény beavatkozásának kénytelen engedni. Ez pedig nem ismer könyörületet, sem elnézést, se megbocsátást, hanem behajtja a szemet-szemért, fogat-fogért igazsága szerinti tartozást a földi természettörvényben. A Föld rideg és kemény természete a bűnt hasonló büntetéssel sújtja. Az életkeretek és életformák bármilyen kívánatosak legyenek is a bűnösnek: elmúlnak, megsemmisülnek; körülötte minden jó és kellemes megszűnik. A por a porhoz tér, azonban a cselekedetek, vágyak és törekvések, amelyeket a lélek magából kivetített, átalakulnak azok szerint a törvények szerint, amelyeket megsértett, és azok vádolják az örökkévalóság igazsága előtt. A „kívánatos jelen” elmúlt, semmivé lett, ámde a bűnös részére a félelmetes és rettenetes eredmény az lett „jelenné”, mert az örök és megmásíthatatlan igazság szerint így kell lennie. A jelenné vált jövő elől nincs menekvés, mert a lélek magában hordozza azt. Hová és hogyan kerülhesse el a lélek a rá várakozó borzasztó következményeket? Amíg a por és hamu világának múlandó törvényében él, addig a legnagyobb bűnös is

elkerülheti a végső elvettetést. A por törvényében utat vágott az örök törvények Ura, és az Ő megértő és megbocsátó kegyelme elhárítja és feltartóztatja a következményeket. Kiegyenlíti az igazságot, ha a bűnös felismerve és megbánva bűneit, a megmutatott igaz törvénybe kapcsolódik, és az Úr kegyelmének segítségével az előírt próbákon valami eredményt elért. A porban fel lehet építeni a lerombolt építményeket, az elmulasztottakat nagy igyekezettel pótolni lehet. De az ilyen életek már nem a porban való játszás és kísérletezés jegyében - hanem a kemény munka és szigorú következetesség jegyében - mehetnek végbe. Vannak, akik még csak kísérleti életeket élnek. Számukra még nem sokat jelentenek a kisebb-nagyobb kihágások. Ilyenek még a por és hamuból összegyúrt életformák áloméletet élnek, ezeknek bármilyen későn jön is az ébredés, mégis nagyon korán lesz. De azok, akik már a kegyelem fénysugaraiban megfürösztötték lelküket, azoknak nagyobb fájdalom lebukni a por és hamu sötétségébe, mert azok érzékenyek. Azért én azt mondom: imádkozzatok egymásért, hogy ne vesszen el senki azokból, akiket az Isten lelke megérintett.

A LEMONDÁSRÓL(*)

Nem csak egyedül te érzed ezt, nem csak a te lelked van tele ezekkel az érzésekkel, hanem nagyon sokan keserű panaszokkal keresik fel a mennyei Hatalmasságokat az imájukban. De ez így van jól, mert ennek így kell lennie. Gondold el, hogy ha az isteni törvény nem rejtette volna el ilyen mélyen, ilyen hozzáférhetetlenül az üdvösséget és azt a nyereséget, ami csak az igaznak jutalma lehet - mi lenne, milyen tülekedés és könyöklés menne végbe érte?! Mennyi tévhit, mennyi félrefogás tarkítaná az élet fejlődési útját, amikor így is igyekszik a tévelygés szelleme a mellékösvényekre irányítani a megfáradt, kereső lelkeket. Mert ezeken a mellékösvényeken elidőzhet a lélek sokáig, anélkül a bizonyosság nélkül, hogy megtalálhassa az egyenes, a célhoz vezető utat. Minél mélyebben téved bele az ingoványba, annál nehezebb visz-

szatalálnia, mert lába nyomát eltakarja a gyorsan fejlődő, kúszónövény, és csak akkor veszi észre eltévedését, amikor már ereje elfogyott a küzdésben. Nagyon nehéz megtalálni a kivezető utat a bűn és tévelygés világából annak, aki elvesztette lelki irányítóját, tájékozódó képességét, mert az emberi életben a lélek megszédül a szabadságtól. Olyan, mint a fogságban tartott erdei madár, ha börtönéből kiszabadul. Nem tudja a dolgok mibenlétét, és neki-megy mindennek, amit a maga részére jónak és kívánatosnak tart, amerre vágyai beteljesedését sejtí. Bár vágyakozik a jóra, de mégis a jólesőt keresi, a könnyen elérhető módszert választja, és bűnbe esik akkor is, amikor a bűntől, mint kárhozatra vivőtől szabadulni akar. A kimondott, durva bűnökből egy kis jóakarattal és egy kis lelkesedéssel ki tud emelkedni, amikor ezek a vaskos formák szétesnek. A lélek megkönnyebbülve felülemelkedik a már megismert bűnökből, és már-már hajlandó magában ezt, mint eredményt elkönnyvelni. Akkor az első lépcsőfok kicsit nagyobb világosságával saját belsejébe tekint, és meglepetten kénytelen szemlélni, hogy ama szétesett formában egyesített bűnre való hajlandóságok, vagyis a bűn természete, sok más, apróbb, de veszedelmesebb formával törekszik érvényesülni. Ezekkel a - már majdnem erény formájában megjelenő - „kisebb” hibákkal sokkal nehezebben tud a lélek leszámolni, mert csillogó köntösben jelenik meg a tudat előtt. Egyszer az igazság alakjával erősíti meg a kíséretében megjelenő túlkapasokat, mert a tudat előtt biztosítani akarja az igazság jogait, máskor a szeretet mindent odaajándékozó nagylelkűségét erőszakolja másokra, hogy dédelgetett hibáit és tévelygéseit a szeretet puha, meleg takarója alatt továbbfejlészthesse. Sokszor a tudás és a bölcsesség képzelt magaslataira igyekszik felemelkedni egy-egy emberi lélek, hogy ne kelljen magát „egynek” tekinteni elmaradottabb embertársaival. Érzéseivel nem helyezkedik bele a többi ember értelmi és érzelmi világába, hanem magát többnek, értékesebbnek tartva, tudásával felettük érzi magát, és elvárja a megkülönböztető tiszteletet. Ez a tekintélyre való törekvés, és ha megszerezte, eme kiváltságosok életét

éli, mint neki természetesen kijáró dolgot. Az uralkodás, a hatalmi vágy nemcsak a nagy és közismert zsarnokok lelkében van meg, hanem a kicsiny, alárendelt és a szent életre törekvők lelkében éppúgy megnyilvánul, azokban a türelmetlen, követelődzésekben, amelyekkel embertársait a maga vallásos meggyőződése felé akarja hajtani. S amikor ellentmondást nem ismerő határozatával kimondja a másik embertársa által elfogadott vallási igazság felett az ítéletet: éppen olyan szenvedély fűti a lelkét, mint bármelyik más, tévedő embernek. **Mert amíg az emberi lélek felettébb igazságos, felettébb szerető, felettébb bölcs: addig mindig felettébb „akar” is. Aki pedig felettébb akar, az okvetlen szembekerül Isten akaratával és az isteni akarat ellen cselekszik.** Minden, ami ebből a cselekedetből származik, az: ellentétes eredmény. Az pedig tisztátalan, márpedig *„semmi tisztátalan nem mehet be az Isten országába”*. Tehát méltán mondja az Úr a farizeusoknak: *„Vigyázzatok, hogy meg ne előzzenek a gyilkosok és paráznák benneteket az Isten országában.”* A gyilkosok és paráznák - a halálos bűnbe sülydett emberi lelkek - az ő megvetettségük és kivetettségük nagy szenvedéseit hordozva megtörnek, és mindent odadobva, ami emberi előny - Istennél és Istenben találják meg nagy alázattal az ő lelkük igazolását, abban a kegyelemben, amellyel Isten lehajolt az elveszett, bűnös, kárhözatra szánt lélekért. Amikor a lélek mindenről lemond, mert le kell mondania, - az igazsággal szemben nem ágálhat, mert a legrejtettebb gondolatait is felszínre hozza, átvilágítja az igazság sugara, - ott megszűnik minden magamentési érv és gondolat. Ott csak beismerni, félni és rettegni lehet, mert az igazság ítélete hatalmas és mindenekfelett való erő, legyőzhetetlen, megmásíthatatlan valóság. Az igazság: élet és halál, boldogság és gyötrelm, üdvösség és kárhözát, ítélet és felmentés lehet egyszerre. Mert a bűn, mint az ellentéteszme szülötte, megteremt a poklot, minden szenvedésével, gyötrelmével annak a részére, aki elfogadta ezen eszmét irányítójául. És bár érezte és látta ennek szenvedtető eredményét, de mivel nem ő szenvedett tőle, hanem mást szenvedtetett, sőt - annak előnyét látta a saját testi énje részére - a lélek

isteni része nem szólalt fel ellene lelkiismeretében, hanem az igazságot hazugsággá változtatva megnövelte az ellentét hatalmát. Mivel minden lélek önmaga által megteremtett valóságban éli az ő örök életét, tehát nem várhat, nem láthat mást, mint amit megteremtett a saját részére. Amilyenek a te érzéseid, gondolataid és törekvéseid ember, olyan a lelked, olyan a világod, a te jövőd, a te örökéleted. Szereted az igazságot, harcolsz érte, annak az érvényesüléséért? Szereted az embertársaidat, magadat érzed benne? Osztozol örömeiben, bánatában? Segíted a jót fejlődésében? Munkálkodol érte? Szereted a szépet, és nem állsz útjában a természet szép után való törekvésének? Mindent visszatükröz az igazság törvénye, mindent átvilágít: a múltat és a jövőt. A szépet és a jót megsokszorozza az isteni kegyelem, az ellentéteset elhomályosítja az a törekvés, mellyel azt magadban eltörölni, megsemmisíteni igyekeztél. Az Isten irgalmas és kegyelmes a megtérőkhöz, a beismerésre, bűnbánatra jutottakhoz. Az alázatosakat, a porba hullottakat felemeli, megtisztítja, és megbocsátja bűneiket. Megajándékozza, felöltözteti őket, gyermekeivé fogadja, és Ő Atyjukká lesz, szoros szeretettel kapcsolatot tart fenn velük, és az Ő országába vezeti őket. De a kevélyeknek ellene áll, a megátalkodottakat elsöpri a kegyelem világaiból, kiűzi őket abba a világba, melyet ők készítettek maguknak engedetlenségükkel, bűneikhez való ragaszkodásukkal, és az ellentétes elvekben való kitartásukkal. Így mindenki magában hordozza sorsát az Igazság Törvényében. De mivel nincs a földön abszolút jó és nincs abszolút rossz ember, csak igaz, jóra törekvő és tévelygő, bűnös ember van, akik egymás fejlődését elősegíthetik, ha megértik Isten akaratát. Azért a földi élet csak próbára adott átmeneti élet, mely a homályos és ködös bizonytalanságból vagy a ragyogó világosságba vezet, vagy a teljes sötétségbe, de mind a kettő bizonyosság, mert az Igazság Törvénye teremtette meg a valóságot, melyben a lélek megjelenik. A világosság Istentől jön, a lélek sejtészerű megvilágosodása az Istentől jövő előlegezett szeretet, mellyel magához vonzza az Ő világosságát befogadó lelkeket. Ezek megérzik és megértik az igazságot, és nem cselekszenek ellene,

még akkor sem, ha az ő lelkük homályos részét világítják meg, és hibáikra, bűneikre, tévelygéseikre világít rá az igazság fénye. De vannak emberlelkek, akik még nem bírják elviselni az igazságot, és mindenféle színes üveget tartanak eleibe, hogy az ő hibáik és bűneik láthatóvá ne legyenek. Ezek a színes üvegek az erények megmintázását ábrázolják, és úgy néz ki egy pillanatra, amikor a fény rávilágít, mintha csakugyan azok az erények ragyognának azoknak az embereknek a lelkén, de ezek csak álszenteskedők, akik önmagukat és a világot tévesztik meg ezzel. Mert ezek csak vetített képek, és csupán kívül vannak. Mint a „megfehéritett korporsók”, olyanok az ilyenben megrögzött lelkek. Jaj azoknak, akik az erények palástjába burkolják bűneiket, mert ezek nem tudnak megtérni, és kívül maradnak azután is, amikor „a paráznák és gyilkosok” után bezárul az ajtó. Azért fontos az igazság, mert mindent a maga valójában mutat meg, és nem tévedhet el, aki szereti az igazságot.

ADD URAM A HITNEK EREJÉT AZOKNAK, AKIK HOZZÁD TÉRNEK! (*)

Eszter kérdésre vonatkozó válasz:... Igen, ez magától értetődő, és természetes következménye annak, amit az emberek Krisztus nevével és az Ő nevében is elkövettek, mert bármilyen későn, de minden mag kikel és gyümölcsöt hoz. Minden magvetésnél tudnia kell az embernek, hogy amit vetett, csak azt arathatja! Vannak kegyelmi idők, amikor a külön isteni jószág lenyúl az emberek világába, és feltartóztatja érésükben azokat a következményeket, melyek mind jobban elsötétítik a jövő kilátásait. Mert fenyegető közelségbe jutnak az ember közvetlen sorsához, vagy nagy embercsoportok, nemzetek, vagy az egész világ sorsához. Ezeket nem az ügynevezett véletlen hozza felszínre, amit el lehet távolítani, hanem a következetesen dolgozó Igazság Törvénye, melyet nem lehet sem kikerülni, sem feltartóztatni, amikor már egészen megérett. Az emberek nagy bizonyosságban érzik magukat az ő tudományaikban és eredményeikben, ha egy kicsit jobb és békésebb világban élnek. Azt hiszik, hogy ennek sohasem lesz vége,

egyszerűen csak azért, mert ők nem akarják. Ebben a nagy magabiztosságában - mint a jó időben a kártékony férgek - úgy elszaporodnak a bűnös törekvések és vágyak, mert az emberi lelkekben kikelnek azok az ellentétes peték, melyeket az idők rég elfelejtett alkalmában hintett el az ellentét, amikor az emberiség szóba állt vele, és megfertőzte a lelkét azokkal. Az emberi lélek érzi és tudja, hogy neki nagy hivatása van a teremtettségben, csak az eszközöket nem tudja megválogatni: hogyan, miképpen tudja azt megvalósítani, amire egész lelkével olyan nagyon készül. Megszületnek a különböző eszmék, melyeket mind csalhatatlannak mutat meg a benne való hit. Mert mind a tiszta végeredményt világítja meg, ha az ember hűségesen kitart mellette. De az ember hibás lelki természete szerint nem tud hűséges és kitartó lenni semmihez és semmiben, mert alaptermészete az állhatatlanság és az önzés. Az áldozatig csak nagyon kevesen tudnak eljutni, de aki eljutott, az egy magasabbfokú világosságban tisztább és igazabb eszmét fog megismerni, és azért elhagyja a megismert jót, hogy a jobbhoz kapcsolódhasson. Ez többé már nem tartozik a régi kötelességhez, mert magától feloldódik a régi, hogy felszívhassa az új. Az eszme visszamaradt állhatatlan híveivel együtt pedig felbomlik, erőtlenné válik, mert jön az új, a többet ígérő, a közelebbi célt mutató. És így támoanyag az emberiség a nagyobb és közelebbi boldogságot ígérő eszmék labirintusaiban, amíg meg nem ismeri az igaz isteni törvényt és világosságot lélek szerint. Ekkor a lélek felujjong örömeiben, hogy végre megtalálta, amit keresett. Ez a szellemkutatók általános típusa. Örömeiben mindenkit boldogítani akar az ő megismert igazságával, mert azt hiszi, hogy ezzel már mindent megtett, amit tőle ez az újonnan felfedezett igazság megkíván. A szellemekkel is nagyon szívesen foglalkozik, mert ezek mind új élményekkel gazdagítják, ám sokszor a legkisebb lemondásig sem tudnak eljutni, ami zavarhatná őket emberi énjük szokásaiban. A megtérés gondolata, és ennek hangoztatása előttük már túlhaladott álláspont. Mert szívesen időznek azoknál az emberi gyarlóságoknál és rossz szokásaiknál, melyek talán nem

tartoznak a kimondott durva bűnökhöz, - melyeket az emberi törvények nem is büntetnek - de a lélek haladásának hatalmas és leküzdhetetlen kerékkötői ezek. És nem egyszer minden jóakarata mellett is szenvedésekben gazdag szellemi életet és a súlyos megpróbáltatásokkal megrakott sorsot teremti meg magának a következő földi életeiben az ilyen szellemkutató, mert „az ismeret kötelez”. Nagyon sokan alig képesek elhordozni azokat a nehéz sorsokat, kínos megpróbáltatásokat, melyeket csak azzal szereztek meg maguknak, hogy „jólesik ítélkezni az embernek a nálánál jobb és igazabb emberek felett.” Jólesik az igazságot felderíteni, és sötétebb színekkel festeni felebarátjának cselekedeteit, elgondolásait. Így ahelyett, hogy szeretetet, megértést és bizalmat keltené az emberek szívében valaki iránt - aki talán érdemesebb erre a szeretetre és bizalomra, mint éppen ő, ahelyett elhinti a gyanú és a bizalmatlanság magvát az emberek szívében. Megmámorosodik attól a gyors sikertől, mely beszédje nyomán keletkezik, és győzelemnek tekinti bukását, mert elfelejti azt az igazságot, hogy: mindenki csak azt arathatja, amit elvetett. Elfelejti, hogy semmi sem vész el a nagy mindenségben. Még az elröppent szavak is, melyeket könnyelműen kimond az ember, mint vádló tanúk sorakoznak fel a lelkiismeret ítélőszéke előtt, akár hitt benne az ember földi életében, akár nem. A lélek önmaga felett mond ítéletet minden rosszakaratú beszédjével és ítélkezésével, melyekkel mások életét és sorsát megnehezíti - vagy erre irányuló törekvését igyekszik érvényesíteni - akár sikerül ez neki, akár nem. Mi volna a világon, ha minden gonosz törekvés érvényesülhetne? Mi lenne a földi élet, ha az isteni kegyelem fel nem bontaná azokat a sötét árnyakat, melyekkel a gyűlölet az emberi szíveket elárasztja egymás iránt? Azért imádkoztatok gyermekem, hogy az emberek lelkében megsűrűsödött gyűlöletet az isteni szeretet felbonthassa, mielőtt a pohár megtelik és kicsordulna. Mindenki a maga lelkének bűnös vágyával, bünt kedvelő akaratával hozzájárul ahhoz, hogy a nagy leszámolást siettesse. A kicsinynek látszó, és az igazság köntösében megjelenő bűnök veszedelmesebbek a durva, ki-

áltó bűnőknél, mert ezek eleve ki vannak zárva az Isten útján haladók társaságából. De a kígyó-simaságú, finoman kicsiszolt, teteszetsős szavak már megtalálják az emberek szívéhez a bejáratot, és amikor már elfoglalták azt, nehéz megdönteni uralmukat. Azután már a tévelygés szelleme diktál, a bűn sokasodik, és a következők sötétben tornyosulnak az emberek világa fölé. De a bűnben megfeneklett, és a büntől megrészegedett emberlelkek az utolsó pillanatokban is azt a csalfa reménységet akarják kelteni magukban és mindenfelé, hogy nincs a bűnnek büntetése, és nem történik semmi. Agyrém, sötétben látás, félrevezetése a népnek, mert nem jön sem leszámolás, sem örökélet, csak a jelennek a felélése és kihasználása van és azután semmi. Mindezt a hitetlenségnek, a hazugságnak szelleme oltotta, és oltja be az emberi lélekbe. Azért nehéz a hit igazságának, vagy az igazságban való hitnek teljesen meggyökeresedni az emberi lélekben. Azért nehéz a megtérésig eljutni még azoknak is, akik a meggyőződést az Isten ingyen való kegyelméből megkapták a földi életben, hogy figyelmüket a szellemi élet felé terelje a nagy isteni Gondviselés az utolsó időkben. *Azért a megtérésnek mindig időszerű hirdetése a legszükségesebb mindenki részére, hogy a megtérésnek gyümölcseit élvezhessék elsősorban azok, akik ezen az úton (a szellemi úton) nyertek világosságot.* Mert ha a szellemkutatók nem tudnak megtérést felmutatni, és ennek nyomán a megtéréshez méltó cselekedetet - bizony kirekesztetnek a hívő szellemvilág legalsóbbfokú rétegeiből is. Csak a megtévesztő szellemek raja lepi el az összejöveteleiket, és a jó felé igyekvő szellemek és emberek elhagyják időben a nagy Babilont, mielőtt elpusztulna. Az emberek világában az emberek emelnek fel eszméket, és az emberek tiporják a sárba. Az igazság feltámad, ha el is temetik, de csak azok részére, akik igaz lelkükkel hittek benne, és szolgáltak neki. A hit nem valami elvont, megismerhetetlen fogalom, hanem eleven erő, mely Istenből árad a teremtettség felé, és aki ebben él, az minden körülmény között megtartatik. Aki nem él ebben, az máris elveszett. Add Uram a hitnek erejét azoknak, akik Tehozzád térnek! Ámen.

A SORS, MINT AZ IGAZSÁGHOZ VEZÉRLŐ KALAUSZ(*)

Az életek nagyon különböző pontokból indulnak el, és még szer-teágazóbbak a megérkezések. Az, hogy itt ebben az állapotban a közös emberré levésben a sorsok sokféle pontjai találkoznak, nem jelenti azt, hogy mind ugyanegy cél felé siet, és ugyanegy vágy és törekvés hajtja őket. Az ember nem tudja soha, hogy ki ő tulajdonképpen. Nem tudja megállapítani sem önmagáról, sem embertársáról, mert sokszor az egészen alacsony törekvésű lélek is együtt halad ugyanegy útvonalon a magasabb cél felé sietőkkel. Csak hosszabb együttműködés után bontakozik ki a tulajdonképpeni belső én egyéni célja, mert az együtt való haladás csak eszköz volt a lélek rejtett céljainak megközelítéséhez. Kitérők vannak a haladás útján is, mégpedig nagyon sok, mert az ellentétel átítatott lelki természet ravasz módon ki akarja kerülni az igazsággal való szembenézést. Az emberi természet jól érzi, hogy abból a találkozásból részére semmi kedvező nem származhat. Így siet elkerülni mindent, amit bűnös irányából kitérítheti. Azért nagyon kedvelt a földi életben az emberek között a kétszínű játék, mert ez nagyszerű eshetőséget rejt magában az ún. „szerencse” kedvező kihasználása által. Hogy azután mi lesz, amikor a körforgás útján elkopik, kifakul és erőtelenedik ez az eshetőségekkel megszerzett előnyös fordulat, azzal egyáltalán nem sokat törődik a földi ember, mert közben úgyis eljön a halál, és befejeződik az élet. De nem úgy van, mert a halállal csak a külső elkopott ruhát veti le a lélek, és a folytatólagos életben a belső értékek veszik át a vezető szerepet. Mégpedig mindig az a rész az uralkodó vezető, amivel a földi életben legtöbbet foglalkozott, és amiben a legtöbb eredményt érte el. Az ember élete tehát nem egy céltalan és hiábavaló küzdés, hanem egy nagyon is céltudatos munka, melybe nem véletlenül sodorja bele jó vagy rossz sorsa. Ugyanis lelki intenciói szerint sodorja fel, és osztja be a vonzás törvénye az emberi lelket a földön azért, hogy a maga helyén és idején hasznos munkát végezhesen, amit a mindenség kifejlődésébe beleilleszt-

hessenek a Gondviselés Angyalai. Mert minden teremtett léleknek el kell végeznie a maga feladatát, hogy elvégezve azt, rendeltetési célját elérje, és ezzel beérkezzen az isteni terv kiteljesedéséhez és egyben a saját nagy boldogságának elnyeréséhez. Ezt a nagy folyamatot zavarta és zavarja meg minden percben és pillanatban az ellentét eszméhez pártolt, tökéletlen és helytelen szellemi elgondolás és törekvés mindazokban a megmozdulásokban, amelyek eltérnek a meghatározott isteni törvénytől. Az embernek minden helyen és minden állapotban meg van adva a választás lehetősége, hogy a jót, vagy a rosszat választhassa, és ezt a lélek szabadakarata folytán a saját felelőssége tudatával cselekedje. Tehát ezért fontos, hogy mindenki megtudja: *az ember nem mindig akkor éli a megpróbáltatás idejét, amikor tévedéseinek és bűneinek következményeit szenved, melyek fájdalmas vezeklésképpen nehezedenek lelkére és testére, hanem akkor, amikor szabadon választhat a jó és a rossz között.* Amikor jóllehet, a testnek látszólag a kedvezőt, azonban a lelkére nézve a süllyesztő lehetőséget választja. Ezek a megpróbáltatások teremtik meg a leggyötrőbb éleket, mert az ilyen eltévelyedett lélek mindaddig nem jut a választási lehetőségekhez, amíg tévedéseinek fájdalmas következményeit át nem szenvedte, és egy bizonyos lelki tapasztalatot nem rögzített le értelmi és érzelmi világában. Azok a nagy sebek, melyeket a szenvedés üt a tévelygés utóhatásaként a lélekre, nehezen gyógyulnak, így azután sokszor úgy néz ki egyesek élete, mintha valami nagy igazságtalanság történt volna vele. Nem egyszer még a hívő ember hite is megrendül, amikor az ilyen, látszólag oktalan és céltalan szenvedéseket kénytelen szemlélni. De az Istenben hívő és bízónak nem szabad az emberi felületesség hibájába esnie, mert: *„jól tudja a ti mennyei Atyátok miben szűkölködtök”,* azt mondja az Úr. Továbbá: *„kérjétek és megadatik, zörgessetek és megnyittatik”.* Ezek a reményt nyújtó igék éppen ezeknek a lelkeknek a felépülésére és erősítésére lettek adva, hogy bűneik és tévedéseik következményeit elszenvedve új utat találjanak, melyen haladva új reménységgel, új lehetőségek elé állhassanak, hogy új, örömteljes életben meggyógyulhassanak a lélek sebei.

Azért szükségesek a megtértek és meggyógyultak gyülekezetei, hogy a még szenvedő lelki társaikat támogassák és erősítsék a jóban való előhaladásban. De azért szükségesek a szenvedések, hogy a bűntől még egészen meg nem tisztult lelkek el ne hitessék magukat, hogy ők már tiszták, és mellette új tévelygésekbe és bűnökbe essenek. Mert ez a fajta tévedés még nagyobb és mélyebb sebeket eredményez a lélekben, s amikor ezekből nagy nehezen meg tud tisztulni, az sok csalódásba és látszólag hiábavaló szenvedésekbe kerül, míg végül az élettapasztalatok, az aprónak látszó hibák gyökereit is kitépik a lélek talajából. Minden emberi sors ezt célozza, hogy közelebb vigye a lelket az igazsághoz, mert meg kell ismernie mindenkinek azt, hogy senki nem élhet úgy a maga kívánsága szerint, hogy az másoknak megterhelését jelentse. Hanem mindenkinek hordoznia kell a maga keresztjét, mint a mi Urunk is hordozta értünk a mi keresztünket, hogy a bűnök és tévelygések világából kivezessen a tiszták világába. Ezt pedig nem lehet másképpen, mint a bűnök következményeit hordozva, az Ő ígéretére támaszkodva eltávolodni a bűnök és tévelygések káprázatos eshetőségeinek szemléletéből, és szembenézni az igazsággal. Mert csak az mutatja meg a dolgok mibenlétét. A kétszínű élet, a kétszínű beszéd mögött csalfa és hazug eshetőségek viszik kísértésbe a vakon hívő lelket, aki azt hiszi, hogy „a szerencse most kedvez, csak ki kell használni”. Az élet nem fagy el, csak a test tér a porba, a lélek törvénye vas következetességgel hajtja be a mulasztásokat, melyet az igazsággal szemben elkövet az ember. A sorsok fordulnak, alakulnak. Az egyiknek látszólag akkor válik kedvezővé, amikor megtéved, de ha belenézhetne további sorsába, látnia kellene, hogyan változik át nem kívánatossá, és hogyan szegődik hozzá szinte elválaszthatatlanul a „balszerencse”, mely további sorsát képezi mind a lelki, mind a testi életében, egészen addig, amíg a tévelygésnek utolsó rétegétől is meg nem szabadult. A másiknak éppen a jóhoz és igazhoz való kapcsolódásának idejére esik a felmentés, hogy láthassa a jónak áldásait. A harmadiknak nagy és nehéz küzdelme van minden igaz

és jó törekvése mellett is, mert talán utolsó leszámolósa van a látzatos étellel, hogy a nehéz küzdelmek árán is az igazságot vihesse diadalra a kísértővel szemben. A negyedik, vezeklő életét éli szűk lehetőségek korlátai közé szorítva, hogy a kilengésektől megóvja őt a sorsa. A törvény szorító kezéből mindenki szabadulni szeretne, de csak az tud valójában megszabadulni, aki Istentől várja a szabadulást, mert akinek Isten kegyelmez, annak nincs senkivel elszámolnivalója. A megtérés és javulás útján lehet csak megszabadulni sorsunk sötét árnyaitól. Mert megtérés nélkül hiába nyitogatja az ember azokat a nyitva hagyott ajtókat, melyek, mint lehetőségek, talán egy-egy pillanatra enyhülést nyújtanának, de annál nagyobb szenvedésbe vezet onnan az út, és még nehezebb „a valóban kivezető” utat megtalálni. Bármilyen mélyre süllyedt a lélek, Istenhez kiáltva meghallgattatik, de le kell vetkőzni a bűnt és a bűnre való hajlandóságot, mert a megtérő, vagy megtérni vágyó bűnös kegyelmet nyer Istentől. A gyenge támogatást kap és segítséget, csak aki önmagát túlértékeli, azzal nem állnak még szóba a Kegyelem Hordozói. Az élet folyik tovább. A lélek hordozza sebeit és komplikált betegségeit, amíg összerokadva fel nem ismeri mindennek a hiábavalóságát, és az élet nagyszerűségét. Mert tengernyi szenvedésen keresztül felismeri az egyedüli hatalmas Istent, és az Ő törvényének megdönthetlenségét és kijátszhatatlanságát. Ez minden ellentétbe került szellem sorsa, mert az örökkévalóság egyedüli Ura az Isten. Beszélhetnek és cselekedhetnek a teremtetett szellemek, - hatalmát meg nem dönthetik; világaikat lerombolhatják, a romok alatt maradnak rombolóik. A csillagvilágokból egy kialszik, a megszámlálhatatlan csillagok sokaságából egy ha elsötétedik, fel se tűnik a többinek. Az Örök Fényforrás folyton ragyogva önti a fényt, az életet, mert az élet folyik tovább. Boldog, akinek lelkét vonzza egyre feljebb és feljebb az örök fény, mert ezzel maga is fénylővé lesz. Ilyen fénylővé tesz mindnyájunkat az Isten ígéje, ha bennünk élő és ható erővé válhatott már a földi életben. Akkor a sors többé már nem hatalom felettünk, mert sorsunkat beragyogja az

isteni fény. Legyünk bár a testben, vagy test nélkül, a fénylő világosságban élünk, mert Isten velünk van örökké.

A SPIRITIZMUS AZ UTOLSÓ IDŐK AJÁNDÉKA. (*)

Most ezekben az időkben - amikor minden úgyszólván válságot él át a földön - mert ha nem is látjátok, de érzitek, hogy közeledik a világ ahhoz az időhöz, amikor mindenki megkísértetik, nagyon nagy figyelemmel kell lennie azoknak, akik az Úr útján akarnak járni, hogy milyen érzéshullámok lepik meg lelkét. Mert ilyenkor nem mindig a saját énjének kivetítődése az, amit érez, hanem az átvonuló éterikus testek közelségének hatása az, mely néha idegenszerűen hat a kedélyre és az egész lelkivilágra. Azután elmúlik nyomtalanul, mint a köd és pára. Nem vagytok egészen összehangolódva, és valamennyire meg is kell szokni egymás szellemi környezetét, úgyszintén a szellemfluidoknak is ki kell egyenlítődniük egymással. Most ne vegyetek semmit egészen komolyan, mert ez mind átmeneti állapot. Ők, a szellemek is érzik, hogy valami hiányzik, de nem tudják, mi az. Majd meg fogják ők érezni, és amikor áthangolódtak, akkor már tudják, hogy mi volt a hiba. Természetes, hogy jobb, de ez is átmenet még. Ők éppen úgy ki vannak téve a fluidi átvonulásoknak, mint az emberek, mert ők is ebben a zavaros és sűrű atmoszférában élnek. De amint a kiválasztódáson lassan átmennek, úgy osztályozódnak és szférai munkában vesznek részt, hogy megrögzíthessék helyzetüket ott, mert akkor már nagyon otthonos érzés fejlődött ki bennük. Ebben a helyzetben már ragaszkodnak megszerzett eredményeikhez és dolgoznak előmenetelükön. Akkor már annyit jelent ez nekik, mint a földön végzett főiskolai tudomány. Ott is tanulnak és végeznek bizonyos tanulmányokat, hogy emberi életük feladatait hogyan fogják megoldani, mert többen megsejtik, hogy csak próbatétellel jutnak előre. Ez a próba juttatja egy-egy állomással előbbre azokat, akik már elméletileg nagyszerűen megoldották feladataikat. Óh, nagyon élénk és lüktető élet van a szférákon. Nem a síri csend és nyugalom, mint azt a földön elképzelik, de boldog békesség uralja az egész egyöntetű törekvést és munkát, a

bizonyosság békessége és mindennek a türelmes kivárása az, ami még a leglázasabb készülődésben is biztonságot nyújt. A hasonlók egyöntetű törekvése bizonyos cél eléréseért - bár sokszor megoszlik véleményük - és ez természetük szerint többször elkülönülést és széttagozódást hoz létre, de ez nem jelenti azt, hogy nem fognak egymásra találni. Minden szférának megvan a maga igazságosztó szervezete, és ha ütközés van - mint ahogyan van is - annak nyomban meglátszik a következménye. Ezt áttanulmányozva mindenki nagyon igyekszik ezt elkerülni. Ezt annál is inkább megteheti, mert vágyai és törekvései szerint élhet. Sehol kényszer, vagy erőszak nincs, csak elhordozása a következménynek. A büntetés is csak annyi, hogy mindig lejjebb süllyed a nemkívánatos állapotba. Csak javulással juthat előre a szellem. Azokat, akik még nem képesek beleilleszkedni ezekbe a törvényekbe, azokat, mint gyűjtő csatornáknak - elkülönítik a munkálkodó rétegektől, és a kívülvalókhöz - vagy a ti szavaitok szerint - a selejtesek közé számítják. Minden szférának van ilyen külső gyűjtőtábor, ahonnan vagy egy alsóbb szféra kisebb értékű munkásaihoz, vagy éppen ennek is a gyűjtőtáborába számúzik. Itt nincsenek megbízatások, hanem állapoti tengődő életek folynak, mert nincsen tiszta fogalmuk semmiről. Itt vannak javító helyek, ahol azok, akik önakaratuk szerint nem tudnak javulni, ott megtanulnak sok mindent, persze szenvedve és jajgatva, mert a törvénytelenségbe beleszokott léleknek minden megmozdulása ütközést jelent, egészen addig, amíg meg nem tanulja az alkalmazkodást. Éspedig nemcsak a tettetés szerinti alkalmazkodást, hanem a valóságosat. A hitben élők hamarabb tanulják meg, a hitetlenek később. Egy-egy testöltés nagy pihenőt jelent, de egyben próbát is, mert ha elbuknak, ismét csak a külső nehéz élet várja őket, esetleg súlyosbítva azokkal a következményekkel, melyeket a szabadságban megteremtett a maga részére. A földi élet szenvedése, nyomorúsága sem olyan elviselhetetlen, mint a szellemi életé. Azért vannak a földi szférák túlszűfolva megtérni vágyó szellemekkel, mert nem tudnak egymástól javulni, téveszméktől nem tudnak szabadulni. A föld felé tódulnak ösztönösen, mert a

földi emlékek hatása alatt visszaálmodják elmúlt életüket: bűneikkel megszerzett pillanatnyi sikerüket, és azt hiszik, hogy a földön még mindig folytathatják abbamaradt életüket. És mivel - többszöri kísérletezések után tudják - hogy csak javulási célból lehet a földön élőkhez közeledni, tehát szeretnének javulni, megtérni. Csakhogy nagyon nehezen tudnak átvergődni azokon az akadályokon, amelyeket önmaguk állítottak mind egymással, mind önmagukkal szemben. Mert maguk között a hasonlók rettenetesen szenvednek: felállított elveik és téveszméik összevonzák, s egyben szétszórják őket. Képzhető, milyen nagy öröm az, ha egy jó irányú törvényes szellemhez egy-egy ilyen önmagában meghasonlott valakit osztanak be a földön, ugyanis a javulást csak a jobbal lehet megkezdeni. Boldog az, akinek az isteni kegyelem az igaz jóból valamit is juttatott földi életében, mert ebben megpihenhet egy időre. Boldog az, aki megtalálja az igazságot, és belátja, hogy csak azzal lehet előre jutni, és beismeri hibáit, bűneit, és kíván tőlük megszabadulni a földi életben. A kegyelem segítségére siet, és megalázkodásáért bőségesen megjutalmazza a megtérni akaró lelket, mert boldog megpihenést, új életet, eddig nem ismert örömeket talál meg a szellemi életben, sőt igen sokszor már a földi életben is. De nagyon boldogtalan a megtéretlenül átköltözött lélek, mert a szenvedésből a nagyobb szenvedésbe kerül, a nélkül a reménység nélkül, hogy sorsa megváltozik. Az a szomorú, hogy mindezt nem az Isten adja rá, hanem a saját bűne és tévelygése, lelkének hibás, ellentétes hajlamai teremtik meg számára. Az Úr nem zárja ki az ő gyermekeit az üdvösségből, csak az ellentétes elgondolást és törekvést, és ezek megvalósítási lehetőségét. A lélek pedig ragaszkodik ezekhez, tehát kívül marad a boldogok seregéből. Igyekeztek lelketeket megnyerni az isteni törvénynek, amíg a földön éltek, mert nagy nyereség a mentési munka eredménye a szellemi szférákon, de nemcsak szavakkal, hanem tettekkel is. Ne kérkedjete azzal, hogy ti mindezeket tudjátok elméletileg, hanem ennek a hitnek megfelelő cselekedeteket igyekeztek megvalósítani. Mert jóllehet a tudás és ismeret szépen csillogó drágaközhöz hasonlít, de olyan az értéke, mint az

utánzatnak. Ékesítsétek fel lelketeket igaz szellemi értékekkel, igaz érzésekkel és szent törekvésekkel, hogy kívülvalókból sokan bekerülhessenek a munkát végző szellemi csoporthoz. Ezt a mentési munkát nagy előkészítő tanfolyamnak kell megelőzni. Ezt a munkát végzem én veletek és rajtatok, hogy az Isten Szentlelkének hatóerejével sikeresen elvégezhesétek még a földi életben, nehogy egy is kívül maradjon közületek, sőt magatokkal vihessetek néhányat a kívülvalókból. Azok a szellemek, akik így hozzátok kapcsolódnak, ha nem is tudják, hogy mi az a vonzás, aminek engednek, de valami jót éreznek, és követnek, figyelnek és mindig nagyobb bizalmat éreznek irántatok, és szeretni kezdik a jót, az igazat rajtatok keresztül. Így több kisebb küldetést végeztek el még a földi életben, és az Isten megsokasítja az Ő kegyelmét rajtatok, kiemel a bűnből, kárhozatból, és az Ő gazdag áldásait adja minden megmozdulástokra. A rossz következmények hatásait elhárítja a fejlődési utatokból. Ez a kegyelem ajándéka, amit egyszerű hitetekkel nyertetek. *A szellemi élet pedig nem az elkövetkezendőben, hanem a jelenben megkezdődött részetekre a különböző ajándékok elfogadásával. Ez a spiritizmus megvilágosító és bizonyosságokat ajándékozó tana, mely ezekre az utolsó időkre lett félretéve azoknak, akik még hinni akarnak az isteni jóban és igazban, addig, amíg a kapuk még nyitva vannak, addig, amíg még a korszak le nem zárul.*

A TÉVELYGÉS ÚTVESZTŐI(*)

Amikor a föld a maga kiforrott salakját a felszínre dobva vajúdik, végül is megszüli a jobbat, az igazabbat, mely felemeli szülőjét magával mind az eszmék, mind az érzések világába. De nem lehet semmi előre és nem tisztulhat meg semmi, áldozat nélkül. Áldozatot kell hozni minden legkisebb igaz jóért, hogy az ellentét kezei közül kiszabadíthassuk. Ez a föld törvénye, és az egész világmindenségben érvényes igazság ez, csak az ellentétes hatalom nem ismeri el törvénynek, mert akkor nem uralkodhatna. Az áldozat hatalma mindent felölelő, nagy szeretetében nyilvánul meg,

és ezt mindent magában foglaló tudománnyá alakítja át az az isteni törvény, mely hatóerejével átfogja az értelmi homályban eltevedt bűnös hajlamú lelkeket is, és elküldi az ő világosságával megtöltött lámpácskáját, hogy a tévelygés útvesztőjében bolyongó, emberré lett szellemeket is kivezethesse az igazság egyenes útjára. Mert hiába festenek a különféle elméletek szerint nagyon is kívánatos állapotokat az emberek szemei elé, az igazság hatalma megdönt mindent a maga megmásíthatatlanságával. Hiába erőlködik ott a sátáni akarás, minden erőlködése kárba vész, mert mindenben egyedül csak az örökkévalóság törvénye uralkodik. *Maga a bűn nem más, mint ennek az örökkévalóságnak a megdönthetetlen hatalmával való szembeszállás, melyet csak a földi élet rövidsége miatt nem láthat, és nem érzlelhet a földi ember.* De látja, és ez az észlelés sokszor félelemmel és rettegéssel tölti el a szellemet, melyre a testétől megszabadult, - hamarabb vagy később rádöbben, hogy nem jól cselekedett. Ez a rádöbbenés kényszeríti azután azokra a nehéz próbákra és vállalkozásokra, melyektől reméli, hogy megerősödve könnyebben és sikeresebben megküzdhet a felette már úrrá lett ellentétes hajlamokkal, melyek lelki természetében jutnak kifejezésre. Azért szükséges a földi élet, hogy lelki fejlettségéről bizonyosságot tegyen, és minden oldalról kicsiszolódjék, és a maga értékei szerinti fokozaton munkát vállaljon a nagy közösségben. Ha ezekben az apróbb részletmunkákban már olyan eredményeket tud elérni a lélek, hogy azok már megállják helyüket az örökkévalóság törvényében, akkor többé nem szükségesek a földön való testesülések, mert már van a szellemnek az örökkévalóság törvényében is lételeménye, munkája révén használhatóvá válik, és így egy magasabbrendű életsíkon mozoghat. De mi történik azzal, akinek munkája még a földi élet síkján se üti meg a mértékét annak a törvénynek, melyet be kell tölteni az embernek? Bizony nagyon sokan vannak, és jajgatnak, mert csak azokkal az eredményekkel találkoznak, melyeket ők maguk növeltek nagyra hibás életükkel. Mert nem olyan nagyhangú és féktelen az ember szelleme, mint maga az ember. A halál levetkőzteti és megtöri, mielőtt áttemeli a

tudat világosabb állapotába. Nagyon fáradt, pihenést kívánó lélekke válik, és boldogan adja át magát ennek, ha biztonságban érzi magát. De sajnós, ha nincs annyi igaz jó a belső világában, hogy az pihenést adhasson, akkor a szenvedő állapotok félőntudat-félálom alakjában váltakoznak. Mindig szűkebb a mozgási lehetőség, mindig jobban elhomályosodó az öntudat, de ez csak a világossággal szemben. A szenvedéseket élénken érzi. A hasonlók egymáshoz zsúfolódása elképzelhetetlen nyugtalanító érzéseket hoz létre. Tehát az élet elviselhetetlen a szabadulás reménye nélkül. Hányféle eszme, hányféle megoldási lehetőség születik meg az ilyen szellemek gondolatvilágában, de nem tudják megoldani az Isten törvénye nélkül, az pedig homályos előttük, vagy egyenesen sötét. És sajnós ezek a szférák túlszűfoltak a föld körül. Azért kell ezeken segíteni, amíg lehet a földi életben, mert már nem soká lehet. Azért ne csodálkozzatok azon, ha balgaságában az ilyen lélek nagyokat botlik, mielőtt még eredményeit betakarítaná. Botlásaival többeket magával ránt, mert azt hiszi, hogy joga van mindenhez, mert egy pillanatra megcsillogtatja előtte sorsa, az úgynevezett „szerencsét”, és ez bűbájos varázsával vonzza egyre beljebb és beljebb, mélyebbre a lápos ingóványba, amíg az betakarja egészen.

A LELKI BEÁLLÍTOTTSÁGRÓL, ÉS A SZABADAKARATRÓL(*)

Már itt vagyok az Úrjézus nevében, gyermekem, és üdvözöllek téged azoknak nevében is, akik onnan a másik partról szeretettel gondolnak reátok. Minden kérdésre igennel válaszolhatok, mert az érzések nem szűnnek meg az elválás pillanatában, ha valaha igaz volt az az érzés. Sőt nagyon sokszor teljesen átszűrődik a lélek finom szűrőjén, és megszépül, ragyogóvá válik, mert minden, ami anyagi volt a földön marad, és elporlik a testtel együtt. Azért a lélekben, ha színes és egy kicsit anyagmentes szeretet volt, az, mint a kiolvasztott arany, ott marad csillogva, mint valami kedves emlék, és az összetalálkozás alkalmával minden legkisebb mozzanat új ragyogásban tűnik elő azok lelkében, akik azt

az emléket megőrizték. Ezek adják a boldog viszontlátás örömteljes és ünnepélyes alkalmait, melyekben nem csak kizárólag a találkozó lelkek vesznek részt, hanem minden érzésben osztozó. Igen, lehet, mert vannak még most is többen, akik részesülnek azokban a segítségekben, melyet a földön hagyta. (*Eszter angliai életére vonatkozhat*) Amíg az ilyenféle él a földön az emberek emlékezésében, addig, ha az jó és üdvös, addig bizonyos kamatok jutnak érvényre a szellem részére, melyből előhaladásához erőket és ki nem számítható kedvező eshetőségeket tud a maga részére felhasználni. Azonban ha ezek az elhagyott földi életek a fizikai síkon csak bajokat és mások részére kellemetlen következményeket hoztak létre, akkor éppen a fordítottja történik. Sokszor ha az itt hagyott munka nyomán csalódások, fájdalmak, elégedetlenségek és meghasonlások támadnak, ennek a következményei nem csak - mint disszonáns hangok - zavaros lelki állapotot, és leverő reménytelenséget okoznak, hanem ezek belevegyülnek azokba az új megszerzett jó eredményekbe is, melyeket nagy odaadással és lemondással elért a szellem, akár egy újabb életben, vagy akár a szellemi szférákon. Azért nem kicsiny dolog emberek felett uralkodni, és embereket vezetni, oktatni, és őket olyan igazságok birtokába juttatni, amelyek a lelkükben feloldódva új irányok követését eredményezik. Ezzel mintegy a világ evolúcióját elősegítik. Nem kicsiny dolgok - mondom - mert a felelősségteljes és a megszűrére kiható következmények elindítói az ilyen emberlelkek. Ezekkel vagy feljebb emelkedik az átlag, vagy a mélységbe zuhannak mindazok, akik ebben részt vettek. Nem úgy van az, mint ahogyan azt a szűk látókörű ember elgondolja. Isten nem alkalmaz kényszert, azt mindig az ember a maga szabadakaratóból választja, csupán a világok természetének különböző rétegződése szerint. S amelyik éppen a feldolgozás sorába jut, a hasonló szellemeket is vonzza magával, hogy amikor egy-egy eszme a felszínen megjelenik, a hasonlóknak vagy jutalmat, vagy büntetést osztthasson. Ezek a nagy leszámolások mindig kiválasztódást hoznak létre, hogy a tudattalant tudatossá tegyék az ember lelkében, mert a megismerés szerint válik tudatossá azok előtt a lelkek előtt,

akik még híján vannak a belső lelki megérezés szerinti ítéletnek. Azoknak sokszor még a tapasztalati ismeret is kevés ahhoz, hogy makacs elgondolásukat feladják. Ezeknek lépésről-lépésre meg kell magyarázni, hogy melyik megmozdulásával mit ért el, mert az emberek tévesen azt hiszik, hogy ők a maguk akarata szerint cselekesznek. Egyáltalán nem, csak a lelki beállítottságuknál fogva csupán eszközei azoknak az erőknek és hatalmaknak, melyekhez természete szerint vonzódik. Ezek az erők, mint a hőmpölygő folyó, hol felemelik a magasba, hol lenyomják a mélybe - mint a hatalmas folyó cseppeit az ár - de van a felszínen találkozása a nap sugaraival, és az felszívja a cseppecskéket, felbontja, hogy köd és felhő alakjában meghordozza az ég kékjében, és áldást hintő eső alakjában megöntözte vele a sóvárgó növényéletet. Ilyen az ember élete is, ha lelke megéri az isteni étellel való közösség áldásait. Hozzákapcsolódik, és a kegyelem felszívja őt is a menny előcsarnokába és megismerkedik az örökkévalóval. Megismeri azokat az igazságokat, amelyek fenntartják és igazgatják a világmindenséget, és munkát fejt ki, hogy ennek részesévé lehessen. A vágy és törekvés meghozza gyümölcsét a lélekben, mert új áthangoltsága már nem a mulandóhoz kapcsolja, hanem az örökkévalók hordozzák tovább életét. Ez nem kényszer, ez nem véletlen és nem a saját akarásának eredménye, hanem az isteni kegyelem hozzáhajolása, amelyet ő szabadakaratóval választott és követett. Az isteni, a szellemi természet szívta fel, és az rendelkezik felette. Az tart fenn törvényt, és vezeti tovább az ismeretek világában előre. Ezt pedig csak a szabadakarát birtokában, az emberi próbáknak kitett emberi életben érheti el a szellem. Mert a szellemi életben a szabadakarát szerint választott irányban megtett cselekedetének eredményei hatják át, mely lehet boldog, vagy boldogtalan, örömmel teljes, vagy szenvedésekkel teljes állapot. De a két lehetőség között nagy és áthidalhatatlan az a közbevetés, amely a kétféle életet elválasztja egymástól. Nem csupán csak egy kicsiny pont, egy láthatatlan porszem a nagy mindenségben, de az Isten képére és hasonlatosságára teremtett élőlény

szellemi nagysággá lehet, ha az Isten az Ő Szentlelkével átvilágítja és magához emeli. Azért van a földi életeknek nagy szerepe a szellemi életben is, mert itt dől el a szellem minősége és értéke. A földön megférfni, a földön javulni, a földön az isteni irányhoz kapcsolódni annyit jelent, mint mindent elnyerni. Mindezt visszautasítani, és mindent ellenkezőleg cselekedni, vagy mindent értéktelen semminek állítani annyit jelent, mint mindent elveszíteni, amit az értelmetlen lélek képtelen felismerni. Boldognak mondom azokat, akik szabadakarukat az igazságnak keresésére használták fel, mert mind a földi élet útvesztőiből, mind a szenvedések és csalódások vesztegzáraiból megszabadultak, és az igazság szabadabbá teszi őket. A nagy kérdést megoldották egy életükben, mert ha egyszer diadalmat arattak a csalóka káprázat felett, akkor nincs hatalma felettük. De lépésről lépésre vigyázva haladhatnak csak előre, és nem ragadtathatják el magukat a diadal mámorában, mert még nem számoltak le mindennel. A győzelem biztos, de csak azzal, aki azt mondta: „*Én meggyőztem a világot*”. Az Úr legyőzte a világot, mert az életét adta a világban tévedező ember lelkekért, hogy megmutassa az utat a földről a mennybe. Ő maga az „Út”, az „Élet”, az „Igazság”, Aki áldozatát itt hagyta a földön, és ezen az úton várja mindazokat, akiknek lelkében visszhangot kellett szavai és törvényei. Ő segítséget nyújt a vergődő, küzdő emberléleknek, hogy kiemelje és kegyelmének sugarában felgyűjtse azokat, akik átadták magukat Őneki. Nem kell az embernek időtlen időig vesztegelni az emberi bölcsesség süppedékes bizonytalanságában, mert a világnak minden részében találkozhatnak Krisztussal. Mert mielőtt a végső elszámolás bekövetkezne, minden népnek és nemzetségnek meg kell ismerenie a krisztusi igazság tanát, hogy minden nép megtérhessen az örökkévalókhöz. A nagy leszámolásnak napján ez a megismerés, a hitelenség, az igazságnak a félreállítása és hazugságnak a hatalomra juttatása ítéli el azokat, akik önkéntesül választották a sötétséget vezető eszméül a földön. És az önmaguk alkotta szellemi börtöneikben maradnak fogva, amíg egyszer részükre is eljön egy nap, amikor szabaddá lesznek, és ismét maguk választják meg az

irányt, hogy felfelé, vagy lefelé induljanak el a végtelenben. *Nagy - emberileg kiszámíthatatlan - messzeség választja el időben az ilyen lehetőségeket egymástól, amikor egy-egy korszak lejárodásával leválasztatnak a kegyelmet el nem fogadó emberlelkek, és a létbe hívó isteni akarat ismét eljut hozzájuk.* Ezeket a távolságokat senki semmivel meg nem változtathatja, és közelebb nem hozhatja egymáshoz, olyan nagy. Az arasznyi kicsiny emberi életet élők el sem tudják azt képzelni, fel sem tudják fogni, hogy milyen kiszámíthatatlan távolságok vannak az Isten jóságán és igazságán kívül eső lelkek világában. Az Istenben élőknek minden közel van, mert minden Őbenne van, a szeretetben. Istenben minden közel van, mert mind Őbenne élünk, Ő általa vagyunk, az Ő akaratát a mi akaratunk, mert mindennek Ő a végoka és a végcélja. Mindezt jó tudni és hinni, mert ez az igazság, és az igazság Őbenne van. Minden cselekedet, minden szó, minden szent érzés a mi Urunkat dicsérje és dicsőítse örökké.

„EGY A SZÜKSÉGES DOLOG!” (*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Mindenre lesz időd nemsokára. Mondtam mindig, hogy a fordulat az életedben itt áll a teljes közelségben, de a körülmények kialakulásaitól nem lehet teljesen függetleníteni. Azt nem az Isten engedte meg, hanem szabad akaratából kifolyólag minden ember cselekedeteit saját lelke irányítja. Ha nem volna szabadakarata az „embernek”, akkor nem volna felelőssége, és nem lenne bűne sem, de mivel van szabad választási lehetősége a jó és a rossz között, azért van erénye és bűne is a földi embernek. A szellemnek már nincs olyan tág mozgási területe, mert a megrögzített elvek törvényéhez tartozik, és az annak kijáró örömök és boldogságok biztosan bekövetkező állapotai veszik körül, vagy ha az ellentétes elveket rögzítette a földön, akkor az ellentétes elvnek kijáró, folytonosan szorosabbá váló törvény szorításától kell szenvednie. Ott, abban az állapotban nem mondhatja senki, hogy tévedtem, vissza akarok térni a jó útra, mert belátom, hogy rosszul fogtam fel a magam sorsát. Ha belátja ezt, és nem cselekszik megérdemelt sorsa ellen

semmi ellentétet, akkor lassan enged a szorítás, és némi szabadságot is élvezhet, de csak azért, hogy próbája kialakulhasson. Ha megállta a próbát, és a jó mellett valamennyire kitartott, akkor emelkedik ismeretben, és eshetőségei is egyre jobban felszaporodnak arra, hogy a vágyott jóban megerősödhessenek. Végre a testöltés lehetőségébe jutva, ott már ezer és ezer kísértés elé néz a jövő embere, és amelyik alakulatban a legerősebb, amiben a legjobban megállta a próbát, abban a keretben helyezkedik el a földi születéssel, - nem a maga választása vagy akarata folytán, hanem a Gondviselés megbízottainak ítélete szerint. Tehát senki sem élhet a maga vágyai és akarata szerint a földön, csak az őrszellemek beosztása szerint. Mindenkinek be kell töltenie azt a szerepkört, amire alkalmasnak ítélik a Gondviselés Angyalai, mégpedig úgy, hogy az a legjobb legyen. Ha elbukik és rosszul sikerül, az csak annyit jelent, hogy újra be kell tanulnia azt, amiben elbukott. A szenvedések és csalódások tisztítótüzeiben újra újabb és újabb nagy elhatározások születnek meg, nagy tanulásokkal és tapasztalatokkal körülbástyázva indul neki a szellem az új próbának. Főképpen nagyobb, számottevő szerepek betöltése képezi a nagy feladatokat, amikor emberek felett, vagy emberi lelkek irányítása felett kell helytállnia. Ezek a felelősségteljes életek, amelyek nagyon csábítják a felületes hatalomra vágyó emberlelkeket, és sokan törtetnek is ezekért a pozíciókért. Mert még nem tudják azt, hogy az olyan, mint az egérfogóba elhelyezett csalétek, ugyanis egy-egy kis hatalmaskodásért - amíg önös célt szolgált - igen sok megaláztatást kell elszenvedni a hasonlótól. Mert fordul egyet a kerék, és aki fent volt, az lekerül, aki lent volt, az fent találja magát az ég és a föld között. Jaj annak, aki elveszti lába alól a talajt, és jaj annak, akinek nincs miben megfogódnia. Aki azonban idejében megszerezte a bölcsességet, - és a földi életet annak tekinti, ami valójában, - az valódi és értékes eredményekkel meggazdagodva fejezi be földi életét. Az ilyen ember, ha szenved is az ellentétes elvnek hódolótól a földön, ha el is esik a harcban, mert az ellentét részleges diadalt arat felette, de az az igazság, amelyet lelkében hordoz, ismét felemeli, és még magasabb polcra helyezi

és még nagyobb hatalommal ruházza fel. Mert az igazságnak győznie kell!

* * *

Az Úr imájában le van rögzítve mint a földet fenntartó alappillér: „*Legyen meg a Te akarated, mint a mennyben, úgy a földön is!*” Az Isten akarata az Ő igazságán gördíti tovább és tovább a megszámlálhatatlan napokat és világokat. Az Ő igazsága tartja fenn a mennyet és a földet. Az igazság megdönthetetlen hatalma irányítja az életet, és dolgozza fel azokat az ellentétbe merült erőket, amelyeket a szabadakaratú szellemek tévedéseikkel megrontottak. Minden elmúlik, és minden átváltozik, de az igazság, a maga tisztaságával örökéletű, mert megmásíthatatlan. Tehát bármi következzen is be a múlandó világban, aki az isteni igazságba fogódzik, benne él, és aszerint munkálkodik, annak nem kell félnie, mert bárhogyan tomboljon is felette a vihar, menedéket talál Istenben. Aki pedig már Istenben megtalálta azt a hatalmas és meggyőzhetetlen erős bástyát, az már mindent megtalált, mert az Isten lelke vezeti lépésről lépésre, hitből hitbe, nyereségből nyereségbe, áldásból áldásba. Legyen az a földön, mint ember, vagy legyen a mérhetetlen, a végtelen szellemvilágban, - mindegy. Istenben élni annyi, mint a végtelenben, az örökkévalóban élni. Elmúlik a forma, és a lényeg kiterjeszkedik, és magába olvasztja a formák megszámlálhatatlan sokságát, hogy felettük uralkodjék, és újabb megjelenéseket alkosson belőlük. Ebből láthatod, hogy a földi élet lehet minden és semmi. A lemúló földi élet rövid kis próbája mutatja meg legjobban, hogy a lélek kicsoda. Milyenek a céljai, törekvései? És hogyan, milyen eszközöket használ céljai eléréséhez? Hogyan viselkedik akkor, ha valamit elért? Hogyan hordozza el a dicsőséget? Hogyan a megaláztatást? Mindezek döntik el a szellemek és emberek sorsát, jövőjét. Mindenki maga alakítja ki saját próbáit és ezzel vagy előre viszi mind a maga, mind embertársai fejlődését a jóban és igazban, vagy hátráltatja az igazság hatalomra jutását. Isten igazsága, mint hatalmas gépezet, benyomul az ellentétes elvek és létesítmények világaiba, és bármilyen hatalmas építmények állják is útját, ledönti azokat, és

maga alá temeti építőit. Minél nagyobbat alkottak, fajsúlyuknál fogva annál mélyebbre zuhannak, és annál több törmelék temeti be az építőket. Már csak a reájuk hullott teher miatt sem tudnak felemelkedni, amíg különböző viharok fel nem porlasztják a törmeléket. Isten megengedi a szabadakaratú szellemeknek, hogy választhatnak a jó és a rossz között. Aki a jót választja, bár tudja, hogy küzdenie és harcolnia kell, hogy diadalra vihesse lelkének igazságra vivő törekvéseit, - állja a harcot. Mert az örök jóba és igazba vetett hite szerint nem is tehet másképp. Őt az isteni kegyelem felkarolja, és nem hagyja elesni, mert sok tehertől megszabadítja, megtisztítja és megigazítja. Ez az ember titokzatos átváltozáson ment keresztül. Átment a halálból az életbe, a feltámasztásra. Az Istennek eme nagyszerű ajándéka minden lélek részére készen áll, aki szabadakaratából az Ő igazságát választja. Ez a föld nem a végső igazságok kiteljesedésére szánt hely és alkalom, hanem a próbatételek iskolája, és a szeretet gyakorlására adott hely és alkalom. Szerepeket kell betölteni, amelyek előkészítők az isteni nagy akarat kiteljesedéséhez. Kit hová helyez a végzete, azt úgy töltsse be, hogy ne kelljen visszajönni, újra tanulni, és ismételni. Mindenki próbát él a földön, de ha próbáján elbukik, késői bánat, keserű elégedetlenség és sok szenvedés az eredmény. A földön minden csak részleges és csalfa álmkép, de az érzés, a vágy, a törekvés, a cselekvés válóság, mert minden a lélekből tör elő. Minden életkeret csak pillanatra van alkotva, míg a szerephez kellene a színpalak. Nem érdemes arra sok érzést vesztegetni. Mert csak egy a szükséges dolog a földön: az isteni igazságot megismerni, és abban az emberi léleknek magát kiképezni. Bármilyen szerepet könnyen betölthet, bármilyen nehéz feladatot könnyen megoldhat, mert az isteni elv új világokat alkot és világokat számolhat fel, ha azok megszegényedtek az isteni igazságban. Isten szeretete, mintegy kiterjesztett karokkal várja az Őhöz visszaterő gyermekeit. Isten veled.

AZ ÖNISMERET KRITÉRIUMA ÉS EREDMÉNYEI(*)

Mindenki bűnös bizonyos fokig a földön történő dolgokban, éppen úgy, mint ahogyan mindenki élvezi kisebb-nagyobb mértékben a föld előhaladásával járó előnyöket. Az egész föld óriási sok százból összegabalyított csomó. A különböző szellemi és ember-típusok halmazából egy-egy ha kiválik - aki megvetve minden földi kívánatos dolgot, félrevonul, hogy elmerüljön az isteni igazságok szemléletébe - mert ilyen nagyon gyéren van a világban. Tehát ilyen gyéren vannak azok, akik azt mondhatják el magukról, hogy nem hibásak azoknak a következményeknek a létrehozásában, amelyek - mint egy óriási földindulással egybekötött vihar - végigszáguldanak a földi világ felett. Természetesen nem egyformán bűnös mindenki, de ha csak egy gondolattal, vagy egy érzéssel is hozzájárult a gondolat magvának megerősítéséhez, részessé válik. A hasonlóak meg, mint közeli erőforrások kapcsolódnak bele az erők forrongásaiba. A hasonló érzések és gondolatok vonzzák egymást, a hasonló törekvések pedig mint valami megindított akkumulátor, magába szívja. És akarja az egyén, vagy nem akarja, - beleolvasztja a közösségbe és erőit kihasználja. Azért nagyon fontos, hogy az ember mely irányban fejleszti lelki erőit, mert bármilyen hihetetlenül hangozzék is, az anyagi célok és az anyagi törekvések is lelki erőket olvasztanak magukba. Persze, ezt nem tekinti lelki erőnek senki, t.i. amit az anyagi munkában elfogyaszt. *Pedig a harmadlagos életerők felhasználása is lehet szellemi, az isteni célok kiteljesedésének az eszköze, és lehet az ellentét akaratának és céljának az elősegítője.* Minden attól függ, miért cselekszi az ember az egyiket és miért a másikat. Azért, ha valakinek egészen rosszindulatú cselekedete nem sikerül, és egészen jóra fordulva talán nagy értékű fejleményt segített elő, ez még nem jelenti azt, hogy neki ez javára íródott. Sőt nem csak ennek semmiféle javát nem élvezheti, hanem éppen olyan gonosz következményekkel kell szembetalálkoznia, mintha az a rossz, amit útnak indított, a legteljesebben sikerült volna. Azonban más, ha ebből okulva feleszmél, és megtér az ő gonoszságából, akkor javára fordítja az isteni kegyelem. A jóval is hasonló

az eredmény. Vannak makacs, jót akaró lelkek, akik mindenáron nagyon jót akarnak a maguk elgondolása szerint és - rossz jön ki belőle. Nem okulnak ebből, hanem most már a rosszat is erőszakosan jóvá akarják írni a maguk javára, annál inkább erőlködnek és még kevésbé sikerül. Akkor mindenki más a hibás, csak ők nem. Mindenkiért imádkoznak, akiről magukban ítéletet mondanak, és még mindig nem jön a kívánt jó eredmény. Azután magukat minden ember fölé helyezik, érdemeiket toronymagasságig halmozva, csalódva vonulnak vissza, bezárkózva saját jóságukba, egészen addig, amíg meg nem tapasztalják saját jóságuknak önmagukra nézve káros voltát. Ezek a sorsok, amelyeket rendszerint a következő testöltésben osztanak ki rájuk az égi kezek, rendszerint nagyon tragikusak, mert az önmaguk nézeteivel kerülnek szembe, és éppen olyan makacs jóakarattal állják útjukat a fejlődésben, mint ők cselekedték. Az ilyen „makacs” jóakarát veszélyesebb, mint a felismerhető rossz. Ezek azok a pehely közé szórt apró tüskék, amelyek csak akkor vehetők észre, amikor már meg szeretne pihenni a lélek a szeretet és igazság nyújtotta békességben. Az anyagi élet törekvéseiben a lélek belső rejtett világának a kivetítődéseit lehet felismerni. Miért? - mi célból cselekszi azt az ember, amit cselekszik? Azért adja meg az isteni Gondviselés a földön azokat a lehetőségeket mindenkinek egyszer, hogy benső vágyai megvalósulhassanak, hogy azzal ismerje meg a lélek önmagát, önmaga hibás lelkiségét, és hogy vágyai, törekvései magasabb rendű célok felé irányulhassanak. Ezek a magasabbrendű célok az Isten törvényének megismerése által már földi életében a legnagyobb és a legértékesebb isteni ajándékokkal gazdagítják meg az embert. Úgyannyira, hogy az ilyen földi étellel megszűnnek azok a hiábavaló célokért való küzdelmek, amelyek csalódásokat okoznak. Ha másfelé tekint, és ha netán emberi énjével bele is akad a hínárba, mely még útját beszövi, és egy pillanatra meg is állítja szabad mozgásában, és ha ez a pillanat a bizonytalanságok ijesztő kételyeit ébreszti is fel lelkében, de egy erős mozdulattal - a lelki erőit egy kicsit megfeszítve - kiszakíthatja magát a

hínár tapadó szálaiból, és messze lendülhet a veszélyezett helyzetből. De akinek még nincsenek magasabbrendű céljai, aki jól érzi magát a múlandó élet kétes értékei között, és örül, ha valamit abból magának megszerzett, azt a mélyre húzza a hínár utána-nyúló sokféle szála, hogy amikor a legjobbat akarja, akkor ránt-hassa vissza a céltól. Ennyi a földi ember élete és törekvése, ha nem helyezi vágyait, lelkét és törekvéseit Isten kezébe. Az ember tökéletlen állapota szerint hibázhat és tévedhet, de Isten kegyelmének vezérlete alatt állapotát felismerve mind bölcsebbé válik és elkerüli a hínáros helyeket.

AZ UTOLSÓ IDŐK HÍVÓINEK FELADATA(*)

A mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében üdvözlünk titeket, testvéreim. Mint a végeláthatatlan, homoksivatag vándorai, fáradtan és csüggedten telepednek le egy oázis körül, hogy felfrissítsék magukat az ottan felbuzgó forrás vizéből, úgy látlak titeket is, mint egy fáradt karavánt letelepedni oda, arra a helyre ahol egy pillanatra való megpihenés, egy pillanatra való felüdülés reményével jöttök és keresitek az enyhületet, hogy a lelketek megnyugodjék. Valóban olyan a földi élet, mint a homoksivatagban való vándorlás: kietlen, zord és reménytelen, olyan mintha nem volna az ember lelki szemei előtt olyan lehetőség, ahol úgy érzi, hogy valamit az úthoz, valamit a további faradság terheinek elviseléséhez hozzá tud szerezni. Mert itt van a megpróbáltatások helye és ideje, itt van az az idő, amikor minden lélek az ő maga hitével, hitének erejével, megvilágosodásával, megszerzett tudásával és kitartásával kell, hogy mintegy kierőszakolja, kimunkálja azt a létlehetőséget, amelyet lelkében hordoz, mint vágyat, mint álmodat, amelyeknek beteljesülését várja. Az emberi lét nem olyan könnyű, és nem lehet olyan könnyelmű lélekkel azt végigjárni, mint ahogyan azt sokan teszik. A földi élet komoly, halálosan komoly. Olyan, mint egy szerencsejáték, amelyen mindent meg lehet nyerni és mindent el lehet veszíteni. Akik már sok veszteséget szenvedtek, akik már odáig viselték azokat a terheket, amelyeket magukra zúdítottak, - könnyelműen elfecsérelt földi életük után -

azok óvatosabban lépnek egyet előre, kikémelelik az utat jó előre, hogy a hiábavaló fáradságtól megkíméljék magukat, nehogy vissza kelljen nekik térni, ha hamis útra tévedtek. Testvéreim! *Az, hogy az ember az igazságot megismerte, még nem menti meg attól, hogy az igazságtalanságba bele nem téved.* Az, hogy a hitét alátámasztotta azokkal a jelenségekkel, amelyeket az isteni kegyelem földi útjára ajándékképpen elszórt - azoknak, akik keresik és kutatják az igazságot - még nem menti meg őt attól, hogy a kételkedések viharában nem veszítheti-e el az addig megszerzett hitét is, amelyet magával hozott a földi útra. Az, hogy az ember a maga lelkében bizonyosságát érzi annak, hogy van Isten, van ennek az Istennek egy mindenható, mindenben benne lévő törvénye, még nem menti meg attól, hogy ez ellen a törvény ellen ne cselekedjék. Mert az ő lelkébe bele van vésve az ellentétnek az a száma, az a parancsolatja, amely számmal ő magát elkötelezte azokkal a tévedésekkel, hibákkal, bűnökkel, amelyeket az ellentét nyert meg vele szemben. Igen, testvéreim. Az ellentét jogot formál minden egyes földi életet élő lélekhez. Mert az ellentét magának akarja a földet a rajta lévőkkel egyetemben, hogy azokat, akiket az isteni gondviselés próbákba küld, elcsábítva a maga rabszolgaságába hajthassa. És ezeken a rabszolgákon keresztül uralmat tartson fenn a földön, a földi életben, és a földet körülvevő szférákban, hogy szolgáltassa magát ezekkel. És ezeknek az életerejével, ezeknek a kegyelemből adott ajándékaival az ő maga gazdagságát felszaporítsa, és hatalmát megduzzassza. *De az ellentétnek nincs hatalma semmiféle teremtett lény felett, ha ezek a teremtett lények önmaguk nem szolgáltadják át magukat ennek az eszmének: a mennyből kivetett tévedésnek.* - Tehát az a földi embernek a feladata és célja, hogy ettől a tévedésre való hajlamtól megtisztuljon, és önmagában azt a természetet alakítsa ki, amin már nem fog az ellentét hatalma és csábítása. És amikor már ezt a természetet kialakította, akkor már meggyőzte ezzel a földi élettel a világot és a világnak hatalmait. És így felülemelkedik mindazon, ami még előtte van, ami még megpróbáltatást jelenthet a lélek részére. *Ezért vagytok a földre küldve, hogy mindezeket a*

tévelygésre és tévedésre való hajlandóságokat, hibás nézeteket semlegesítetek magatokban, mert ha ezek semlegesítve vannak, akkor a megsemmisített ellentétes hajlandóságokból kiemelkedve, a menny boldogságát vonzzátok magatokhoz, vagyis a mennyei természet lesz úrrá a lelketekben. És ha már a mennyei természet uralkodik felettetek, akkor már nem tartoztok többé a földhöz, hanem a mennyhez. Ezt a nagy harcot jött az Úr vállalni, a földi ember előtt járni, hogy diadalmasan kerülhessenek ki a föld lakói abból a nagy harcból, amelyet az ellentéttel kell vívniuk. Ezért vette fel Ő is az emberi test nehéz - mintegy - ércruháját, hogy ezen az ércruhán keresztül az Ő szellemének fényét átsugározza, tündököelve haladhasson azok előtt a szellemcsoportok előtt, akik hadakozni vannak a földre küldve. Ő tehát a földi ember vezetője, vezére maradt mindvégig, ameddig a föld ezt a hivatását tölti be. Övé a föld, mert a földnek hatalmasságát legyőzte áldozatával, odaadásával, legyőzte a földi test nehéz terhét, a földi test vágyaiban meghúzódó ellentétes erőket és hatalmakat, amelyek leláncolják a földi ember szellemét, hogy ne tudjon felemelkedni, és ne tudjon olyan mozdulatokat tenni, amelyekkel az ellentétes erők hatalmát legyőzhesse. De Ő a sötétségben világosság volt, az erőtelenségbe erőt vitt bele, a tudatlanságba a tudás legmeszszebbható sugaraival világított be. És az értelem oly kevéssé felbontható bonyolult világába a teljes, biztonságos irányt megjelölve, megmutatja a földi embernek, hogy minden lépésével milyen mozdulatot tegyen, hová lépjen, mit kell kikerülnie, és mit kell neki magáévá tenni. A bűnök és tévelygések rengetegéből kivezérli az emberi lelket, és mint világosság, ott áll az idők végtelenségéig az Ő igéje: Ezt cselekedd ember, és az ellentétnek minden törbe csalása, minden félrevezetése, minden erőszakossága, és minden félelemkeltése elveszti veled szemben hatóerejét. Mert ha te legyőzted a bűnt, és legyőzted a tévelygésre való hajlamaidat, nincs senki és semmi, aki hatalmat vehetne feletted. Ott van veled, Aki téged vezet, Aki téged oktat, Aki téged az Ő kegyelmével és szeretetével lépésről-lépésre támogat, Aki téged megvilágosít, Aki téged megerősít. Az nem távozott el, Az nem hagyott

téged árván a bizonytalanságban, hanem Ő vezet téged bizonyosságról bizonyosságra. Mert lám itt van arra az időre, amikor az ellentét az ő maga teljes diadalát hosszú évek fáradságával és törekvésével megvalósítani igyekezett az anyagelvű tudományban. És mire mindenekfelett való hatalmát szétterjeszteni akarta, akkorra feloldotta az isteni kegyelem a szellemvilág és az anyagvilág határait, és elhozta azt a lehetőséget, amely által minden sötétség megvilágosodik, és mindent, amit az anyag hatalma alá helyezett az ellentét - felszabadított. Mert lám, **a határok leomlottak, és az emberi test lehetőséget nyújt, hogy a szellemvilág megnyilatkozhasson, és ezen keresztül bizonyosságot nyújthasson az emberek millióinak, azok által a jelenségek által, amelyek percről-percre, óráról-óra egyre szaporodnak.** A hívő lélek, aki még a lelkében ott tartja az ő hitének apró, kicsiny szikrácskáit, sokszor a tudománnyal szemben tehetetlenül áll, és nem tud felelni azokra a bonyolult kérdésekre, amelyeket a hitetlen és hivatalos tudomány tesz fel a hitben élő embernek. - Mégis érzi az ember, hogy ha a tudomány szavaival és fűfingosan megalakított mondataival nem is tud megfelelni ezekre a kérdésekre, de meg tud felelni az ő lelkében élő - mind inkább nagyobb világosságra, és sugárzásra képesítő - lelki erő, amelyet azzal a Krisztussal való kapcsolódás által nyer el: Aki itt élt, tanított, meghalt és feltámadott. - Igen... Mert az a Krisztus, Aki itt élt, Aki az Ő mennyei tudományát földi szavakba öltöztetve itt hagyta az emberek részére, az a Krisztus a láthatatlan világban tovább él és egyre nagyobbítja az Ő hatalmát és erejét. Mert lélekről lélekre hatva megérinti a lelkeknek azt a titkos műhelyét, ahonnan az élet mind erősebb sugárban tör fölfelé, és keresi azt a lehetőséget, hogy felszabadulva a test béklyóiból, magasabban törhessen föl Isten felé. Arra felé, ahonnan lehullott tévedései és bűnei folytán. Ez a Krisztus itt van, itt jár közöttetek, csak ti nem látjátok. Megérinti a szíveteket az érzésben, amikor a szent és önzetlen szeretet által egymás felé hajoltok, és áldozatra is képes érzésekkel közeltek azokhoz, akik - úgy gondoljátok, - rászorulnak a szeretetre,

a vigasztalásra, a támogatásra, a segítségre, a biztatásra és a bátorításra. Amikor úgy érzitek, hogy nektek is szükségetek volna valamire, és azt mégis odaadjátok a másiknak; felsegítitek a szenvedőt. Amikor pedig úgy érzitek, hogy nektek is szükségetek volna a pihenésre és mégis veszitek a fáradságot, hogy valamit adjatok a szeretet oltárára önmagatokból - nem kényszerből, nem látszataból, hanem - a belső lelki indítatásból, amely a ti legbensőbb énetekben, mint kigyulladt tűz indít titeket arra, hogy valamit az Úr oltárára tegyetek.

Valamit önmagatokból adjatok, amiről érzitek, hogy nem igazság, nem jog, nem olyan, ami felettébb szükséges - mert anélkül tán valami nagy szerencsétlenség történe? - nem! - hanem a léleknek abból az Istenben való gazdagságából, abból a szent fel lángolásából való, ami csak akkor következik be, amikor Krisztus megérinti a szíveteket, a lelketeket, a legbensőbb szellemeteket. Megérinti, amikor el vagytok csüggedve, amikor a reménységetek lehervadva már-már leszáradóban van, és amikor azt mondja az emberi valótok, hogy nem érdemes hinni, nem érdemes remélni. Nem érdemes semmi jóban, semmi igazban bizakodni, mert hiszen mindent, ami égi harmat, mindent, ami a léleknek a legkisebb örömet és boldogságot okozza, lehervasztják a csalódások borzasztó tüzei, és itt állunk mindenből kifosztva. Megérinti, amikor a lelkünk sír, jajgat és kétségbeesik, mert nincs hova fordulnunk, nincs sehonnan sem semmiféle lehetőség arra, hogy a sorsunk megváltozzék - és így hurcoljátok magatokkal, ezt a mindennél nehezebb terhet: a reménységtelenségnek, az örömtelenségnek nehéz, szívet tépő és lelket lehervasztó ruháját. És amikor az Úr látja azt a ti elhervadt reménységeteket - lépéseket téve a kétségbeesés útján - megérinti a ti lelketeket, amikor is új reménység, új öröm gyúl ki benső lelki világotokban. És bár nincs a külső világban semmi, ami erre okot adna, egyszerre felébred a ti benső énetek. Egyszerre megerősödik, egyszerre úgy érzitek, hogy képesek vagytok a harcra, képesek vagytok tovább küzdeni. Mert van lehetőség arra, hogy megújuljon az élet, megújuljon a ti reménységetek.

És ezt napról napra, óráról órára tapasztaljátok, mert hiszen sokszor vagytok így, és az Úr vezet titeket új reménységgel, új erővel, és az életutaitokba behullat egy-egy igaz lehetőséget, - nem amit az ellentét okoskodásával tudtok megszerezni - hanem az Isten áldásaként. Behullik az életutaitokba olyan esemény, olyan eshetőség, amely előtt csodálkozva álltok meg - *(Hetvenhat életévemen át többszöri tapasztalatom igazolja ezt! Szerkesztő megjegyzése.)* és azt mondjátok a ti felújult hitetekkel: ezt az Isten adta, ezt az Isten hullatta az én életembe, és hálát adok érte, mert megérezitek, hogy Ő volt! - Ő volt, Aki látta a ti lelketek szomorúságát, reménytelenségét, és megnyitotta *(Például: Budapest ostroma alatt 1945-ben)* körülöttetek azokat a kiképződött lehetőségeket, amelyek talán még az előtte való napon, vagy az előtte való órában teljes lehetetlenségnek tündtek fel előttetek. Mert valóban úgy van az testvéreim, akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra válik. Mert minden megpróbáltatásotok, minden szenvedésetek, minden csüggedésetek új segélyforrásokat nyit meg a ti lelketek életének lehetőségéhez. És hogy ha a ti lelketek életének lehetőségei megnyílnak, hogy ti a ti tűrésetekkel, a ti békeséggel elhordozott szenvedésetekkel és az Istenbe vetett reménységetekkel szenvedtek, ha megpróbáltatásokat, gyötrelmeket szenvedtek is, Isten ezeket a szenvedéseket, ezeket a megpróbáltatásokat nem csak a ti lelki előrehaladásotokra, hanem az ehhez szükséges anyagi létlehetőségeiteknek megbiztosítására, és a lehetőségeknek új megnyílására használhatja fel, és használja is fel. Úgyannyira, hogy az Istennek a segítsége nem marad el azoktól, akik a hitükkel és reménységükkel Benne bíznak, az Isten gondolatába helyezkednek el, és Őtőle várják mind lelki, mint testi előrehaladásuknak és létlehetőségeiknek megjavulását, megtisztulását, a veszélyeztetettségnek elmúlását és kisimulását. Mert ami ma még, mint redős, összegyűrt út áll előttetek, s azok az erők, azok a hatalmak, amelyekbe a ti hitetekkel, szeretetetekkel, jóra való törekvésetekkel beleilleszkedtek, akik, és amelyeken a jóban, az igazban való előrehaladásotokat igazgatják a Gondviselés Angyalai, holnapra azok az erők a ti lelketeknek szükségleteit

is az ő gondjaikba veszik, és kisimítják előttem azokat a lehetetlenségnek látszó redőket. Új fények, új források nyílnak meg azokból a láthatatlan érzésekből, eddig még ismeretlen emberlelkéből, akik szintén ugyanezekben a gondolatokban, érzésekben és törekvésekben élnek, munkálkodnak, hisznek, remélnek, bízak. Ezek a láthatatlan világban egyik a másikával összetartoznak, ezekből az új összeköttetésekben új események lehetőségei nyílnak meg mindazok számára, akik ezekben az isteni segítségben hisznek és bíznak. *(Ez így volt megtapasztalva 1945-2000-ig. Ezek tények, 55 év tapasztalata szól erről.)* De testvéreim, mi hiába mondjuk ezeket a külső világ embereinek. A külső világ emberei, akik az ő hitük szerint még csak a külső világban élnek, az ő hitük szerint még csak a külső lehetőségekben remélnek. Ezek mind az Isten felé, mind a láthatatlan világ felé is csak ezekkel az érzésekkel, törekvésekkel fordulnak, hogy igenis az Isten adja meg nekem ezt és ezt, az Isten adja meg nekem a mindennapi kenyeret, és az én vágyaimnak teljesülését, hogy én azt vagy amazt, amit szeretnék, elérhessem. Kedves testvéreim, ebben a hitben meg kell csalódnia a földi embernek. Ennek a hitnek meg kell szégyenülnie, mert az **Isten jóllehet a testi embernek adja, de a lelki ember ébresztgetésére vannak mindazok a javak, mindazok a kedvező lehetőségek.** Mert a lelki embernek adja, hogy fű nőjön a földön, a lelki embernek adja, hogy kalászbba szökkenjen a gabonának szára. A lelki embernek adja, hogy gyümölcsöt teremjen a fa, - annak a lelki embernek, aki Őt meg akarja ismerni, aki Vele szövetséget akar kötni, aki az Ő törvényei után érdeklődik. Aki a törvények után kutat, míg megtanulja, miként cselekedjék, hogy ennek a hatalmas Istennek kegyelmére méltó lehessen, hogy Neki engedelmeskedjék. Merre hajoljon, hogy Vele találkozzék, és megismerje, mely út vezet oda, hogy ennek a hatalmas Istennek tisztességet tegyen, és dicsérhesse, magasztalhassa ennek a világnak megteremtő Urát, Istenét, és Őneki szolgálhasson. *Mert ez az Isten maga a jóság, Aki így gondoskodott azokról a földi emberekről, akik részére így rendezte be ezt a világot. Hiszen ebben a világban annyi szép, annyi jó és annyi*

öröme okot adó áldás és ajándék van, ami boldogítja az embernek a lelkét, s amiben öröme telik a földi embernek. Hiszen annyi áldást adott erre a földi életre! Az Isten ezeket az emberlelkeket keresi. Ezek az emberlelkek, mint apró felvillanó fénypontocskák, így válnak láthatókká a láthatatlan világ lakói előtt, akik ezekkel a felvillanó fénypontokkal keresik az összeköttetést, hogy ezeket a kis fénypontokat hatalmas lámpásokká felfejelezzék, és ezek a hatalmas lámpások majd egyszer az Úr templomának oszlopaivá váljanak. Annak a hatalmas templomnak az oszlopaivá, ahol az Úr lakozik, és kiterjeszti az Ő kegyelmét mindenfelé, és az egész világmindenség az Ő dicsőségét zengi, az Ő jóságáról beszél, az Ő áldásaiért ad hálát, és az ilyen boldogságban dobogó szívek Őt keresik, Aki ezt a boldogságot adja nekik. Tehát az Isten, az örökkévaló hatalom ki akarja terjeszteni a menny birodalmát mindenfelé. Ki akarja terjeszteni oda is, ahol ma még bűn van, ahol ma még a bűn, átok, szenvedés és gyötrelem lakozik. De el kell jönnie az időnek - mert ez az Isten terve - amikor a kárhozatnak és a megpróbáltatásoknak minden helyei ragyognak az Isten fényétől és dicsőségétől, és azok a lelkek, akik ma még átkozódnak és elfordulnak az Istentől, azok hálaimeádásban és dicsőségadásban borulnak le az örökkévaló Isten előtt. Ez az Isten akarata. És hogy ez az Isten akarata valóra váljék, ehhez szükséges, hogy - mindazok, akik még nem gyógyultak meg egészen a bűntől, akik még érzik magukban a bűnre való hajlandóságot, akikhez még hozzáfér az ellentétes gondolatoknak és vágyaknak a cselfogása, akik még egyszer-egyszer lelépnek az Istentől megmutatott helyes útról - ezek harcot vívjanak a lehetetlenséggel, és lehetővé tegyék a lehetetlenséggel szemben Istennek akaratát. Ti tudjátok, ti érzitek, hogy ez a harc napjaitokban mit jelent. Keserűséget, reménytelenséget, üldöztetést, fájdalmat, szenvedést és csüggedést, és ilyenkor úgy érzi magát az emberi lélek, mint akik számkivetésben vannak a boldogság hónából az öröme világából Nem! - Nem vagytok számkivetésben! Ne csüggedjétek, reméljétek! Mert az Isten hatalmas, az Isten mindenek-

felett jó, és a jónak diadala nem marad el! De a jó mellett hűségesen ki kell tartani, a jó mellett, az Örök Jó mellett, amelyet az Isten megmutatott nektek! Harcolni kell az ellentéttel, harcolnia kell a ti lelketeknek mindazokon a megpróbáltatásokon keresztül. Isten jóságában, Isten kegyelmében rendületlenül hinni kell, hisz ez a ti hitetek minden szenvedésedet, minden megpróbáltatásokat megaranyozza, besugározza, és áldásként hullatja vissza rátok. De higgyetek és reméljete, mert az Úr itt jár közöttetek, veletek érez, veletek szenved át azokat, amit ti a ti reménytelenségetekben, csüggedésedetben szenvedtek, de az Ő szeretete lehajol hozzátok, és megrövidíti a napokat tiérettetek, akik hisztek, bíztok és reméltek. Megrövidíti a megpróbáltatásnak napjait, és elhozza a kibontakozást, elhozza a felemelkedést, elhozza az Ő dicsőségének napját, amikor majd örömteljes hittel adtok hálát mindazokért a megpróbáltatásokért, amelyeket végigszenvedtetek. Mert módotokban volt a szeretet oltárára, a hit oltárára, a bizalom oltárára odaadni valamit a szívetekből, lelketekből egy szóval valamit önmagatokból. És az Úr erre vár; hogy valamit adjatok önmagatokból, és amit odaadtok önmagatokból, mind hatalmas erővé, mindeneket besugárzó világossággá változtatja a meghódolt ellentétet, felsorakoztatja előttetek, mert az ellentét meghódol a ti hitetek előtt, és meghajol, és megtörve emlegeti a ti hiteteket, meggyőződésedet. Megtörve emlegeti, mert az ellentét arra vár, hogy ti világítsátok át az ő sötétségét, ti hozzátok helyre azokat az elrontott munkákat, amelyeket a tévelygés és tévedés folytán létrehozott, és ti ezzel ismét új világot, új lehetőségeket teremtetek a magatok részére, de a hitetek előtt behódolt ellentét részére is. Ne felejtsetek el azonban, nem ti vagytok azok, akik ezt cselekszik, hanem rajtatok keresztül az Úrnak ereje, az Úrnak hatalma. Ti csak eszközök vagytok, és lesztek, de ezek az eszközök ebben a harcban kicsiszolódnak, kifényesednek, kitüzesednek, és fénylő világosságot árasztanak maguk körül. És Isten a ti kezeitekbe adja ellenségeiteket, és ti hatalmasok lesztek felettük, és az Isten igazsága véghez megy tibennetek, tirajtatok ke-

resztül ebben a világban. Nem azt mondom, hogy a ti emberi éne-
teken keresztül, a ti személyes éneken keresztül, de a ti hitetek,
és a hozzátok hasonlók hitén és meggyőződésén, az Istenbe vetett
bizalmán keresztül megtörik az ellentét hatalma. És ti, mint sze-
mélyek is, részt kaptok abból a jutalomból, abból az ajándékból,
amelyet Isten szeretete szór és széthullat azok között, akiket sze-
ret, akiket megpróbált ugyan, de akik hűek maradtak abban a
megpróbáltatásban, és többé nem szakíthatja el Tőle sem felülről,
sem az alulról való hatalom. Mert azt mondja az Úr: „Jöjjetek, én
Atyámnak áldottjai, én megjutalmazlak titeket. Jöjjete, és legye-
tek, maradjatok velem, amíg mindazok véghez mennek, amelye-
ket az örökkévaló Isten e világ sorsáról elgondol, és amelyeket
véghez akar vinni. És ti az Úrnak kiválasztottai mindazokkal
egyetemben, akiknek gondolatai, érzései, vágyai és törekvései,
mint egy hatalmasan megdagadt folyó, előntik az ellentétes gon-
dolatokat, érzéseket és annak a világát, amelyet az megteremtett.
Mondom, az Isten kegyelmével, az Isten erejével kapcsolódott ér-
zések, és vágyak, az Isten akaratába való belenyugvás, belesimu-
lás hatalmas ereje megtöri, és elsöpri az ellentét hatalmát. És fel-
emeli azokat magához, akik, mint eszközök, hozzásegődtek eh-
hez a munkához, akik bármilyen alacsonyrendű munkát végeztek
is el e világban, de hittel végezték, és bizalommal várták az Isten
végzéseit és rendelkezéseit. Mondom: akik Istenhez kapcsolód-
tak, akik belesimultak az Isten akaratába, új világot teremtene-
k, és teremt általuk az Isten, mert az Ő akarata az, hogy e világnak
és a világmindenségnek minden részecskéje és minden zuga ra-
gyogjon, és sugározzon az Ő dicsőségétől. Nagy és szép feladat
ez, amelyre az Isten titeket, az utolsó idők hívó gyermekeit el-
hívja. Ne zúgolódjatok a ti veszteségeitek miatt, ne búsuljátok a
ti fájdalmaitek és csalódásaitok miatt. Tegyétek le az Isten oltá-
rára ezeket, mert Isten megáldja és megszenteli ezt, amit ti oda-
tesztek, és kimondhatatlan, felbecsülhetetlen nagy értékű kincsek
válnak azokból, hogy ha ti mindezeket odaadjátok annak a nagy-
világmegfordító, világátalakító munkának a szolgálatába. Én nem
azt mondom nektek, amit a pogány elmélet állított, hogy azért

történik és azért történt rajtatok mindez, mert ti rászolgáltatok. Ez az elmélet mindenestől fogva tarthatatlan, mert akkor az Isten örökkévaló gondoskodása mivé válna az ember lelki szemei előtt? Isten megengedi, hogy a hitetlenek és a hívők gabonája és az Őt megcsúfoló csalók kenyere is megérjen, - megengedi, hogy ideig-óráig azok is élvezzenek és gyönyörködjenek e világ örömeiben. - De mint a rétnak virága, ha lekaszáltatik - egyik napról a másikra elhervad - és semmivé válik, úgy az ellentételvbe kapaszkodó emberi lélek dicsősége, öröme, és minden előnyei elmúlnak és megsemmisülnek. Míg azok, akik elvesztették mindennüket, többel bírnak, mint amennyiük volt, mert az Isten mind szellemileg, mind anyagilag bőséges áldásával árasztja el azokat, akik Őhöz mindvégig hűek voltak. Azért ne búsuljatok semmi felett, mi tudjuk, mi látjuk, hogy az Isten az Ő kegyelmét fenn tartja, mind a jók felett, mind azok felett, akik a rossz utat választják. És eljön egy nap, amelyen ennek a kétféle iránynak el kell válni, és egy mélység tátong a kettő között. Úgy, hogy akik innen oda akarnak menni, azok nem tehetik meg, és akik onnan emide akarnak jönni, ezt a mélységet nem hidalhatják át semmivel, semmiféle hatalommal, mert az egyik felfelé emelkedik, a másik lefelé taszítatik. De most még az az idő van itt, amikor még nem választották el az ég angyalai ezt a kétféle világot. Most még össze van kötve mind a kettő, most még lehet az egyik igazságból a másikba, az egyik útról a másikra lépni. Most még meg lehet térni azoknak is, akik tévelyegnek, most még irányt lehet változtatni. De most még azoknak is irányt lehet változtatni, akik még azt hiszik, hogy állnak, pedig már elestek; akik még azt hiszik, hogy ők hisznek, akik még azt hiszik, hogy kegyelemben vannak; akik hiszik, hogy ha az ő istenük nevét kiáltják, meglátják azt, hogy ebből a képzelt kegyelemből ne essenek ki. Aki hiszi és féli az Isten kegyelmét és az igazságnak törvényét, aki hiszi, hogy az Isten a szíveket és veséket vizsgálja, aki hiszi azt, hogy az Isten előtt semmiféle hamisság, semmiféle kétszínűség meg nem állhat, és igyekszik magát ezekből a hamisságokból és kétszínűségekből és a kétlaki élettől megtisztítani, és megter hit által az igaz Istenhez,

az igaz Istennek igaz törvényéhez, és az ő lelkét kinyitja, kitarja az Ő lelkének ajtaját, hogy az igazság éltető napsugara át meg átjárja lelkének minden érzését, vágyainak sokrétűségét, és megmutassa, hogy mi az igaz, mi a hamis, mi az, ami az Isten előtt nem kedves, azért, hogy az Úr kegyelme mindezekről megszabadítsa: **ezek az emberlelkek megtartatnak az életre, az örök életre.** És akik keresztyűmennek ilyen nagy válságokon, amelyek miatt ti testvéreim, sokszor a ti lelketekben zúgolódásszerű szemrehányással illetitek a gondviselést, hogy miért éppen ebben az időben kellett megszületni, amikor a legnagyobb megpróbáltatás és a legkegyetlenebb sors vár a földi emberre. Miért akkor kellett megszületni? Miért engedi meg az Isten hogy veletek ilyen igazságtalanságok történjenek? Testvéreim, én azt mondom, áldjátok és dicsőítsétek az Istent, mert akik nem úgy szenvednek, mint bűnösök, - akik igazság szerint szenvednek - és minden jóra való törekvésük mellett is nehéz megpróbáltatásokat szenvednek, azok az Úr által kiválasztott lelkek, akiket ezen az olvasztótűzön keresztyűvisz és fel akar emelni. Hagyjátok el mindazt, ami nektek földi életben értéket jelentett, mert az Isten nagyobb értéket akar adni, mert az Isten bennetek magát akarja megdicsőíteni a hitetek által! Azért mondom: ne nézzétek elégedetlen szemmel azokat, akiknek hamis úton jól megy dolguk, akiknek nem kell megpróbáltatást szenvedniük, akik kétlaki életet élnek, mert az egyik arcukkal az ellentét felé fordulnak, a másik arcukkal az Isten felé. Ezeknek nehezebb lesz az elszámlolásuk - az ő sorsuk - mint nektek, mert ti megpróbáltatás nélkül felemeltettek, önékik pedig még nehéz megpróbáltatáson kell keresztyűmennük, addig, amíg csak az Ő igazi énjük ki nem válik a kétféleségből. Azért azt mondom nektek, ne legyen kétféle arcotok! Csak Isten felé forduló tekintettel nézzétek a világ eseményeit, és nézzetek bele a saját sorsotokba. Csak Isten felé felemelt tekintettel nézzetek körül magatok körül és ha rettegéssel tele, ha bizonytalanságokkal is, összehúzódva, de adjatok hálát az Istennek. Mert nektek adott világgosságot, adott bizonyosságot, mert a ti szíveteket megérintette a

krisztusi Kegyelem, és bizonyrágot adott ebben a bizonytalanságban, amelyben sokan elvesztik és elveszítették a hitüket, lelkük egyensúlyát. Sokuknak az értelme megzavarodott, sokaknak a szíve megcsalódott, sokak eltévedtek és eltévesztették az utat, amely hazavezeti őket. És akik hívő emberek voltak, akik hittek az Istenben, de a megpróbáltatás idején az ellentét elhomályosította az Isten képét szívükben, és elfordultak az Istentől, mert nem az ő lelküknek a legbensejébe, nem a szentélybe helyezték az Isten képét, hanem kint, a külső templomokban, a külső oltárokon áldoztak. Nem a bensőn, az igazán, nem a szent tűzzel, nem a szent aláztatossággal, amellyel az ember tartozik Istennek, nem azzal a szent hálával, amely mindannyiszor örömmel ad hálát a megváltó Krisztusnak a földrejöveteléért, és azért a megváltásért, amivel az ember lelkét felemelte a föld porából. Mert valóban felemeli az igazán hívő ember lelkét a föld porából, mert bár lábaitokkal a föld porában lépkedtek, de tekinteteket a menny felé szegeződik, és ha lelketekben a feltámadott Krisztus él, és a ti hitekben meg vagytok arról bizonyosodva, hogy Ő veletek van, és nem hagy el, akkor a ti lelketek magasabban szárnyal, mint sokaknak az oltárnál elmondott imádsága. Legyen a ti lelketekben a szentély az Úrnak szentelve, és az oltár, amelyre Őt helyezitek, legyen szent. És mindent, amit úgy érezték, hogy nehéz, hogy fájdalmas, hogy nem bírjátok tovább, helyezétek az Ő oltárára. És Ő megszenteli azt, és felülemel titeket minden fájdalomon, minden szenvedésen és minden megpróbáltatáson. Ezt adom tinektek, hogy higgyetek és bízzatok. Az Úr veletek van, és veletek marad a világ végezetéig, veletek lépked a sivatagban. Ő mutatja meg nektek - eltévedt vándoroknak - az oázist, hogy ott letelepedve abból a mennyei forrásvízből olthassátok a ti szomjaitok, ami a ti eltikkadt lelketekből sokszor ellenállhatatlan erővel tör felfelé, és keresi az enyhületet. - Ne menjetek messze, ne keressétek se itt, se ott, mert Ő veletek van! Ő a ti lelketeket szemléli, Ő együtt rója az utat veletek. Adjátok át Neki magatokat. Ajánljátok fel Neki a ti életeteket, Ő megcselekszi veletek mindazt, amit a ti lelki és

szellemi haladásotok részére jónak lát, amely titeket világossággal, boldogsággal, örömmel és megnyugvással áraszt el. Tapasztalni fogjátok földi életetekben a földi eseményeknek egymásba kapcsolódásában, a ti lelketek érzéseiben, abban a megnyugvásban, amelyet Ő áraszt szét a ti lelketekben. Tapasztalni fogjátok, hogy táborot jár az Úr kegyelme körülöttetek, és nem engedi, hogy az ellenség erőt és hatalmat vehessen tirajtatok és tifelettetek.

„KICSODA SZABADÍT MEG ENGEM E BŰNEK TES- TÉBŐL?” (*)

Most minden esetre kihasználja a gonosz ezt az elég tág rést, amit a hosszú feszegetéssel nyitott magának, hogy azon keresztül a maga káros miazmaival megfertőzze a lelkeket, és a hazugság magvát hintse el az amúgy is beteg lelkekbe, mert betegek a lelkek, a bűn betegek. De nem akarják bevenni a gyógyszert, melyet a szerető mennyei Atya kínál nekik. Nem akarnak meggyógyulni, mert a betegségnek lelke nem engedi, hogy meggyógyuljanak. Nem engedi, hogy lássanak, hogy halljanak mást, mint amit ő diktál lelki természetükbe. Így vakok és süketek minden igaz jó iránt, mert elvesztették a hosszú fogságban ítélő és tájékozódó képességüket. Ez az a nagyon nehéz állapot, amikor valaki eltéved, és hiába megy el sokszor a kivezető út mellett, nem képes felismerni azt, hogy ráléphetne és haladhatna azon. Hanem csak keres, keres valamit, mint a bűvölet alatt cselekvő, és vakon elhiszi mindazt, amit az elbűvölő hatalom neki diktál, hogy az mind jó és igaz. Eszébe sem jut az a feltevés, hogy van egy más lehetőség és egy más cél, amiért élni és dolgozni érdemes. De ki merné azt határozottan állítani, hogy az emberiség nincs bűvölet alatt? Bizony nagy és erős bűvölet alatt van az emberiség nagy része, ez alatt tartja a testiség képze. A látszatvilág félrefejlett haladása mely elkápráztatja a testen keresztül érzékelhetőkké a szellemi értelmet, és elaltatja az ítélőképességet. Ez a hatalom a bűn hatalma, mely fogva tartja a lelket, azokon a belerögzített vágyakon és törekvéseken keresztül, melyek csak a testiségen keresztül teljesed-

hetnek ki. Ezek a vágyak és törekvések a lélek hibás természetéből jutnak kifejezéshez, hogy megvalósulásuk után mind az emberi lélek, mind az azt környező világ annak a hatalomnak a képeré és hasonlatosságára alakuljon át, „aki” azt elgondolásával ilyenné formálta. Az ellentétes gondolatok és érzések, mint megannyi cselekvésre, megvalósulásra készítő indíttatások, melyeket a magasabb értelem sokszor helytelenít és elvet magától, mert kivihetetlennek és rossz következményűnek ítél a maga megszerzett tapasztalati tudását keresztül. Minél több helytelenítést és elvetést szenved a lélek hibás természetén keresztül kifejezéshez jutott érzés és törekvés, annál mélyebbé és tisztábbá alakul a lélek összetétele. Annál egyszerűbb és könnyebben áttekinthető a természete, mert ha a saját belső szellemi ítélet megvonja a lélek hibás természetének érvényesülési szabadságát, és eleve gátat vet ennek megvalósulása elé, akkor az ezirányú vágyak is elerőtlenedve meghalnak. Helyette a jó és szép, az igaz tölti be a lélek természetét, és az ezirányú cselekvésre való hajlam keresi a megvalósulási lehetőséget. A jó és igaz, a szeretet ezer és ezerféle kifejezési formában keresi az érvényesülést, hogy boldogítson, és ezáltal ő maga is boldog lehessen. De sajnos a földi élet a megpróbáltatások világában folyik le, és a megtisztult, vagy megtisztulásban levő lelkek nehéz küzdelmeknek vannak kitéve. Az ellentétes törekvésektől fűtött emberlelkek sokszor, mint a megbolygatott méhraj, úgy veszik körül az ilyenek életét, és kísérik rosszindulatú érzéseikkel végig az életet, mert lelki természetük ebben találja kielégülését. Vajon, ha megkérdezné valaki az ilyen oktalanul gyűlölködőket, hogy miért gyűlöli azt, aki őt nem bántja, sőt igen sokszor jót cselekszik vele, bizonyára azt felelné - ha egészen őszintén akar felelni - hogy nem tudja, vagy egy egészen érthetetlen okot adna gyűlöletének magyarázatául. Az irigység és a kegyetlenkedésben tobzódó bosszú érzete, az indulatosság, a telhetetlenség, a hazudozás és egyéb, a személyiség és testiség előnyeit nem szolgáló bűnök egész sorozata, melyek inkább belső gyötrődést, mint kielégülést szerezhetnek az egyénnek, ezeknek vajon miért szolgál a lélek mégis olyan engedelmesen?

Mert a bűn lefogja ellenálló erőit, és nem tud másképpen érezni, és gondolkodni, mint ahogyan a bűn természete diktálja. Akaratereje megbénul azzal a hatalommal szemben, melynek bűvölete alatt van. „*Valaki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek*”. Mégpedig elnyomított rabszolgája, mert a bűn uralkodik felette kegyetlen módon. A bűn csak addig csábító, amíg meg nem cselekedte az ember, azután már kegyetlen úr felette. Kicsoda szabadíthatná meg bűneitől a bűnöst, ha nem az, Aki nem vétkezett? Kicsoda oldhatná meg a rabláncokat? Csak az, Aki szabad és erős, Akin nem vehet hatalmat a bűvölet hatalma, mert Aki nem fertőztette meg magát a bűnnel, azon nem fog a bűn bűvös hatalma. Ez a hatalmas szabadító, a mi Urunk, a Jézus Krisztus, Aki megtörte a kígyó fejét abban a hatalmas küzdelemben, melyet vívott az emberi természettel a Getsemané kertben értünk. Amíg mi emberi természetünk szerint elálmosodtunk, mert elfáradtunk, ő akkor harcolt értünk a legkeményebben a testiség hatalmával, - az élete értékét akkor mentette át, és benne a mi életünket is, hogy megszabadíthasson a halálnak és a rettegésnek mindent leigázó zsarnokságától. Az ellentétes hatalomnak legerősebb fegyverét vette ki kezéből, a káprázatos színekben csillogó látszat mögé bevilágított az igazság valóságával. A bűn kábító mámorában megjelenő vágyak tündérpalotái szétfoszlottak a kijózanító következmények nyomorúságának feltárásával. Mert az igazság minden ígéretét beváltja, sőt többet ad annál: megkegyelmez, meggyógyít, segít és felemel, mert szeretetből, áldozatból készíti az utat előre a valóságos boldog élet felé. De az ellentét hatalma szegény és gyenge. Hazudik és kegyetlenkedik azokkal, akiket kifoszt az Istentől kapott ajándékokból, hogy így szerezhesse meg uralmát a földön. Szegényes uralom, de még szegényebb a rabszolga, akit hatalma alá hajtott. Ezekért jött az Úr, hogy kimentse őket az ellentét szenvedtető „uralma” alól. Azért igyekezzék minden földön élő ember a kegyelem lenyújtott segítő kezét megfogni, hogy megismerhesse az igaz utat, melyen keresztül az ellentét hatalma megszűnik felette. Az Úr megtörte hatalmát a lélek felett. Azért

erősítétek felemelkedni akaró lelketeket azokkal az igékkel, melyeket Ő hagyott itt, hogy urává lehessetek a testnek és a testiség minden kívánságának, hogy a lélek vágyai és törekvései nem a múlandó, kívánatosnak tetsző dolgokat, hanem az odafennvalókat keressék. Hogy a mi Urunk áldozata ne legyen hiábavalóvá sokak részére, hanem minden egyes lélek megtalálhassa általa az üdvösséget, a szabadulást.

AZ ANYAG SZELLEMESESÍTÉSÉNEK TÜKRÉBEN(*)

Az Isten nevében hívtál először, az Isten nevében kértél mindenkor mindenre, az Isten neve megszentelt a te lelkedben, és megszentelt a te életedben. Az Isten nevében elrendezett - hittel elrendezett - cselekedetek nem tartoznak többé a múlandó dolgokhoz, azok átmennek az örökkévalóság törvényébe. Mert amíg nem az Isten nevében történnek meg a földi történések, addig csak a múlandó életnek felszínre kerülő eseményei közé számláltnak és itt a földön kell azokról elszámolni. Testet a testért, szenvedést a szenvedésért, örömet az örömért, szívességet a szívességért kell adni. Anyagot az anyagért kell fizetni, hogy az szellemi értékké váljék, mert nagy érték a szellemi érték az anyagi világban. Azért minden hatalom arra törekszik, hogy szellemi értéket facsarjon ki az ideiglenes anyagi életből. Ti azt nem tudjátok, és nem is tudhatjátok földön élő emberek, hogy milyen nagy lehetőségek birtokában vagytok, mennyi választási szabadságotok van. Ha ti ezt tudnátok, és meg tudnátok érteni, óriási előnyökhöz juttatna az titeket, de ennek tudatában a felelősség súlya alatt összeroskannátok. Azért a Gondviselés elrejtette ezeket a földi ember tudata elől, de annál nagyobb az érdeme annak, aki az ő élete idejében az örökkévaló felé fordul, és a szellemi értékekért feláldozza az anyagi, a testi élet előnyeit. Ez az igazság nyilvánvalóvá vált, úgyszólván minden hívő előtt, de hogy hogyan történik ez meg, és milyen formában, azt csak nagyon kevés lélek tudja felfogni a földi testben. Azért történik meg olyan nagyon sok félrefogás, mert, mint mindent, úgy ezt is félremagyarázzák és homályossá, misztikussá teszik az „írastudók”, hogy magukat ezzel felemeljék

a többi ember fölé. *Pedig a földi testben mindenki csak „test”, mert a testiség törvénye uralkodik fölötte. Bármilyen eljárással, vagy felvett fogadalommal emelkedett is föléje a közönséges testiségnek, de ki nem léphetett ebből a törvényből, mert ebből ki-lépni csak a halál küszöbén keresztül lehet.* A halál pedig sok mindent visszakövetel, amit a testtel az élet törvénye adott. Ennél fogva nem lehet az embernek csak úgy elszórni magától azokat az élethez tartozó, kisegítő eszközöket, mint valami felesleges rongyot, amelyeket a születéssel kapott, mert mindennek van rendeltetése, mindennek a világon, ami van. El kell számolni mindenről: a jóról és a rosszról is, mert az is tölt be valami rendeltetést a maga helyén és a maga idején. Nem mintha a rossz szükséges volna - egy pillanatra sem szabad a rendeltetést a szükségessel összetéveszteni - amikor a rossz rendeltetését betöltötte, akkor annak meg kell szünnie. Így a test is, amikor elvégezte a lélekre nézve serkentő hatását, és cselekvés útján megvalósította mindazokat az elméletben maga elé vett feladatokat - jól, vagy rosszul - akkor a testnek meg kell halnia. Ámde ha a maga elé vett feladatokat még sehogy sem oldotta meg, akkor még nem halhat meg. Tehát ha a földi porhüvely részére a halál bekövetkezik is, de a lélek mégsem szabadulhat meg a testiség törvényétől, csak akkor, ha befejezte a földdel, azaz a föld törvényével számadását. Az anyag szellemesítése, és a testi erők lelki erőkké való átminősítése a feladat. Hogy ez hogyan történik, mekkora apparátust fejleszt ki, és tart munkában, azt ti látjátok, mert kénytelenek vagytok tapasztalni ennek jó és fájdalmas oldalait itt a földi testen keresztül. Senki sem emelkedhet ezen felül, és nem kerülheti ki azokat a fejleményeket, melyek a megsértett természet törvény ismét egyet képező törekvéséből sarjadnak ki. Ez a felületes szemlélő előtt, mint fájdalmat és szenvedést okozó rossz jelenik meg, de az isteni törvényben, mint „kitérés”, „félrefejlődés” jön számításba. Ennek a következménye, vagyis a jóhoz, a törvényes fejlődési vonalhoz való visszatérési eszköze a természetnek sokszor az az erőszakos visszavonulás, melyet kínosnak és sokszor elviselhetetlennek tartanak a földi emberek. Mi egy földi élet? Egy rosszul

töltött éjszaka kínos álma, mely sokszor nem akar véget érni. De vannak visszavágyott boldogságot adó álmok is, melyből nehéz felébredni, és mindent elkövet az ember, hogy ezt visszahozhassa. De mint ahogyan az álmok nem szoktak ismétlődni, úgy a földi életek sem hasonlítanak egyik a másikhoz. Nem ismétlődhetnek, és nem hasonlíthatnak. Mert minden a valóságos életnek csak kis mozaikja, a nagy véget nem érő örök életnek levetített kicsiny része, mely a lélek természetének egymáshoz vonzó, egymásba fonódó érzés-rezgéseinek - jelenésekben rövidített - örök játéka. Amely annál szebb és tökéletesebb színekben és boldogítóbb sugárzásban vetítődik a lét megjelenítő valóságába, minél inkább közeledik a fejlődés által a teremtett lélek az ő Teremtőjéhez. Ez a közeledés pedig nem a nagy, világot megrendítő dolgok véghezvitelében történik, hanem az emberi lélek titkos mélységeiben. Ahol az érzések, a vágyak születnek, és válnak tudatossá, mert ezek a titkos érzések és vágyak döntik el a lélek sorsát. Ezek alakítják a jövőt, ezek a finom műszerek keresik, kutatják a nekik megfelelő eshetőségeket és lehetőségeket. Melyekben erőiket kifejlesztve olyan állomásokon helyezkedhetnek el, ahol érdemes munkát fejthetnek ki a földi világ előbbre haladása, és a saját lelki természetének tisztulása és megigazulása érdekében. Ezek a földi emberek, bár lábaikkal a föld porát tapossák - bár érzik a földi élet terhét, össze is roskadnak, de ismét felemelkednek. Mert az a titkos forrás, az örökélet fenntartó forrása, az isteni élet önmagát kibocsátó, és ismét visszavonzó hatalmas, mindent megújító, fenntartó ereje nem hagyja el azokat, akik azzal a szent és titkos szállal, az isteni Élettel összekapcsolódtak. Szent ez a kapcsolat, szent ez a szál, mely a lélek titokzatos mélyéről az Isten keresésére indult el a homályból. A homály félelmetes árnyai felsorakoznak, hogy eltérítsék útjáról, melyen minden lépésért, amit előre tesz, küzdeni kell, hogy előre juthasson az ember. Az anyag szelleme a testen keresztül érvényesíti hatalmát. A lélek megtéved, és a sötétségben, mely körülveszi a földi életben, vadul védekezik, és üt-vág maga körül, mert azt hiszik sokan a földön, hogy ha a másét elveszik, nekik lesz többjük. Pedig tévelyegnek

a csalók, a lopók, a máséra áhítózó, az irigyek, a fösvények és a telhetetlenek, ezért mindenből mindenkinek annyi jut, amennyit neki a természettörvény juttat. Az azon felüli úgyis elvétetik, mert az az élet csupán a változások rövid lejárátú fény, vagy árnyoldalát mutatja, az igazság a szellemi élet valóságában van. Aki elveszi a másét, a sajátját veszti el, azt, amit neki tett félre a végzet. mert megfosztja magát lélekben az igazsághoz való kapcsolódás lehetőségétől, és így az igazság törvénye nem támogathatja sem itt, sem az örökéletben. Aki hazudik, nem juthat el az igazság ismeretére. Csalóka képek, hiú semmibevesző ábrándok, vágyak, melyek soha nem teljesehetnek, hiábavaló fáradságok, eredménytelen küzdelmek kötik le idejét, életét, mind a földön, mind az örökkévalóságban. Megvetés és szégyen kíséri mindenütt. Ő maga olyanná válik, mint hazugságai: értéktelenné és haszontalanná. A bosszúálló, gyűlöletes lélek örömmel szemléli mások fájdalmát, a részvét halvány nyomot sem hagy lelkében, hanem a kegyetlenség beteges ösztönné válik lelkében. Szomorú sorsok, sötét viharok, nehéz állapotok szorongatják, amíg önmagát sajnálásából kisarjadhat a mások iránt való részvét és szánalom. Nem boldogság a bűn. Nem öröm a tévelygés. Az isteni igazság nem gyönyörködik a szenvedésekben, de gyönyörködik a szenvedések nyomán kialakuló megtisztuló érzésekben. A kegyelem meggyógyítja és megnyitja a megtérő bűnös lelkét. Támogatja, erősíti a jóban és igazban, hogy megerősödve munkát végezhesen önmagán és a vele kapcsolatban levő anyagban, hogy felvehesse a harcot az anyagban az anyagért, és egyben az anyagból való megszabadulásért. **Azaz szellemesíteni az anyagot, és a szellemi célok szolgálatába állítani. Ez a földi ember feladata a végső állomásokon.** Aki idáig eljutott, az már oltárt emelt lelkében az örökélet Urának abban a szent odaadásban, mellyel az örökkévaló Isten előtt meghajolt egész életével. Ezáltal mindenben, mindenkor igyekszik dicséretet és dicsőséget szerezni az Ő nagy és szent nevének. Ez a szent odaadás soha el nem szakítható szállal fűz egybe bennünket, és az örökkévalóságban mindig szorosabbá válik ez az összetartozás. Ezzel halásunk ki lelkek millióit a bűn

tengeréből a boldogság szigetére, mert az Isten megáldja és megszenteli azokat, akik az Ő nevében és az Ő igazságában élnek és munkálkodnak.

BŰNBOCSÁNAT NÉLKÜL NINCS ÜDVÖSSÉG(*)

Már itt vagyok gyermekem az Úr Jézus nevében, s kérlek, ne vedd el magadtól azokat a gondolatokat, és érzéseket, melyekkel nagyon sok homályos dolgot megvilágít neked a Szentlélek. Sok szép és jó kilátás elől elzárkózik a lelked, ha a keserőségbe bele-süppedve nem tudsz hinni azokban a jókban, melyek mint végkövetkezmények, nem csak teelőtted, hanem mindenki előtt kikerülhetetlenül ott állnak. Igen, értem a te felborult lelkiállapotodat, részben igazad van, de majd meglátod, hogy nem egészen, mert a végső szóra minden belép, mint a szereplők, s úgy illeszkedik bele a folytatásba. A történések egymás után következő folytatásában mindent meg fogsz látni és tapasztalni. Hiszen mindent megérezted, de a lélek nem a földi világban megtörténő eseményeket szemléli, hanem azokat a hatásokat, melyeket az ő lelkében azok kiválasztanak, mert ugyanazok az okok ugyanazon hatást váltják ki a másik lélekben. A lélek nem azt szemléli, hogy mi volt az ok, hanem boldog vagy boldogtalan állapot vár-e rá azzal az eseménnyel kapcsolatban. S mivel az emberi lélek nem bölcs, így nem tud helyesen következtetni - sem a saját javára, sem a mások javára, - mert következtetéseiben sokszor csalódik. Az álmok nem mindig hozzák be időre azokat a képeket és eseményeket, ahogyan az emberek azt kívánnák, hanem a lélekben csak belevetítik, ahogyan betükröződnek az egyéni színezésben, mert mindenki a saját lelki érzésein keresztül képes csak áttekinteni valamely dolgot. Éppen ez a nehéz munka, mert az igazságot a saját érzésein szűri át a lélek. *A megtévesztés szellemei nagy apparátussal dolgoznak azon, hogy mindent, ami az isteni törvény ellenkezik, kívánatossá és vonzóvá tegyenek a próbát élő emberi szellemek előtt.* Mert ha az emberek megteszik az első lépéseket a rossz felé, a többi már majdnem hogy magától következik,

úgyannyira, hogy már ki sem térhet az irányból, amely felé elindult. Egyik lépés után következik a többi, mégpedig megállás nélkül. Mert aki megáll, az már nehezen tudja magát egyensúlyban tartani, csak ha már végig kóstolta mindazokat a szenvedéseket, amelyekről mind azt hitte, hogy elkerülheti egy kis ügyességgel. Lehet, hogy el is kerüli, de csak addig sikerül ez neki, amíg nem ért az út végéig. Ott vagy teljes a mélységbe zuhanás, vagy pedig a megismerés és megbánás útján visszatér az egyenes útra. Azonban nem úgy van, hogy belátással és megbánással már el is volna intézve a jövő. Ugyanazon az úton kell végigmenni, és amit elrontott, azt újra fel kell építeni, mind a saját lelkében, mind a mások lelkében, mert előre nem mehet a romok és törmelékek miatt. A romokat el kell takarítani, és a saját érzéseit fel kell számolni az új építkezés megkezdése előtt. Ez tulajdonképpen a földi élet célja, hogy a lélek megtanulja, hogyan lehet, és hogyan nem lehet, hogyan szabad, és hogyan kell cselekednie, ha a szenvedések katotikus rendetlenségeiből valamennyire ki akar szabadulni. Addig hiába próbálja a sorsát és mások sorsát feljavítani, az életet jobbá és boldogabbá tenni, ha nem tudja az eszközöket felismerni és használni, addig mindig csak bonyolultabbá válik nem csak a földi élete, hanem a szellemi élete is. *A keresztény vallások, mint valami különleges kiváltságot, úgy emlegetik az üdvösséget, mely csak egyedül annak jár ki, aki valamelyik egyházba beleszületik. Ebbe a nagy tévedésbe igyekeznek beleringatni mindazokat, akik hisznek és hinni akarnak, mert a lelki szükségletük szerint ennek hiányát érzik. Pedig ez csak az első lépés, csak az első tekintet, melyet a lélek Isten felé fordulásával felfelé tesz. Az első feltekintésével igen is fontos, hogy keresse az igazságot, hogy a következő lépéseinek irányt szabjon. Tehát meg kell találni az utat, mind a szellemi, mind az anyagi téren. A belső ének meg kell találni a kapcsolatot Istennel, hogy új életet kezdhessen, s ennek a feladatainak megfelelhessen. A keresztény tanok szerint Istennek átadott lélekkel a legjobbat, a legigazabbat kell kihozni az embernek a földi életben önmagából, minden adott helyzetben az isteni törvénynek kell engedelmeskednie, hogy embertársai iránt*

is a szeretet törvényének tehessen eleget. De mivel ez még nem vált természetévé, hogy így tudjon cselekedni, hanem ellenkező érzések vonzzák, hogy t.i. azt cselekedje, amit nem szabad. Ebben az esetben vagy küzdőtér keletkezik önlelkedében, ahol lépésről lépésre meg kell harcolnia a jó és igaznak a maga harcát a hamis jóval. Ha gyenge a jóra és igazra való hajlandóság, és gyengébb a hit az örök jóban, akkor vagy megalkuszik a gyengébb jó az erősebb rosszal, és a külsőt - a látszatos jót - megtartja. Vagyis a jónak a formáját megőrzi ugyan, azonban a rosszat, a tetszetős külső forma alatt cselekszi. Vagy egyszerűen félre löki még a formát is, és függetleníti magát minden belső törvénytől.

*Nagyon kevés ember lélek veszi komolyan a valóságos krisztusi törvényt, hogy abban éljen, és abban valóságos eredményeket tudjon elérni. Ezeknek a keveseknek, akik hisznek az eszményi jónak és igaznak földöntúli erejében és hatalmában, és szívükben hordják a vágyat olyanná lenni, mint amit a krisztusi törvény mutatott meg, akik dolgoznak és küzdenek az ő belső világukban, megbotlanak, el-elesnek, de ismét talpra állnak és újra küzdenek, - ezeknek van megígérve a bűnbocsánat. Ezeknek van megígérve az örök segítség, amíg a küzdés tart, hogy meg ne torpanjanak, és el ne csüggedjenek emberfeletti nagy harcaikban, mert senki sem jutna el az üdvösségre ha az irgalmas Isten le nem hajolna érte és fel nem emelné elesettségéből. **Aki a megalkuvás szerint egyik lábával a látszatos krisztusi törvényben van, a másikkal a bűn útját járja - mert az mindkét részről kedvezőnek látszik - egyáltalán nem számíthat bűneinek bocsánatára, ennél fogva az üdvösségre sem.** Az ilyen léleknek nagyobb a számadása, mint annak, aki a kegyelemről és az üdvösségről sohasem hallott. A megátalkodott bűnös számára szintén nincs féltetése ezekből az isteni ígéretekéből semmi. Ezek nincsenek kint a káoszból, ezek még éretlenek Isten eme nagy és mindenek felett való nagyértékű ajándékának elfogadására. Éretlen gyümölcsői ezek még a földnek, és mindenben meg kell csalódniuk, mindent meg kell ismerniük, hogy meg tudják különböztetni a jót a rossztól. Ha mindent végigkóstoltak, és ha lelkük belefáradt a szenvedésbe, s azáltal*

megfinomodik, és szívükben feltámad a vágy az igaz jó után, akkor - csakis akkor - fogják megérteni az isteni kegyelem legnagyobb ajándékát - a bűnbocsánatot. Mert akkor már megelégtelték a bűnt, és megutálták minden következményeivel együtt. Ezek részére már nem jelent kísértést a földi élet látszatos káprázata, és nem csábítja őket az előnyök megszerzése, mert ezeknek keserű utóízét hordozzák kínos emlékeik között. Mindenkinek el kell jutni egyszer idáig, hogy a lélek természetében hordozott ferde irányban fejlődött vágyak és törekvések a szenvedések tüzeiben elhamvadjanak. Ebben a hamuban teljesen megsemmisülve, magára hagyottan felismeri a szellem valódi állapotát, tudatára ébred mindennek. S mint a lázban égő, egy csepp víz után, olyan epedve nyújtja ki kezét a kegyelem egy paránya után, mert átérezzi, hogy mindezt a sok fájdalmat és szenvedést önmaga teremtette a saját részére. Nem szükséges, hogy mindenki a pokol kínjai közepette juthasson megismeréshez és a bűneitől való szabadulás vágyához. *Nem szükséges, hogy akinek rész jutott földi életében az isteni kegyelem megismeréséhez, hogy csak a legkeserveőbb gyötrelmek árán tudjon a megtérés gondolatáig és vágyáig eljutni. -A valódi hit elvezeti a gyötrelmek bekövetkezése előtt a kegyelem ismeretére a megtérés szükségességének belátására és a Krisztus-követők táborában új nevet kap az igazi megkeresztelkedés által. Új nevet, mert új emberré kell lennie. Új hivatást és új feladatot kap, mert újjá kell születnie. A régi énnel meg kell halnia, hogy az új én növekedhessen és erősödhessen. Ha a régi bűnök, régi vágyak, régi törekvések még nincsenek felszámolva, azokat még nem utálta meg teljes lelkéből, akkor nem nyerhet bocsánatot, azok még nem töröltettek el, és nem épülhet meg az új lelki otthon és benne az áldozati oltár, melyen naponta be kell mutatni az áldozatot. A bűnbocsánat nélkül nincs üdvösség. A külső ember beszélhet, cselekedhet bármit, az nem számít, ha testét a tűzre teszi is. Ha lelkében meg nem tér, és át nem adja magát teljesen a krisztusi kegyelem átalakító hatalmának, bűneiben marad. Csak a szemet szemért, fogat fogért törvény várja: szenvedést szenvedésért, életet életért kell fizetni. **A megtérésért oda kell adni minden***

maga-mentési gondolatot, lehetőséget, minden gőgöt és ön-maga értékelését az embernek, hogy engesztelést nyerhessen az „igazság” törvényében. Akkor nyeri el az ember a megtisztulást, és azután a megigazulást, hogy a megszentelődésig eljuthasson. Ez a bűnbocsánat.

AZ ÚR ÁLTAL MEGMUTATOTT ÚT KÖVETÉSÉNEK FONTOSSÁGA(*)

Már itt vagyok és várlak az Úrjézus nevében, gyermekem. Az nem árt, sőt nagyon hasznos a lélekre nézve, ha minél többet felvehet abból, amit az „embernek” hagyott itt „emlékezésül” az Úr, hogy az ember emlékezzék az Ő halálára, ami minden emberi életre vár születése pillanatától fogva. *Mert jó volna, ha az emberek egy kicsit többet gondolnának a halálra, foglalkoznának a végső nagy leszámolással.* A test a halál álmában nyugszik és csendesedik csak el, a testet éltető lélek, a „valaki” pedig, aki a testben élt és gondolkozott, cselekedett, az tovább folytatja útját a megtisztulás, a megigazulás felé. Hogy ezt a megtisztulást milyen körülmények között és milyen keretekbe osztva tudja elérni, az mindenki részére titok, amíg meg nem kezd, amíg önként meg nem hajtja fejét a gondviselő isteni akarat előtt, és engedelmesen reá nem bízta magát az Ő akaratának kiteljesedésére. Mert mindenkinek a földi, a világi sorsa mögött ott van a láthatatlan sors is, amely irányítja a földi én sorsát a látható életben. Sokszor egészen különleges és érthetetlen módon rendezi el azokat a tisztázó eseményeket az élet eseményeiben, úgyannyira, hogy a földi felfogás szerint vakon és igazságtalanul rendelkeznek. De amikor a lélek a maga világába visszatérve áttekinti világos szellemi értelmével a földi életet, akkor felismeri azokat a mozzanatokot, amelyek az ő javát szolgálták, és hálával borul le a sorsát intéző Gondviselő Angyalai előtt, és megköszöni mindazt, amiért neki nagyon sokszor hullottak a könnyei. Nincsen semmi, ami jobban el tudná tisztítani a bűn felhős maradványait az emberi lélekről, mint a könnyes beismerés, és az a hála, ami ennek nyomán a lélek mélyéről előtör. S a fénylő Igazság előtt megalázva magát ennek az

Igazságnak - az örökkévalósághoz elkötelezett - szolgálatára ajánlja fel. Ebben a felajánlásban megszűnik az „én” akarata, vágya, törekvése, és beolvad - a nagy, mindent eggyé tevő - isteni akaratba, ami az egész mindenségben szétárad. A keleti elmélet szerint eloszlik mint „én”, és a nagy nirvánában személytelenül él tovább. Ez azonban nem egészen van így, mert a személytelenséggel még nem szűnik meg az egyéniség, mert feltámad az isteni énben, az eggyé lett szent isteni akaratban, aminek végrehajtója, eszköze és továbbfejlesztője lett a megtisztult és megigazult lélek. A megtisztultság kizárja a bűn hatalmát és lehetőségét, mert a tévedés és félrevezetés, a megnemértés lehetősége nem foroghat fenn többé, így nem fenyegeti a szellemet az elbukás lehetősége. Nem érti meg ezt az állapotot a bűnben élő ember, mert még éretlen és fejletlen ennek a felfogásához. Nem is érezheti meg a bűnre hajlandó lélek, mert még el sem tudja képzelni azt, hogy milyen lehet a fény árnyék nélkül, milyen lehet az öröm szomorúság és bánat nélkül, mint ahogyan nem tudja megbecsülni az egészséget, amíg a betegség le nem törí, és erőit fel nem őrli az a nyomorúság, amelyet legtöbbször az ember önmaga idézett fel az isteni törvényből való kilépésével. Nem tudja senki megérezni a más szenvedését, amíg ő maga is át nem ment azonos szenvedéseken, akkor - csakis akkor, az emlékezés hatása alatt - érti meg és tud vele érezni a szenvedővel. Ez a „veleézés” irgalmas cselekedetekre indítja, és megindul a lélekben egy, az „isteni” törvénnyel hasonlatos folyamat, mely a maga tisztaságában annyit jelent, mint örvendezés a jóban. Ha az igazság diadalát segíti elő az emberi lélek az isteni igazság szerint, akkor is egy belső öröm, egy kielégítettség és békességes érzés hatja át, amely megnyugvást és biztonságos érzést hoz az ember lelki életébe. Így erősödik az ember a jóban, és változik át az isteni kegyelem segítségével lelki emberré. Mert a lélek törvényében való élet mind beljebb viszi az azelőtt titokzatosnak látott és hitt értelmi és érzelmi világba, ahol sok miertre megfelel az a titokzatos hatalom, amit sorsnak, végzetnek nevez az földi ember. A lélek világa vetítődik ki a földi

emberek világára, mert amilyen a lélek gondolati és érzelmi világa, olyanok a cselekedetei, rendelkezései és törekvései. Azokat igyekeznek megvalósítani maga körül, és ezek a törekvések ha megvalósulhatnak, képezik az ő világát. De nem mindig valósulhatnak meg, mert a jó és igaz törekvések megvalósíthatósága elé gátat vet az ellentétes akarat és erő, amely a saját hatalmát látja ezzel korlátozva. A gonosz akarat megvalósulása elé pedig az igazság törvénye igyekeznek védekező akadályokat állítani. Így a két akarat súrlódása között küzdve, szenvedve, vagy egy-egy örömteljes órával megédesítve, éli le életét a földi ember, de semmi esetre sem megelégedve. Ugyanis a megelégedés csak azoknak a lelkeknek jutalma, akik nem a földi javak, előnyök és dicsőségek megszerzésében voltak szorgalmasak, hanem a látható dolgok mögött a láthatatlan valóságokat keresték, és ezek a gondviselés nagy és titkos törvényének megismerésére vezették el. Ha csak egy kicsi rést nyitottak is ki részére a Gondviselés Angyalai, lélekben máris meggazdagodva feljebb jutott a teljesen anyagiakban élő és tevékenykedő embereknél. Tehát módjában van nem csak múlandóságra ítélt munkálkodást végezni, hanem az örökkévalóságban is értéket jelentő cselekedetekkel gazdagítani földi életét, és az egész világot. Mert ami jó és igaz, az nem vész el, annak az értéke nem jár le, hanem egyre emelkedik, mert maradandót „teremt”. Igen - az ember is teremt a maga életével. Életet ad a jónak, avagy a gonoszra hajló törekvések megvalósításának, és az az ő világa, az ő jövője, az ő sorsa, végzete, ítélete egyben. Azért boldog ember az, akit az ő gyermekége idején sorsa az Isten szerint való „jó” ismeretére vezetett, és szabad akaratára szerint választotta az igaz jót, és azok szerint cselekedett múlandó életének letűnő napjaiban. Az ilyen élet, ha megpróbáltatásokkal, szenvedésekkel bővelkedett is, nem vészett kárba, mert bármilyen szegény volt is lehetőségekben, hogy valami jót és igazat alkothasson, mégis nagyot és erősen megalapozott jót hoz magával a szellemi életbe, mert ami téveset magától elvetett földi életében, az többé már megszűnt rá hatást gyakorolni. A jó pedig megerősödve, megtisztulva képessé teszi a lélek erőit arra, hogy

a nagy feladatokat is könnyűszerrel megoldja. Tehát nemcsak a földi életben, hanem a szellemi életben is nagy előmenetelt tud elérni. Így a kevesek, a senkik a valóság világában nagyok és hatalmasak lesznek, míg azok a nagyok és hatalmasak, tudományokban járatosak, tudatlanok és senkik lesznek, akik kizárták az életükből az Isten feléjük nyújtott kegyelmét. Lenézték, semmibe vették és kigúnyolták azokat, akik ebben hittek. Nehéz sorsuk lesz azoknak, akik a más végtelennek hiszik, és a holnap dicsőségét maguknak biztosítani akarják. Azért, akik hittel jártak, és igazat cselekedtek Isten előtt, azok ne féljenek a holnap titokzatosnak látszó bizonytalanságától. Mert minden holnap meghozza a maga kibontakozó igazságát, még akkor is, ha nem mosolyog a nap, ha az ég nem derül is ki, ha fagyos szelek dermesztik is meg a lélek tavaszba vágyó rügybontását. Az élet nem az emberé, az ember akarataé, hanem az ítélő Istené. A jóra és igazra vágyakozó lelkeknek meghozza az élet kiteljesedését, és kezükbe adja az előleget, a holnapot, hogy erőt vegyen magának arra a cselekvésre, amely még előtte áll, amit el kell végeznie minden hívőnek, mielőtt a kapuk bezárulnak. Azért én azt mondom: nem a forma, hanem a lélek tiszta vágyakozása legyen a fontos, amíg az ember a földön él. Járjon az Úr által megmutatott igaz úton, kicsiny és nagy dolgokban támaszkodjék ezekre az igazságokra, és cselekedjék a legjobb belátása szerint mindenben, nehogy meg kelljen bánnia felületesen intézett dolgait. Az Úr békéje legyen veled leányom és veletek mindnyájan.

A NAGY ÖSSZEFÜGGÉSEK(*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem, Akit a mi lelkünk minden vágyódó szeretetével imádunk, és várjuk az Ő kegyelmének áldásait, hogy a mélyen alásüllyedt szellemi lényeken is tudjunk segíteni azon a módon, ahogyan azok el tudják fogadni. Mert hiába a szeretet bőséges kiáradása, hiába a végtelennek látszó tűrés, és csendes, békés helyreigazítása azoknak a megrongált erőknél, amelyeket a természet a maga gépies rotációjával felsodor és munkába állít, hogy a maga hatalmában új formában, új

megismerésben mutatkozzék meg az embernek. Az elbukott lelkű ember nem érti, és nem is akarja érteni a természet megtérésre sürgető szavát. Ugyanis megtévedt lelkiségével nem tud az igazság felismerésére eljutni. Nem képes felfogni a természet szavát, mert azt hiszi, hogy ő - a természet ura - a természet titkaiba a maga értelmével be tud hatolni, és kinyílnak előtte a titkos ajtók, amelyeken át a természet minden kincse felett uralkodhat. És a maga hatalmával megfékezheti majd azokat a most még félelmetesnek látszó erőket, amelyek ma még visszatartják a végletektől.

Az emberiség futólépésekkel halad az úgynevezett tudomány útján előre - a végzete felé - és nem tudja, hogy nem a végtelenbe, a végtelenség titkaiba és annak felfedezéseibe érkezik meg, hanem abba a hosszú, időtlen-időkgig tartó semmibe esik, hullik bele, mely elzár előle minden cselekvési lehetőséget, és amely minden változásnak ellene áll.

Egy hosszú öröklét tátongó mélysége az, amely minden lehetőségtől elzárja azokat, akik a változások világában nem tudták és nem akarták magukat sem az isteni kegyelem szelíd terelgetésének, sem a természettörvény komoly, büntetve figyelmeztető szavának alávetni. Pedig mindegyik az emberi lélek megmentése érdekében cselekszik. A kegyelem áldást osztó boldogító terelgetése kies, szép világok levétített visszfényével gyönyörteljes életek előfutáraként hívja vissza az embert egy-egy életen, vagy életeken keresztül abba a megígért mennyei otthonba, ahonnan leesett valamikor régen. Mert engedetlenségével átlépte a határt, és betette maga mögött annak a világnak a kapuját, s ez a zár azután többé nem engedett semmiféle akaratnak, sem erőszaknak. Ide tehát nincs lehetőség, hogy visszatérhessen az emberi lélek. Az isteni kegyelem lenyúlt utána, hogy megtanítsa a becsukódott zár kinyitására, de az ember nem akarja megtanulni, nem akarja a kegyelmét elfogadni. Ő maga akar a saját erejéből az lenni, aki volt, ő maga akarja azokat a zárat felnyitni, amelyeket - úgy gondolja - a természet titkainak megismerésével felnyithat. És meghódíthatja a mindenségben azt a területet, amely azt a boldogságot, azt a hatalmat és azt a tudo-

mányt magában foglalja, amelyre vágyik, törekszik, amelynek elérését célul tűzte maga elé. *Ez a törekvés azonban zsákutcába vezet, mert minden csak időleges az emberi életben.* Rendelkezhet a legnagyobb tudománnyal, ha a kegyelem mérlegén nem mozditja meg azt az isteni akarat által megmutatott igazságot, amely az előírt formában kiegyenlíti és megbocsátja az emberi lélek tévedéseit, hibáit - és ennek következtében kárhozatos cselekedeteit és a szenvedtető következményeit nem semmisíti meg. Akkor az ember tudománya, bölcsessége, ereje, hatalma, mint a pára és a köd úgy oszlik szét, és semmisül meg a természet egyetlen feléje irányított sugárzásában. A Természet az, amely az ember belső és külső világában, mint ellenállhatatlan hatalom, legyőzhetetlenül uralkodik. Ez a Természet pedig az isteni törvénynek engedelmeskedik, csakis az szabhat határt, az állíthat akadályt. Az függesztheti fel, vagy siettetheti az eseménynek leforgását, és minden körülmények között az igazság mérlegének megmozdulását, amelynek következtében ezek a rendestől eltérő események állnak elő. Az Isten irgalmas és kegyelmes, de csak azokhoz, akik Őhöz mértérnek, akik lelki értelmükkel belátják, és megértik az isteni bölcs rendelkezéseket, és sietnek elhagyni a tévedéseket, és hibás megmozdulásaikat, amelyekkel a természet rendjében valamilyen fennakadást okoztak. És minden igyekezetükkel keresik és kutatják a helyes irányt - az Istentől megmutatott igaz utat - amelyen haladva elmarad mögöttük a káros cselekedetekre, hibás megmozdulásokra való hajlandóság, és életük többé nem áll, mint feltartóztató akadály a Természet törvény előtt, hanem mint simán lecsiszolt, tiszta út, amelyen keresztülhaladva az isteni akarat kiteljesedhet. Ez az isteni akarat minden időben keresett ilyen alkalmas eszközöket az Ő nagy, lélekmentő terveinek keresztülviteléhez. Az ember, mint szabadakaratú teremtmény, eleitől fogva nagy és hatalmas célok keresztülviteléhez lett odaállítva a teremtő akarat szolgálatába. Ezek a nagy és hatalmas célok még ma is ugyanúgy fennállnak, még ma is ugyanaz a feladata a teremtett embernek, hogy megtanulja az engedelmességet a jóval, és igazzal szemben. Mert ha a jó és igaznak engedelmes, akkor

annak a titkos ajtónak, amely a boldog világot elzárta előle, egy-egy zárja minden erőszakoskodás nélkül felpattan, és megnyílnak a lélek előtt a bölcsesség kincseskamrái, és a kincsek önmagukat kínálva tapadnak a lélekhez, hogy a lélek hordozza és ékesítse fel magát azokkal. Ezek azok az adományok, amelyekkel az isteni kegyelem megajándékozza azokat az emberlelkeket, akiket a nagy súrlódó, kínlódó tömegekből kiválasztott magának, hogy szolgáljanak öntudatosan, magukat elkötelezve az ő céljainak keresztülvitelében a földön, vagy más világokon. Ha csak egy kicsiny pont legyen is az, amit védenie, gondoznia kell, avagy csak egy lélek sorsának a megváltoztatása van is rá bízva, netán legyen népek, nemzetek sorsának iránymutatója, az mindegy. De ha hűen és Istennek átadott lélekkel végezte el földi küldetését, az Úr kegyelmi törvényében fel van írva a neve, amelyet a létbehívás pillanatában az Isten neki adott. **A tudományok tudománya, az örök kérdés megoldásának nagy lényege a kezében van ezzel a teremtett szellemnek.** A kicsiny pont talán világokat fog egyszer kormányozni, irányítani a boldog megoldás felé, mert az Úr ajándékai kiszámíthatatlanok az Ő nagy jósága folytán. És ez minden, a földi embernek szánt eshetőségeinek - kiszámíthatatlan nagy áldásokban gazdag - ígéreteiben van benne, és aki ebben hisz, és életét ebben a hitben a valódi jó ét igaz szolgálatában éli le, az nem csalódik hitében, mert az isteni kegyelem gazdag áldásaival árasztja el. De aki nem hisz az isteni jó és igaz üdvösséget kínáló ígéreteiben, és erőszakkal döngeti a saját akaratóval és vágyával elérhető hamis boldogságot rejtegető, - de a sors által részére nem adott - lehetőségek ajtaját, az sajnos kívül marad a nagy kegyelemosztás idején. Kívül marad soká, nagyon soká, amíg az új lehetőségek ideje el nem következik. A mai tudomány kérkedve ujjong nagy felfedezéseinek birtokában, mert nem tudja, hogy minden felfedezése, minden eredménye, amit a természet titkaiból felfed, az önmaga ellen egy-egy vád, és egyben ítélet is, amellyel önmagát ítéli halálra, és hosszú, végeláthatatlan gyötrelmre. Mert látja a nagy természet áldásdús tárházát, látja, hogy mennyi jó fakadna belőle, ha az isteni igazság útján engedné a

világot fejlődni a maga természetes kiegyenlítődési vágya szerint. A természet törvénye vezet, oktat, az igaz és jó felé tereli az emberi lélek érzéseit és gondolatait, de a túlfejlett értelem nem elégzik meg a természet áldásaival. Többet akar, nagyobbat. Uralkodni akar minden és mindenki felett. Ezért önmaga sírjába hull vissza, hogy hosszú idők múltán, mint kicsiny, tudatlan lélek megtanuljon örülni a létezés legkisebb és legalacsonyabb lehetőségeinek is. Beszédem legvégére hagytam, amit az ember - a megismeréshez jutott ember - mint első nagy mentséget, az „ellentéteszmét”, és ennek továbbterjesztőjét és megvalósítóját „az ellentétes szellemeket” hozza fel és állítja bűnbakul az ítélet elé. Igen, az ellentéteszme át- meg átszővi az anyagvilágot a maga tévedéseinek és rosszirányú cselekvéseinek termékeivel. Minden át van itatva ezekkel az isteni elvekkkel szembehelyezkedő elgondolásoknak az eredményeivel, mely a testesült formáiban is szentvedtető, és az igazságot folyton megcsúfoló természetével ugyancsak helyet talált, és erőszakos érvényesülni akarásával a világban leplezetlenül jelenti ki magát. Az ember megdöbbenve áll ezzel szemben, és gyáván behódol az ellentétnek, mert azt hiszi, hogy akkor békessége lesz, és nem kell harcolnia. Az ember téved ebben, mert aki egyszer behódolt a gonosznak, az szolgájává lett a bűnnek, és a bűn a maga erejével és hatalmával tartja fogva. Az igazság elve szorongatja, mert a bűn nem állhat meg a maga mivoltában, hiszen számúzve van az életet jelentő formákból. Csak megbújva tud irányítani, titkon meghúzódva az emberi lélek hibás tudatlanságában. Tehát az ember lelke a bűnök rejtőzködőhelye, az ellentét-eszme titkos barlangja. **A világosság megmutatja az ellentét-eszme minden megnyilatkozó formáját az emberi életben.** *A tudás és a hit is lehet az ellentét-eszme tévedést és homályos tudást magában foglaló menhelye. Ezért senki el ne biza-kodjék a maga tudományában, sem a hitével ne dicsekedjék,* mert a világosságnál vannak még nagyobb világosságok, amelyeket az Isten Szentlelke a folyton tisztuló lélekbe belesugároz. Azért csak imádkozva, az Isten kegyelmére támaszkodva állhat meg az igaz úton haladó lélek is.

* * *

Az emberi életek nem mutatják, mert nem is mutathatják meg a lélek fejlettségét. Csak az az elv, az az irány, amelyet szabad akaratuk szerint célul tűzött ki, - az utal csak némi tájékozódási képességre. Azonban az, hogy hogyan érti meg, hogyan követi, milyen nyomokat hagy maga után földi ténykedéseivel: azt csak a lezárt földi élet után az igazság mutatja meg. Azok az életek, amelyekben az „ellentét-eszme” jutott túlnyomóan érvényesüléshez, amelyekben az ellentét-eszme az isteni törvényt mindig hátrább és hátrább szorította - az ilyen életek elhibázott életek, mivel nagyon kevés, vagy éppen semmi jót nem adtak a világnak. Ezek a világban nagyon szegény eredményeket juttattak a természetes életnek, sőt károkat okoztak, tehát súlyos bűnöket és mulasztásokat követtek el. Azonban ezt nem csak azokkal szemben cselekedték, akiknek szenvedéseket okoztak, hanem önmagukkal szemben is, mert nem adtak semmi jót a természettörvénynek, melyet az minden hibás félreértésektől megtisztítva adhatna vissza. Sőt inkább, mivel elmulasztották a természettel szemben való kötelességet teljesíteni, így a természetnek van követelése a vétkezőkkel szemben. A természet tiszta tükörlap, ami előtte van, azt tükrözi vissza, és sokszor szomorú képet mutat a súlyosan vétkező emberi lelkek csoportjának, amikor elfeledkeznek azokról a kötelezettségekről, amelyeket az „élet” ró rájuk. Nem csak elfeledkeznek, hanem egyenesen ellene cselekszenek, mert a lelkükben az ellentétes elvek jutnak túlsúlyba, és azt hiszik, hogy a természettörvénnyel szemben való kötelezettséget megtagadhatják. Ezek a tévedések sok szenvedést hoznak, mind a szellemi, mind a földi életükbe, mert senki el nem menekülhet a természettörvény igazsága elől. Az emberi lélek magával hordozza, mert benne él a természetben, és a természet őbenne. A születés, a halál, a boldogság, a szenvedés mind a természet megnyilatkozása, amellyel életjelt ad magáról. A test élete csak egy változata az életnek, mely az örökkévaló szellemnek egy rövid szerepét osztja ki részére, hogy ezzel csiszolódjék, tisztuljon és világosodjon a

tudata, és léte felől tájékozódást szerezhessen. Az ember az ellentétes eszmével magát megfertőzve nem lehet részese annak a boldog életnek, amely azoknak sorsa, akik nem vétkeztek, vagy akik, már belátták tévelygésük súlyos következményeit, és megalázkodván, a visszatérésre határozták el magukat. A visszatérés annyit jelent, hogy az isteni törvényeket fogadják el vezető elvnek, és ebben gyakorolják magukat, amíg ki nem fejlődik bennük az isteni természet. Az isteni természet elve: nem ártani, hanem használni mindennek, ami az isteni jóval harmóniában van. Ez a használás annyit jelent, mint szolgálni a jót és igazat, ellene nem cselekedni még akkor sem, ha abból bizonyos előnyei származnának is. Egészen bizonyos, hogy az ellentétes célokat hajszoló emberektől ütközéseket kell szenvednie az igaznak, mert az ellentét nem tűri azt, ha valamiben nem ő lehet az irányító, a vezető, mert céljai vannak: az emberek világi felett való uralkodás. Az ellentétől megfertőzött lelkek ugyanazokat az elveket követik. Elgondolásaik, célkitűzéseik keresztülviteléhez, megvalósításához ugyanazokat az eszközöket veszik igénybe, mint kezdetben. Mert bár az idők múlnak, a fejlődés különböző formákban mutatja meg azokat, de a lélek természete ugyanaz, ami volt és az eredmény is ugyanaz. A szenvedés, a fájdalom egyformán boldogtalanná tette a lelket mind az őskorban, mind a jelenben, és az örökkévalóságban is egyformán érezni fogja a bűn terhes következményeit. Az ember szenved, a lélek szenved, és a szenvedésben elfelejti minden kis múlandó örömét, dicsőségét, amit nem az igaz úton juttatott neki Istentől irányított sorsa. Szened az őt körülvevő természet, mert a romlás által minden elveszti a jóban való fejlődési lehetőségeit és a rossz, a halált okozó lehetőségek terjeszkednek szét az élet fölött. Az ellentét elve parancsol, kényszerhelyzeteket teremt, megtagadja az igazságot, hazug csillogással hamis boldogságot ígérve csalja lépre azokat, akik nincsenek felvértezve az isteni igazság ismeretével. Az ellentétes eszmével átítatott emberi lelkek nem is veszik észre, hogy ők maguk is ellentétes szellemekké váltak azzal a szolgálattal, amelyet csekély kis múlandó örömökért vállaltak. **A sátán nem az a láthatatlan**

„nagyhatalom”, mint azt sokan hiszik és gondolják, hanem a tévedő emberi lélek, aki tévesen a rosszat jónak fogadja el és nem akarja gőgjében elismerni, hogy helytelen volt cselekedete, megítélése, és nem akar változtatni elvein, elgondolásán, amíg azok az ő személyének kedveznek. Ezek azok a poklot teremtő lelki megátalkodottságok, amelyek biztosítják az ellentét hatalmát a földön. A szellemvilágban nincs hatalma a sátáni elvnek, mert a gonosz száműzetésben van a tiszta igazság világából. A bűn, a maga elrettentő formájában mutatkozik, nem tetszetős, mert nem lehet a természetet félrevezetni. Nem vehet el senki semmit, ami nem az övé, mert aki meg nem tért a maga bűneiből, annak csak szenvedtető következmények maradtak meg abból, amit a mulandóban feláldozott az ellentétnek. A legdrágábbat, a legnagyobb kincset áldozta fel az ilyen tévelygő lélek a bűn oltárán: a saját lelkét. Az ilyen eltévelyedett, kifosztott lelkekért jött el az Úr, a mi Megváltónk, hogy megkeresse azokat, akik a bűn, a hitetlenség hálójában fogva vannak, és az ellentét uralma alatt kínlódva vonszolják sok-sok elhibázott élet terhét. Nem tudnak szabadulni, mert el vannak határolva azok a lehetőségek, melyeknek ismerete világosságot sugározhatna a földi élet céljára, és a sok szenvedések miértjére feleletet adhatna. Az emberi lélek nehezen oldódik, mert a bűn kérge nem engedi oly könnyen szabadon. Nehezen tud feltételezni valakiről valami jobbat, mint amennyi jó önmagában van. A tudományukra sokat tartó írástudók, a hatalmukra féltékeny előkelők, a gazdagok, az egészségesek, a megelégedettek, a valamennyire boldogok, az emberek előtt tekintélynek örvendő: nem keresték a megoldást, a jobbra való lehetőségeket, csak a senkik, a szegények, a betegek, az elnyomottak, a kiszolgáltatottak és akik hittek az ígéletben. Ezek ha meg voltak is elégedve, ha a lelkükben nem voltak is panaszos „miértetek”, mégis felkeresték az Urat, és hallgatták a „lélek” beszédét, mert megéreztek, hogy nagyobb bölcsességet hallanak, mint Salamon bölcsessége. Ezek hittek a feltámadásban, hittek a titokzatos megjelenésekben, hittek a csodákban, melyek az Ő nevében történtek, és ezek az emberlelkek az ő hitükben megerősödtek.

Visszatekintettek életükre, és megvizsgálták az Úr igazságának fényénél, és úgy találták, hogy az nem üti meg azt a mértéket, amivel az Úr mérte meg az igazat a hamistól. Felvették az Úr igazságára való megtérés szimbólumát, és megkeresztelkedtek az Ő nevére. Az Úr nevére való megkeresztelkedés pedig annyi, mint a régít elhagyni, ami már nem tiszta, nem új, és a lélek az új igazságot megismerve, ezekben az igazságokban felöltözve jelenik meg az Örökkévalóság Ura előtt lélekben. Az Isten Fia legyőzte a sátáni erők hatalmát, az ezeket megszemélyesítő bukott szellemek uralmát, és a természeti erőkől száműzte ezeket. A halálával legyőzte a félelmek félelmét, a halál hatalmát, feltámadásával utat nyitott a föld szféráiból a mennybe. A hit hatalmas erejére támaszkodva a lélek mindezeknek a részesévé válik, mert a kegyelem új utat vágott a bűn árnyaitól elsötétített menny boltozatán. A hit elfakult és elerőtlenedett, megszokássá vált, az emberek lelkei elmerültek az anyagvilág hazug csillogásában. Mélyen elmerültek, és a bűn eltakarta az isteni igazságot, a forma, a külső ceremónia úrrá lett a lényeg fölött. Kellott jönni új erőforrást nyitó emberlelkeknek, akik eltakarították a forrástól a sok követ, és hozzáférhetővé tették a kutató emberlelkeknek az Isten igéjét. Ez volt a második eltakarítás, azonban ezt is befújta a szél mindenféle földi hiábavalósággal, de jött a nagy leszámolás előtt a Lélek nagy bekapcsolódása a láthatatlanba és ez: most van. Ez az utolsó ajtónyitás. Aki be tud a maga megtért lelkével jutni, az megmaradhat a választottaknak meghagyott helyen, az siessen, amíg a világosság ki nem alszik. A tudomány siet előre, a sátáni lelkek hátat fordítva minden jónak és igaznak követik a felfedezések vonalát, mert úgy hiszik, ez az ő boldogságukra lesz, pedig éppen az ő romlásukra. Mert az Isten nem hagyja el azokat, akik megtérve az ő tévelygéseikből, új utakat keresnek az ő újjászületésükhöz. *Ez az új út nem az, amit sokan gondolnak, hanem csak a régi igazságnak letisztított formája. Mindegy az annak, aki a késői korban megtalálta az Úrhoz vezető igazságot, és az életében elfogadta vezető elvnek, s ehhez szabta életét, munkáját. Szem-*

benézést jelent ez a hazugsággal, a gyűlölettel, az álszenteskedéssel, a tettett szeretettel, az önértékeléssel, a tagadás szellemével. És megtisztul a lélek természete, amerre elvonul a lélek útja, megtisztul a természet a gonosz hatalmától. Új élet támad a régi helyett, és minden jóra és igazra törekvő emberlélek egymásra találva megérti egymást, mert közöttük az Úr Szentlelke él és munkálkodik. Azért nagy dolog a földön élni, még szenvedve is, mert nem tudja senki azt, hogy mit művelhet vele az Úrnak lelke. Minden élet drága, mert minden étellel lehet célja az Úrnak. Lehet, hogy a gonosz erők letöréséhez, éppen a gonosztól megszállt ember nagy fájdalomra árán lehet hozzáférni. Azért a békeséges türés és várni tudás nagy és hatalmas eszköz az isteni akarat kezében. Nagy az Úr hatalma, és nagyok az Ő tervei az elesettek felemelésére. Az engedelmes lélek kedves eszköz az Ő kezében. Azért mindenki legyen elhívásának tudatában. Isten veletek.

EZ LEGYEN A JELSZÓ: MEGTÉRNI AZ ÚR ÚTJÁRA!

(*)

Az emberek élete nem teljesen a kiszámított időben ér véget. Én már régóta megmondtam, hogy vannak életek, amelyeket rövidebb idő múlva máris visszakernek a mennyei hatalmak. Nem büntetőképén, és nem is azért, hogy elvonják a kijáró szenvedések elől, hanem azért, mert részére csupán ennyi eshetőség volt adva, és azt hamarabb kiélte, vagyis felhasználta a földön a lélek. Ez az felhasználás lehet jó irányú és lehet rossz irányú is. A lélek felkészültségétől függ, hogy hogyan gazdálkodik azokkal az eshetőségekkel és lehetőségekkel. Ha jó irányú a lélek beállított-sága, és az idejébe mindent nagyon jól be tud osztani, akkor azzal - ami még hátravan - kitoldhatja és meghosszabbíthatja az életét, hogy egy születést és halált megtakaríthasson. A születés előkészítése és a testnek földön való fejlődési ideje nagy megtakarítás az olyannak, akinek valami célja van a földi étellel. Bár célja tulajdonképpen mindegyiknek van, de addig nem öntudatos cél az, amíg bizonyos megtérési folyamaton át nem ment. Minden helyes

irányban tájékozódó lélek át kellett hogy menjen bizonyos megtéréseken, és ez nem terjed ki a lélek teljes egészére. Hogy a lélek bizonyos részeiről a legdurvább gonosz lecsiszolódott, annak még van a múltban szenvedéseket őriző emléke, de a jótékony kegyelem letakarja az ilyen fájdalmas emlékeket, hogy ne zavarja meg a lélek kedélyvilágát. Különben is az ilyen emlékek ébrentartása csak addig szükséges és hasznos, amíg az emberi lélekben a visszaesésre való hajlandóság még nem szűnt meg. Amikor az már megszűnt, akkor a mérleg másik oldalán egy egyensúlyban tartó erő képződött, és ez már nem engedi a lélek természetében elszaporodni azokat a hajlandóságokat, melyek a jobbat, a tisztábbat elpusztulással fenyegethetik. A földi élet nagy érték, mert a lélek körül az eshetőségek és lehetőségek erős bástyát képeznek, és azok a maguk lenyűgöző hatalmával abba az irányba tolják előre, akár szenvedéssel, akár örömmel a földi életet, amelyek a léleknek kedvező fejlődési lehetőségeket biztosítanak. Mint mondtam, nem számít az semmit, hogy elbukott és ebből kifolyólag szenvednie kell, mert az a szenvedés érleli meg a lelkében azt az önmagára ismerést, amely új érzéseket ébreszt, és ezek az érzések sürgetik a javulásra, a megtérésre. A megtérésben lévők már hasznot hajtó munkára is alkalmasakká válnak, és így ezek nagyszerű mozgatóivá lehetnek a haladás kerekének. Mindenkit a lelkében kifejlesztett képessége szerint osztanak be a Gondviselés Angyalai mind a földön, mind a haladók szféráiban, és munkájuk eredményei szerint élvezik boldog előbbre jutásuk előnyeit. *Mert nehogy valaki azt higgye, hogy a szellemvilági élet egyhangú egyformaságban telik el. Monoton zsolozsmák éneklésével, vagy régen összeállított imák folytonos megismétlésével, vagy pontokba foglalt javulási rendeletek törvényes foganatosításával.* Nem! Minél fejlettebb csoportok világaiba tekint szemünk, annál nagyobb a rend, a köteleléstudás, a lelkiismeretes munka-beosztás, az örömök, a szórakozások elhelyezése, az eredménynek elosztása, a tanulási lehetőségek. Mind-mind külön eredményt hoz abba a közös világba, amelynek minden lélek egy-egy külön része a maga munkájával és ennek eredményével. Senki a

máséra nem pályázik, és nem is kívánja, mert mindenki tudja azt, hogy minden rajta van annak a lelki képe, aki azt létrehozta. Nem irigykedik senki a másokra, mert nincs értelme. Mindenki cselekedhet a maga törvényes elgondolása szerint olyan nagyszerűt, amilyent akar, ha van miből. De ezt - amiből valamit létrehoz - a maga munkájából kell megszereznie. Nem csalással, félrevezetéssel, vagy éppen jogtalan eltulajdonítással, mint a földön, vagy más alacsonyrendű világokon, hanem jó munkával. A földön becsületesen élő emberlelkek is ide, ebbe a világba tartoznak. Ha nem is vitték a tudományukkal messzire a világot, de mindent a maga idején és a maga helyén rendesen, és úgy végeztek el, hogy abból senkinek kára, vagy hátrányos következménye nem származott, és senkinek bajt, bánatot nem okoztak, itt - ezekben a szférái világokban - kellemes otthont találnak. Ha azon kívül szeretetszolgálatot is végzett, s nem mérte szűken a segítséget a rászorulóknak, hanem igyekezett a szebb és jobb érzést felkelteni embertársaiban, azokkal a szívességekkel, és jóérzésű megnyilatkozásokkal, amelyeket nem a kényszerűség parancsol az emberre, hanem a belső lélek a maga természetes érzésével adhat a világban élő másik léleknek, - az mind átváltva a maga értéke szerint, - bizonyos vagyont képviselve itt várja azokat, akik nem számításból cselekedték ezt a jót, hanem mert így találták természetesnek és igazságosnak. *„Akinak van, adatik annak; akinek nincs semmi, az is elvételik tőle, amivel bírni vél.”* Igen, mert sokan vannak az önhitt, magukat felettebb jóknak, igazaknak és feddhetetlennek tartók, akik szigorú mértékkel mérik meg mások cselekedeteit, elítélik a - talán tudatlanságból kifolyólag történt - botlásait. Szívesen vitatkoznak kis jelentőségű dolgok felett, amelyekbe bizonyos jártasságuk van, hogy magukat felülemeljék - de nem szívesen hallgatják meg mások véleményét a fontos esetekben sem, ha abból rájuk nézve semmiféle előnyös eredmény nem származik. Megadják mindenkinek, ami szükséges, de azon belül begombolkoznak, nehogy túlmenjenek a határon. A mások bajaival nem törődnek, de ha őket éri valami rendkívüli méltánytalanság, akkor mindenkinek kötelességévé teszik, hogy rajtuk

segítsen. Ezek az önmagukat szerető, szigorúan - sőt mondhatni: kínosan - becsületes lelkű emberek, akik megteszik, ami nagyon szükséges, de nem azért, mert a természetes énjük így látja jónak, hanem azért, mivel nagy mulasztások terhét viselve magukon, meg akarnak a lélek törvényeinek felelni. Ezek a túl igazságoskodók a legkritkább esetben lesznek elnézők azokkal szemben, akik földi viszonylatban velük egyrangúak, vagy esetleg alattuk állók. Felettük állókkal nem merik összemérni magukat, meghunyászkodnak és elhallgatnak. Sajnos ebből a fajta lélekből nagyon sokan vannak a földön különböző próbatételre küldve, mert a szellemi szférákon nem túlságos nagy gazdagság jut osztályrészül nekik. Szükséges, hogy a földön tanulják meg az elnézésnek, a jóvátételnek és a szeretettel való kiegyenlítésnek azokat a kezdőbetűit, amelynek folytatása már a nagyobb önfeláldozást sem tartja soknak, ha arra szent lelkesedés indítja. Kezdők ezek még az isteni ige útján járók világában, de nem tudnak egy-egy emberi élet alatt messzire eljutni. Azért hideg nekik a szellemi világnak az a része, ahol ők otthont találhatnak, mert a bűn útját már nem járhatják, mert sok és nehéz szenvedések átélése után már félelemmel tölti el őket a bűn kívánása, de a boldogító szeretet még nem tudta elmélyíteni a lelkük érzéseit annyira, hogy segítséget tudnának nyújtani a bűnből kiemelkedni akaróknak. Így a lélek még önmagában és önmagával elégedetlen állapotban él, ezért nem tud vagyont gyűjteni a szellemi életre. Ezek még csak az előcsarnokban tudnak maguknak helyet találni, ahol nagyobb a világosság, tisztább az értelem, és felfokozódik a vágy az igazi, boldogabb élet után. Nagyon fontos, hogy erre a lélekcsoportra felhívjam a figyelmet, mert nagyon sok van belőlük a földön. Ezek ellepik a különböző felekezeteket, és megduzzasztják a spiritiszta gyülekezeteket. Nincsenek megelégedve semmivel, mert mindig mást szeretnének. *A különböző szellemű és különböző társadalmi állású emberek nehezen tudják levetni a külső burok jelentőségét, és nehezen tudják felfogni, hogy az Istentől lenyújtott kegyelem fényében ezek a különbözőségek csak annyit jelentenek, mint a játkababák öltözete. Az egyiket ilyen, a másikat amolyan burokba*

öltöztette fel egy időre az az isteni kegyelem, ami előtt mindenki egyforma, mert egyféle fényt sugároz a földön élőkre. Mindenki csak „test”, amíg a kegyelem nyújtotta fényben fel nem öltözködik. Hogy pedig felöltözködhessék, ahhoz alázatosságra kell szert tennie. Az alázatosság sok mindenre megtanít, amire a földi embernek nagy szüksége van, hogy a megismerés útján előrehaladjon. Ez az út vezet a megtérés átöltöztető nagy és széles csarnokába, ahol tiszta tükörlapok ragyognak, és a lélek ezekben a tükörlapokban ébred annak tudatára, hogy mennyi hibás és bűnös megszokásai vannak, mennyi tisztátalan vágya és kívánsága tartja fogva képzeletvilágát, mennyi hiábavaló gondja és fáradsága akadályozza meg abban, hogy az Isten törvényének helyet szoríthasson az életében, mert a „világ” szokásai és előítéletei akadályokat állítanak elébe. Az igazság tükör lapjai mindezeket megmutatják, és megmutatják azt is, hogyan kellene cselekedni, hogy az ember az igaz úton haladjon. Ha mindezekkel az ember tisztában van, akkor megváltozik az élete és más utat választ, hogy azon haladjon tovább, a minden külsőséges forma nélküli - Krisztus által megmutatott – utat, és akkor levetkőzi a külső ember előítéletét. És minden emberben egy „kereső” lelket lát, akinek szüksége van valamire: t.i. a segítő, támogató „testvérré”, az Isten szent Lelkétől vezetett megértő „lélekre”. Mert minden emberlélek segíthet a másikon, ha jó akarattal van egymás iránt. Ha ezt mindenki megértené, ha ezt mindenki cselekedné, nem volna a föld a száműzöttek hazája, hanem a hazafelé sietők vándorútja, melyen mindenféle gyülekezet hazatalál. Nem volnának olyan súlyos és nagy megpróbáltatások, mert a gonosznak nem volna anynyi lélek nyitva. De az Isten ad még a világnak egy időt, amelyben a világosság teljes fényvel ragyoghat. Azért mondom én, hogy ez az idő közeleg, de ébren kell lenni minden haza igyekvő léleknek, mert ez nem soká tart, és hirtelen lesz este. Megtérni az Úr útjára! Ez legyen a jelszó, és ez legyen az egymást megértő lelkek ismerető jele. Megtérni a becsületes, az igaz útra, amelyen a mi Urunk járt. Ezen az úton mindenki találkozik az Úrral, Aki magáénak vallja mindazokat, akik ezen az úton járnak, és bevezeti őket abba

a világba, ahol Ő uralkodik, ahol a jó és igaz törvénye irányítja az életet. A szellemi világnak a földi világgal csak ezen az útjelzőn szabad találkozni, csak ez a cél lehet az, ami az elmúlt életek hibáit és vétkeit és ezeknek következményeit szemlélteti, hogy az emberi lélek meggyőződjék a síron túli életről, megriadjon bűneinek súlyos következményeitől és idejében megtérjen, ő maga jobbá legyen, s cselekedeteivel jobbá tegye a világot. Ehhez kell a meggyőződés, hogy a hit valósággá, bizonyossággá legyen az ember lelkében, hogy életképes cselekedetökké váljék, amellyel a valóság világát építheti meg a maga részére minden földön megjelenő lélek. Hiába a tudomány egeket ostromoló erőszakos fellendülése, ha a bűnt szolgálja. Hiába az értelem bölcselkedése, ha az Istent tagadja. Minden a porba végződik és hosszú porladás után ott várja a feltámadását. A lélek feltámadása az öröklét titka, amely nem ismeri el a halál megsemmisítő hatalmát, mert aki Istenben él, a szellemi törvényt követi, az nem hal meg soha. A feltámadást magában hordozza az, aki az Úr beszédében hisz, azt követi, aszerint él, és az a halál törvénye felett lebeg utolérhetetlen magasságban. Ez a földi élet igazi célja. A tökéletlen, a bűnös életből a tökéletes, tiszta életbe való átváltozás.

A GYÜLEKEZETEK LELKI HALADÁSÁRÓL(*)

Már eljöttem az Úrjézus nevében, gyermekem. De igen, meg fogsz felelni, mert ha már tudod átérezni annak a küldetésnek a horderejét, ami a kaotikus zűrzavarból már-már kibontakozik, akkor fogod látni azt, amit én már régen megmondtam neked, de te nem adtál rá semmit. - Lehet, hogy jobb volt az ügy, mert a lelkedben talán zavart okozott volna annak a küldetésnek a tudata, de én, amennyire tisztán látom a lelkedet, még ez sem zavarta volna meg azt a helyes felfogást, amit az életed végéig - szerintem - meg fogsz tartani. Az emberi lélek összetételében sokszor a sok jó és helyes mellett nagyon sok helyt nem álló dolog húzódik meg, és a kifejlődésnél megelőzi, elkerüli a növekedésben a jót és helyeset, és akkor állnak elő azok a nehezen megérthető dolgok, amelyek a szemléltőt sokszor megtévesztik, és azokból helytelen

következtetéseket von le. Különösen előfordul ez azoknál, akik a szellemi dolgokkal egy kicsit közelebbi összeköttetésbe kerültek. Tudni valamit, de hiányosan és nem jól, és sokkal több képzelettel kitoldani, mint amennyi valódi igazságot tartalmaz az a pozitív igazság: az már magában véve is káros eredményeket hoz létre. Ezért nagyon óvok én azokat a lelkeket a spiritizmus mindenáron való folytatásától és főképpen a médiumi munkától, akik akarnak, akik nagyon akarnak munkálkodni, mert azok gyakran, sőt mindig tévutakra kerülnek, és mind maguk, mind a velük együtt munkálkodó emberek, - de még a szellemek is - messze eltávolodnak az igazság útjától. Keserves kiábrándulások, sok csalódás, sőt nem egyszer a teljes hitetlenségbe zuhanás követi az ilyen munkálkodásokat, és a sátáni elgondolás győzelmesen vonul be az emberek szívébe, hogy elfoglalja a neki tisztára elkészített helyet. (Máté 12:43-45) Ezt akarom én megelőzni azzal a tanáccsal, hogy mindenki tartozzék egy olyan világi elismert egyházhoz, ahol lelkiileg jól érzi magát, mert senki sem tudja előre, hogy mikor, miben, vagy kiben csalódik meg a földön. A spiritizmus igazságai nem mindenkit emelnek föl, nem mindenkit tisztítanak meg. Csak azoknak lehet haszna ezekből, akik teljes lelkükkel belemerülnek az igazságok tanulmányozásába, és nem elfogultak. A szellemi igazságok szabadon terjeszkednek szét az emberi lélekben, ha a meggyőződések által alátámasztott hit az alapja. Akkor a lélek teljes egészében beleolvad ezekbe, és visszafordul a bűn útjáról, mert látja a bűn következményeit. (Jelenések: 20:4-7.) Ez azonban csak az első lelkesedés idejében tud ilyen nagy változást előidézni a lélekben. Mert ez az első nagy érzés lassan elfakul a hétköznapi szürkeségében, és a hamu alatt meghúzódó régi tévedések parazsa nem egyszer felélénkül. És ahogy az idő napról napra meghozza a maga eseményeit, és a tudat részt vesz azok feldolgozásában, már a gondolatokban feltolakodik a régi, hibás törekvések szerint alkotott vélemény. Ami már az új megismeréshez hasonló formákat mutatja ugyan, - de lényegében mégis a régi ember hibás törekvését juttatja érvényre. Keresi, kutatja nagy szorgalommal, hogyan tegye elfogadhatóvá ezeket a hibás és

bűnre hajló törekvéseket, amíg megtalálja a félreérthető kijelentéseket, hogy ezekkel takarja be a hibázó törekvéseket, - sokszor önmaga előtt, de mások előtt is. **A bűn furfangos, csalogató igazságokat talál ki a maga mentségére, amit csak a Szentlélek világosságával tud a maga értéke szerint felismerni az igazságra törekvő lélek.** A Szentlélek világossága pedig csak az Istennek egészen átadott lélekre árad ki a maga teljes egészében. Ezt nem mértékkel méri a Kegyelem Istene azoknak, akik átadták lelküket az Ő szolgálatára. Így ezeknek nincs közös ismertetőjelük, amely szerint őket a külső megjelenésükben fel lehetne ismerni. Egyedül az a belső igazság az, amely szerint élnek és cselekszenek. Ez az a mindvégig való hűséges kitartás az isteni jó és igaz mellett. Háborúságot szenvednek a gonoszban munkálkodóktól, megrövidülnek, vádoltatnak, hamis tanúbizonyságot mondanak ellenük, károkat okoznak nekik, nem egyszer még az életüket is irigylik a gonoszban elmerült emberek, de ők hamisan nem védekeznek. Az igazsághoz hűek maradnak az ilyen emberlelkek, nem a pontokhoz rögzített igazság szerint ítélik meg a maguk és mások cselekedetét, hanem a látható dolgok mögött munkálkodó örök törvények szerint. Azért ezek ritkán csalódnak megérzésükben. Erre és ide kell eljutni minden emberi léleknek, hogy lélekmentő munkát vállalhasson, mert nagy a felelőssége mindenkinek, aki a szellemi célokat a világ szerint kívánatos „jó”-ért feláldozza. Ilyen kívánatos és csábító ereje van az emberi lélekre a vezetésnek, irányításnak, elismerésnek, felmagasztalásnak és egyéb kiváltságoknak, s talán legutolsó sorban az anyagi előnyöknek, amelyek már az egészen vastag anyagiasságba burkolt lelkekre hatnak csábítólag. De ezek a dolgok nagy veszélyeket rejtenek azokra nézve is, akiknek semmiféle eshetőségei sincsenek arra, hogy visszaélhessenek, de lelkükben ott van a vágy, hogy ezt elérhessék. Ha el nem érhetik, irigy szemekkel kísérik figyelemmel azokat, akik már Istentől való megbízatás szerint vagy a saját törtetésük folytán jutottak az ilyen szerephez. *Az irigység az önzés egyik kínzó és gyötrő kiegészítő része, amelyet, aki magában hordoz, a pokol gyötrelmeit szenved át, nem csak*

ő, hanem akit elér, és aki ezeket az érzéseket akaratlanul is felkelti. A világ ilyenekkel van tele, akik egymást gyötrik, kínozzák csak azért, mert úgy sejtik, hogy akár egy darab kenyérral többje van, akár magas méltóságot tölt be, akár tehetségesebb vagy szebb, vonzóbb, érdekesebb, és felfigyelnek rá a többi emberek. A léleknek ez a látszólag jelentéktelen bűne, hibája elkíséri megtérése útjának végéig, és lappangva húzódik meg a szép szavak mögött, hogy - alkalmat keresve, mint a romboló méreg, szétfolyva - olyan helyrehozhatatlan károkat okozzon, amelyek tán sohasem, vagy csak nagyon nehezen pótolhatók. - Azért olyan nagyon nehéz a gyülekezeteknek igazi lelki haladást felmutatni, mert a harmóniátlan együvé tartozás által hézagok keletkeznek, amelyen keresztül a gonosz akadálytalanul bejuthat, és támadhat orvul, észrevétlenül - az álszeretet köpenye alatt gyilkos mérget hordozva, - hogy az alkalmat kilesve széthintse, és a gyengébb lelkek megbódulva a gonosz hálójába essenek. Ez történt nálatok is, veled is, és ez történik minden, a megtérésre alkalmatlan lélek együvé zsúfolásánál. De ha vannak erősebb lelkű és tiszta szándékú emberlelkek, akkor a romokból új egységet építenek, amikor az idő itt lesz. Éppen azért, mert ez az idő már közeledik, tehát amíg a nap fenn van, máris készüljenek a munkára. Nem elsőbbségért, nem kiváltságos elismerésért, hanem az Isten Szentlékének az emberi életben való kitöltéséért, mert a Szentlélek segítségével nélkül mindenki csak a magáéból adhat, az pedig semmiképpen sem teherbíróképes. Mert az ellentét első szele széthordja az együvé tartozókat, mint a könnyű polyvát, és ki-ki sirathatja a nagy munkához való elhivatottságát, mert azt is el lehet herdálni. Aki a sátáni természetet nem vetkőzi le magáról, az nem tiszta. És a tisztátalanok nem maradhatnak meg az Úr választottjai között. Azért kell levetkőzni a gonosznak minden árnyalatát, és felöltöni az isteni természetet. Ez az a felkészülés, ami szükséges, és amire már most felhívom minden lélek figyelmét: igen! - készülni kell mindenkinek, aki részét akar venni az igazi - Istentől kiszabott - munkában, hogy kívül ne maradjon, mert az idő rövid, és nincs lehetősége a vég nélküli próbálkozásnak. Az utat sokaknak

már csak futva lehet megtenni. Most én azt mondom: az idő rövid. Ne csaljon meg senkit, ha a nap süt majd, és nagy remények között ébred a holnapra, mert ez is rövid lesz. A gyülekezetek ne álmodozzanak, hanem éljenek Isten szerint való életet, és az Úr áldásos gondoskodása nem marad el. Te pedig tudod, hogy az Úrnak van gondja reád. Higgyél, bízzál és remélj az, ami az ígéret szerint elérkezik.

PROBATÉTEL ÉS SZABADAKARAT ÖSSZEFÜGGÉSE(*)

Már vártalak az Úrjézus nevében gyermekem - Nem tudod? De nagyon is tudod, hiszen érzed azt a lelki fáradtságot és azt a bizonytalannak látszó valamit, ami elé siet mindenki, aki született. Igen, mert amíg a lélek valamennyire is jól érzi magát a testi életben, addig nem gondol semmire, csak éli az adott életnek alamizsnáját, amit sorsa eléje ad, hogy abból kikeresse a maga részére azokat az apróbb-nagyobb tanulságokat, melyekkel felszerelve a fejlődés lépcsőjén egy-két fokkal magasabbra emelkedhessék. Azonban az emberré lett szellem elfelejti a maga elé vett nagy célt, és nagyon hamar megalkuszik az adott helyzettel, és mohón siet kiszedni azokat az adott lehetőségeket, melyeket az élet eléje tár, hogy annak minden múlandó javait - ha csak módjában áll - a maga részére megszerezhesse. Ez az a próba, ami elé minden emberi lélek a születés és halál közötti időben állítva lesz. Nagyon kevés kivétellel el is buknak ezen az emberek, mert természetük-nél fogva ez az ő részükre igazságos és jogos, hogy mindenben az elsőséget maguknak megszerezhessék. Ez a gondolkodás egy véget nem érő harcot, háborút, örökös vetélkedést, irigykedést, haragot, bosszúállást és kegyetlenkedést eredményez, mely minden jónak és igaznak ellene áll. Az isteni törvénynek pedig az az alapja, hogy minden ellentétes érzésnek és törekvésnek le kell tisztulni az emberi lélekről, hogy az isteni törvény érvényesülhessen a világban is, és boldog fejlődési lehetőségek áldást hozó eredményei áraszhassák el a világot. Ne legyen szenvedés és jaj, ne legyen panasz és sóhaj a földön élők lelkében, hanem boldog

megelégedés és hálaadás az Isten jóságáért. Ez az isteni akarat az ember földi életével. Azért mondja meg, azért jelenti ki a törvény ismertetésével, hogy mit cselekedjen, és mit ne cselekedjen a földi ember. A továbbiakban megmondja azt is, hogy ha megcselekszitek azt, amit parancsolok, és megtartóztatjátok magatokat azoktól a cselekedetektől, melyeket kárhozatot hozó cselekedeteknek jelentek ki előttetek, akkor megsokasodik az áldás a földi életetek fölött, és a ti ellenségeiteket legyőzi az isteni igazság hatalmas ereje, azaz „elpusztítja az Úr”. A föld is meghozza a maga áldásos termését, a lehetőségek bőséges tárháza nyílik meg a feléle törekvő emberi lélek előtt, és egészen csodaszerű eredmények gazdagítják meg az életét azoknak, akik az isteni parancsolatok szerint élnek. Ezeket a kijelentéseket nem szabadna az embernek soha figyelmen kívül hagyni, mert a kijelentések folytatásában arról is szó van, hogy ha az ember nem simul bele ezekbe az isteni kijelentésekbe, és ellene cselekszik, akkor eltávolodik az áldást hozó nagy lehetőségektől. Az átkos erők forgatagába sodródik bele azzal, hogy amit meg kellene cselekednie, azt nem cselekszi meg, és amit nem szabad cselekednie, azt megcselekszi. És ez a halál törvényébe hullatja azokat a lelkeket, akik az Isten színe előtt száműzve vannak. Ezek a lelkek, amíg eshetőségeik tartanak a földi világban, addig kiélik a maguk életét. Talán egy ideig úgy látszik, mintha a gonoszságaiknak kedvezne a sors. Szerencsecsillaguk mintha sokkal fényesebben ragyogna, és magasabbra emelkedne, mint a törvényben élőké, akik megbánva vétkeiket, a javulás útjának göröngyein sok fájdalmat hordozva lassan haladnak előre. De az Úr beszéde meg nem csúfoltatik. Egy nem várt fordulat hullócsillagot mutat az égen, és az a gonosz életű ember sorsának hosszú időre szóló mélybe hullását jelenti, ahonnan nincs kiemelkedés, és nincs megfordulási lehetőség. Sok ilyen mélybe hullott csillag kialudt maradványát jelentő lélek keresi azokat a lehetőségeket, hogy még egyszer újra felemelkedhessék. De többé nem találja meg addig, amíg a lassú, szenvedtető, nehéz utat meg nem járta, és lelkében ki nem alakult a jó és igaz után

való vágy, amely a kényszerűségek ellentmondást nem tűrő törvényének nyomása alatt érlelődött meg. A gonoszban alámerült lelkeknek nincs egy számtörvényhez alkalmazott idejük és lehetőségük, ezek minden pillanatban a halál örvénylő törvénye fölött járnak, és csak egy egészen kicsiny szálon függ életük, és minden gonoszban elért sikereik eredménye, hogy azután a halál megsemmisítő törvényében vesszen el. **Rövid, és hamar letűnő a gonoszok szerencséje, mely nem más, mint a nem Istentől adott jók és kívánatos dolgok magukhoz ragadása.** Bármilyen törvényesnek látszó formában cselekedte is azt az ember, az isteni törvény előtt nem igazolhatja, sőt terhére íródik azzal, hogy az Isten törvényét megcsúfolta, nem tisztelte, nem engedelmeskedett annak, hanem azt palástul használta, mellyel az ő gonoszságát az emberek előtt törvényesítette. Tehát ne csaljon meg senkit az a látszat, amely a gonoszt az isteni törvényekbe burkolózva láttatja. Mindennek eljön a leleplezési ideje, és akik így cselekednek, súlyosabb büntetés elé néznek, mint akik nem rejtik álarc alá a maguk gonoszságát. Minden gonoszra megfelel a természet törvénye a maga nyelvén, hogy azt megértse. És amikor itt van az idő a leszámolásra, akkor már hiába a kapkodás, hiába a megtérésre való hajlandóság, a törvény behajtja mindenkinek a tartozását. De mi az a tartozás? - kérdezheti az ember a maga tudatlanságában. Az élet Isten ajándéka azoknak a lelkeknek, akik a szellemi életben már bizonyos haladást tettek az engedelmesség, az elfogadás, a fejlődési készség, és az ebben való munkák előbbre jutásában. Ezeknek a lelkeknek szoros és kemény törvénye gépiesen tolja őket feljebb és feljebb a világossággal besugárzott szellemi szférák felé, melyeknek a föld felé hullámzó erő mozgásai a föld felé szállítják mind a természetben megnyilatkozó életalakulatokat, mind azokat a szellemeket, akik ezekbe a szférákba tartoznak lelki és szellemi fejlettségük szerint. A szellemi szférák itt nem sok boldogságot nyújtanak azoknak részére, akik már bizonyos fejlődési fokot elértek a földön. Mert a földi élet minden fájdalommal és szenvedéssel is tág szabadságot nyújt a cselekvésekre, és bizonyos életszakaszokban megnyugvást és békességet

talál a lélek, hogy magát kifejezhesse, belső lelki világát kivetíthesse a világba, és ott az ő akarata és vágya szerint élhessen. Erre kellenek a változásoknak alávetett életformák és lehetőségek. A magasabb világokból leküldött, vagy esetleg lehullott szellemgyedek ugyancsak ezt cselekszik: a maguk lelkét vetítik ki azokban a tudományokban, művészetekben, bölcseségekben, áldozatos munkáikban, szeretetükben, és így a föld változatos szépségekben gazdag. És a fejlődésképes, gyengébb szellemek örömmel fogadják el ezeket a földnek nyújtott ajándékokat, és igyekeznek hasonlóká válni azokhoz, akik ezeket a földön megvalósították. A föld minden alantas beavatkozás ellenére szép és kívánatos azoknak a fejlődő szellemeknek a részére, akik még csak elfogadják a föld javait, de nem adnak érte semmit. Azonban ezekért minden léleknek dolgoznia, tanulnia kell, és a természettörvény igazságainak keretein belül olyan életet élni, ami a föld törvényének megfelel. Tehát jó, becsületes, Isten törvényeit megtartó, - s ha szükséges lemondó - életet, és azt békén hordozni tudó lélekkel kell járnia. Mert akik már a föld fejlődési iskoláját kijárták, azok a föld szféráiból már tökéletesebb világok szféráiban is otthont találnak. Ahol már nincsenek ütközések, meg nem értések, hamisságok, félrevezetések, csalódások, félelmek és egyéb lelki és testi nyomorúságok. Ezek a szellemek már önmagukból is jobb és boldogabb életlehetőségeknek a törvényeit szeretnék a világba kivetíteni, de nem érti meg a világ, és nem engedi, hogy ezt megvalósíthassák. Az ilyeneknek a földi élet teher és nehéz szolgálat, amit úgy vállalnak szeretetből, engedelmeségből. De az alsóbb szférák lakói nagyszerű alkalmat látnak azokban a lehetőségekben, melyek titkos és nyilvánvaló vágyaik kielégítését ígéri. Itt van a szabadakarat nagy próbája. A lélek kész, de a test erőtlen az igaz jó - lemondást és áldozatot követelő - érvényre juttatására. Itt van a felfelé emelkedésre, és a lefelé sodródásra való próbatétel. A lélek gyengesége, az ellentét-eszmét magába szívott lélek természete, a hibás, a tévelygő eshetőségekre épít. A csalóka káprázat gyorsan elérhető megvalósulást ígér azoknak a vágyaknak, amelyek talán nem is egészen helyes

irányt követnek. A léleknek vissza kell térni helytelen kiindulási pontjához, hogy ha elhibázta, és cselekedetével megvalósította tévedését Azokat az eredményeket, azoknak az ellentétes hatásait át kell élnie szenvedve és gyötrődve mindaddig, amíg a lélek ezekből a vágyakból és tévedésekből meg nem tisztul. A lélek elfárad ezeken a szenvedésekkel megrakott életutakon, és keresi a megpihenést, a meggyógyulást. De saját akaratából kell keresni, hogy a kegyelem megtalálhassa az utat a lélekhez.

HALADJATOK AZ ÚR LÁBNYOMAIN! (*)

Már én vagyok itt az Úrjézus nevében, gyermekem. Igen, ezek a dolgok (árvíz) mindig valami nagyobb dolgok bekövetkezésének az előfutárai, mert nem egyszerre jön a természetben az úgynevezett „megtorlás”, hanem az ilyen esemény lassú leszakadása a megérett gyümölcsnek. A természet nem úgy torolja meg az ellene elkövetett vétket és hibázást, mint az ember, hogy bosszút áll, hanem a behullott vétkes gondolat és cselekedet először megtámadja az előre siető, fejlődő erőket, amelyeket megbénít az ellentétes elv, amely a jót nem engedi érvényesülni. A jó nélkül nincs fejlődés, nincs előrehaladás, nincs folytatódás a természetben, és a bomlás, feloszlás veszi kezdetét, hogy új formában kezdhesse meg a megakasztott fejlődést. Ami nem fejezte be az érést, elkezd romlani, rohadni. Ami már elérte a maga célját, az már a másféle alakuláshoz való magot megérlelte magában, az megtartja a maga pihenőjét és új fejlődésbe kezd. De az éretlen megromlik, felbomlik, és az összetételben foglalt erők közül csak azok használnak fel, amelyek, mint másodlagos, vagy harmadlagos osztályozódáshoz csatolt segédeszközök minősítést nyernek. Ez a maga helyén ezeknek az erőknek a bukását jelenti, mert ezáltal jóval alacsonyabb célok szolgálatába helyeződnek. Most van itt az ideje és lehetősége, hogy az erők a minősítés törvényébe érve, azokkal a magasabb célú erőkkel egybekapcsolódva új alakban ismét az őket létrehozó szellemi természet szolgálatába jutva, nem azt fogják cselekedni, amit a szellemi természet akar és kí-

ván, hanem ellenállnak a maguk lehetőségei szerint, mert az ellenállás által a természetben a fejlődés elve jut érvényre. Az emberi hibázó természet elve szemben találja magát a saját maga által létrehozott erőkkal, amelyek már nem engedelmessé válnak, hanem a maguk törvényét követve az ember elé új fejlődési feladatokat tűznek, amit az embernek meg kell oldani, de amíg ezt megoldja, nagyon sok szenvedésen - és fáradságos munkával, sokszor hiábavaló erőpazarlással - kell keresztül mennie. **A félrefejlődések következményei mindazok az úgynevezett elemi csapások, amelyek elől senki nem térhet ki, senki el nem menekülhet, mert ezek bárhol és bármikor utoléri.** A csoportokban feltorlódtott hibák, bűnök, félreértések és félrefogások ugyancsak a csoportokra hullanak vissza. Bár a csoportokban talán vannak teljesen ártatlanok is, akik nem voltak hibásak a létrehozásban, de az általánosító, egybekötő törvény nem engedi meg a kivételeket. Nagyon különös kivételek ugyan előállhatnak, de ez csodaszámba menő ritkaság a földön. Ilyenek azok a külön utakon történő figyelmeztetések, óvó-védő kegyelmi intézkedések, amelyek az embert kiemelik a nagy tömegek okozati törvényéből. Azonban ez nagy ritkaság. **Az ember azért éljen úgy, mintha minden percben a halál törvényébe lépne át. Ne az utolsó órában, ne utolsó percben jusson eszébe a halál, hanem arra kell gondolni, hogy minden perc a halál felé viszi az embert.** Aki született; annak meg kell halnia. A született embernek az a jövője, ahová megérkezik. A jelen az út, amelyen halad, amiben dolgozik, munkálkodik, egyben az a kifizetés helye és ideje. Az emberiségnek ezért kellene egy szoros testvériségben egybeolvadnia, hogy egymást segítve, egymás érdekeit szem előtt tartva úgy éljen, hogy nem tudhatja, ki lesz a jövőben jótévője, ki lesz az anyja, atyja, vagy gyermeke. Ha így él, és így cselekszik igazat, vagy irgalmasságot, sem a természettörvény - amely egészen begöngyöli lelki és testi valóját, - sem a szellemi törvény nem ad vissza olyant, ami félelmetes és gátló akadályul szolgál a fejlődés útján. Mert az a lélek, aki az igazság útján jár, és semmi gonosz dolgot nem cselekszik, mind az isteni kegyelem törvényében,

mind a szeretetet előbbre vivő törvényben elől jár, és az Úr által megmutatott nagy és csodálatos dolgokat viheti véghez. Az isteni törvény oldoz és kötöz, a természettörvény pedig az ilyeneknek engedelmes szolgája. Az imádságaik meghallgatásra találnak, mert az igazak keze nyomán áldások fakadnak. Azért ezek sem mentesek sem a megkísértésektől, sem a megpróbáltatásoktól, mert a tévedés szellemi elve körülveszi a világot, és sötétséget borít a világosságban járók elé is, hogy megtévessze őket az egyetlen és fontos igazság felől. Azért ne féljete! Az Úr legyőzte a félelmek urát, a halált, és a gyötrelmes szenvedést. Az isteni törvény győzelmeskedett a megromlott és a romlásba taszított természet felett, mert az Úr feltámadott. Szenvédéseken, bűnökön, halálon, emberi gonoszságokon, megvettetéseken keresztül vezetett az út, amíg a halállal befejeződött a gonoszság elvének látszólagos diadala a földön. De aki engedelmes volt a haláláig, aki hűséges volt az isteni igazsághoz, minden gyötrelmeken keresztül, az nem marad a halál foglya, mert ő maga hordozza a feltámadás nagy isteni igazságát, az „élet törvényét”. A természet boldogan nyitott utat a feltámadó Krisztusnak. Nem állt ellen, nem állított akadályokat, mert a gonosz eredményét - a halált - legyőzte. A természettörvény az ő isteni erőivel átsugározva, kegyelmi törvénnyé lett azok részére, akik hisznek, és hitükben nagy elhatározások születnek, hogy az Istentől megmutatott igaz utat választják életük céljául. Ezen az úton haladva kiemelkednek a tömeglelkek törvényéből, és a kegyelem kiválasztottjaiként haladnak tovább. Nem a jólét, nem a dicsőség, nem a hatalom elérése, hanem a bűn és tévelygéstől való szabadulás az a cél, amelyért élnek a földön. Áldást, békét és szeretetet hintenek szét maguk körül, mert az agyonfáradt emberi lélek erre vágyakozik. Vallást tesznek az őket átható isteni kegyelemről, és amikor eljön az idő, átlépnek a szellemi életbe. Mert már földi életükben meghaltak a testen keresztül érvényesülni akaró ellentéteszmék. Legyőzték a halált, az Úr halálával, és feltámadtak az életre, arra az örök - időt nem számoló - életre, amely az Isten örök igazságában él, és cselekszik szakadatlanul jót és igazat. Az Isten felmérhetetlen nagy tervében talán

csak egy kicsiny pont a maga helyén, vagy egy porszem a miriád világok nagy útján, de egy helyét betöltő porszem, aki nélkül nem volna teljes a nagy egyetemes élet. Mert mindenki, aki él és élt valaha és - még ha a szenvedésekre összegyűjtött ocsúban van is elkönnyelve - az mind hiányzik onnan, a nagy harmonikus együttesből. Mert mindenkinek van egy rábízott célja, egy rendeltetése, amelyet a legjobban csak az ő lelki egyénisége tud betölteni ahhoz, hogy az Isten tervében létrehozott világok együttes élete tökéletességet nyerjen. Ez a nagy cél forgatja az életeket, a sorsokat a mulandóban és az örökkévalóban. Aki az eltévelyedett szegény nyomorultak világaiba lejön, hogy onnan csak egyet is magával vigyen és szabaddá tegyen a bűn rabságából, az nagyot és értékes munkát cselekedett. Az nem marad a halál árnyékában, hanem az élet világossága fogadja, amely megvilágítja az utat tovább, felfelé. A mi Urunk pedig ezt cselekedte értünk, szegény elkárhozottakért. Lejött, hogy minket megkeressen, magához öleljen, a sötétségből, a kárhózatból felemeljen, és az üdvösségre vezessen. Ezért az Ő nagy neve áldassék örökké! Ez volt a legnagyobb kegyelem, ami a földet és a rajta lévőket érte, mert a lélek hiába bölcs, hiába okos, hiába van szeretettel telve, ha nem hiszi azt, hogy Isten igazságos törvénye tartja fenn a világot. Hiába ismeri a természet minden rejtett titkát, ha nem hiszi azt, hogy minden valóság a természetben megnyilatkozik, és minden megnyilatkozásával örül, vagy panaszkodik, sóhajt vagy hálálkodik a nagy Teremtőnek, Aki munkával bízta meg. Azzal a munkával, hogy a benne elrejtett szellemi gondolatnak kinyilatkoztatója legyen: hozzon mindig szebbet, jobbat, boldogítóbbat a létbe. Legyen az emberi lélek hordozója, nevelője, tanítója, amíg megérik a szellemi világosság befogadására, az Isten fogalmának elhelyezésére. S amikor ebben megnövekedett, ő legyen a természet vezetője, formálója, hogy tetteivel az igaz jó áldásait vonja a föld természetébe. Mert akkor minden titok zárja felpattan, és az igaz tudományok ismeretére elért emberiség Isten fiainak nevezetik. Akkor már nem él vissza a tudományokkal, nem cselekszik gonoszt, hanem boldogan gyönyörködik a természet tükrében, ami

az ő lelkét tükrözi vissza. Addig minden csak sínylődik, szenved és sóhajt a nagy átalakulás után, amelynek el kell következnie és el is fog következni. Boldog az, akit ez az átalakulás ébren talál. Boldog az, aki az éj legnagyobb csillagát felismerte a földi életben, mert az eljut az Úr második eljövételének biztos helyére, abban az állapotban, amelyben felkészültségénél fogva kerül. Mert fel kell készülni erre lélekben, hogy a csillagsugáron keresztül találkozhassék az emberi lélek az Úrral. A legfényesebb csillag a krisztusi igazság, amelynek sugara itt van, és itt marad a földön, mert ide jött, ide született a föld természetébe burkolt emberlelkekért. Értük jött, értük szenvedett, értük halt meg, és értük támadt fel, hogy megpecsételje tanításainak igazságát, hogy higgyenek, s bűneiktől szabadulni siessenek, mert a korszak lezárulásával már nincs visszatérés, nincs alkalom az üdvösség elnyerésére. Ez a kegyelem még itt van, de az elválasztódás ideje már megkezdődött. Azért aki szereti lelkét, és szeretné ha biztos révbe jutna halála után, sőt ezt megelőzően is békességes élete lenne, az ne keresse a testnek kedvező, könnyednek látszó életlehetőségeket, mert az idők csalfa képeket mutatnak, és akik nem Istentől vezéreltetnek, azok belelépnek a hínáros iszapba. Ti, akik halljátok az igazságot és ismeritek a ti Uratokat, siessetek az Ő itt hagyott lábnyomain haladni. Ne tévesszenek meg se a tudomány hamis hangjai, sem a csodálatosnak látott külső világ igazságai, mert most minden a legszebb hangot akarja kiadni. Nektek csak egy legyen a mértékadó: a legnagyobb és legfényesebb csillag sugárzó fénye: az Úr tanítása.

A FÖLD A KEGYELEM VILÁGA(*)

Amilyen csoportban a lélek a maga feladatát vállalja, ott van a munkája, és ez velejárója annak a földi életnek, azért az mindig bizonyos felelősséggel jár. Mert vétkezni nem lehet büntetlenül, ugyanis a bűn büntetést von maga után. Éppen ezeken a félig megértett dolgokon bukhatnak el olyan emberek, akiknek ismeretük folytán már a jobb és békésebb állapot járna, de a próbákon sokszor túlmennek a megengedett határon, és ez okozza bukásukat.

Az embernek nem azért kell próbákat átélni, hogy azokban a gonoszba és a tévelygésbe belesüppedt embereknek kedve teljék, hanem annak bizonyóságaként, hogy a haladottabb léleknek a maga elért fokozatán hogyan sikerül megállnia. Az emberi lélek magamentésére szívesen beleéli magát olyan elméletekbe, amelyek a bűnnek valamely magyarázatát adják, vagy jogosultságát igazolják. De ez nem állhat meg, mert akkor soha sem tudna megjavulni senki, mindig találna a maga mentségére takarót, amelybe beleburkolózhatna a megjavulás elől. Megjavulni annyit tesz, mint magamban feldolgozni az okot, amely azokat a gonosz okokat hozza létre, amelyeket a lélek abban a pillanatban lát jónak, amikor megcselekszi. Az emberi nagy közösségben különböző elgondolások és célok alakulnak ki, amely felé az emberiség zöme igyekszik, hogy azt elérje. Ez kedvező talán a testnek, de akkor sem az összességének. Amikor már megközelítik ezt a célt, az erősek igyekeznek a gyengébbeket félrelökni. Ez az erő és az erőszak harca az igazsággal szemben. Tehát messze van az isteni törvénytől. Az erőseknél azonban vannak még erősebbek, akik a már elért eredményt veszik el azoktól, akik ezt megszerezték. Így most már a két egyformán téves gondolatú embercsoport harcol egymással, és ebben a harcban a gyengébbeket zsarolja mind a kettő. De a halál után egyformán elesik mind a két fél a maga kiharcolt javaitól, és szegényen kénytelen tengetni szellemi életét, míg a kihasznált szegények megkapják a maguk fokozatához mért kárpótlást, és most már ők a gazdagok és az elbukottak feltettesei. Ha a szenvedők iránti részvét elfogja lelküket, akkor megosztják fölöslegüket, és megsokszorozódik a lélek vagyona, és a földi testöltésbe is magával hozza a könnyebb állapothoz való jogosultságot. Ez volna az a földi nemességgel járó feladat, ami azt a bizonyos kasztrendszer megvalósította. Azonban ez is csak próbatétel, hogy a kényszerhelyzetben megszerzett jobb, nemeesebb belátásnak hogyan szerez érvényt a szabadság kiszélesített korlátai között? - Bizony nagyon sokan elbuknak a jobb és kedvezőbb életkörülmények között. Ugyanis nem a lélek célja az első, hanem a testi embernek kedvező előnyök. Bár ez csak az

egészen csiszolatlan lélek harca, de nagyon nagy próba: a dicsőség, a hatalom megszerzése és megtartása, az elismeréstől a magasztaltatásig való felemelkedés, s mint cél, a hiúság kielégülése a lélekben. Boldog ember az, akit ez a vágy nem fogott el, és polipkarjaival nem szorongatott, nem gyötört, mert akkor békességes szellemi életre ébred földi élete után. De ha átadta magát ezeknek az érzéseknek, és nem igyekezett a hiúság égő vágyait lefékezni lelkében, akkor nem találja meg nyugalmát sehol. Mert minél többet és nagyobbbat elért földi életében, annál nagyobbba törekszik, annál nagyobb és fékezhetetlenebb vágy sarkallja, amíg csak le nem zuhan a mélységbe. A gőg és hiúság vetkőzteti ki az Isten képére és hasonlatosságára teremtett embert a magával hozott mennyei természetéből. Az embernek alapjában véve nem „ördögi”, hanem „isteni” természet jutott a földön való megszületés által, mert tiszta tudat, ártatlan élni vágyás vonzza a lelket a földi élet gazdag lehetőségeinek megvalósulásai felé. Itt a földön találkozhat a mélység a magassággal, az árnyék a fényvel; a tudatlanság a tudással; a sötétség a világossággal, a kétségbeesés a reménységgel, a kárhozat az üdvösséggel. A földi élet: a lehetetlennek a lehetővé válásával; - a halál találkozik az élettel. Mert a föld a kegyelem világa, ahol minden átváltozhat, megújulhat, megtisztulhat, és mint új teremtmény, elfoglalhatja helyét a mindenségben, ahová Teremtője helyezi. Tehát a földön való megszületés nagy fordulatot jelent a mélységbe hullottak részére. Hogy ezt méltóképpen bebizonyítsa a kegyelem, eltörli a lélek arcáról a régire való hasonlatosságot, és kitörli az emlékezést, hogy az új „én”-ben új törekvések, új célok, új életkörülmények létesüljenek, hogy új tudományokkal, új tapasztalatokkal meggazdagodva térhessen meg a lélek a valóságos életbe. Ez, az új „én”-ben a jobb és nemesebb törekvések által megszerzett tapasztalatgyűjtemény, új irányt ad a lélek fejlődésének, hogy ezáltal kiemelkedhessék a nemtudás alacsony fokozatából, és mindazt, amit jónak és igaznak lát, megvalósíthassa ott, ahova őt sorsa, végzete állítja. A földön eltöltött élet mérlege nem azok szerint osztja ki az érdemeket, hogy ki mi volt, hanem hogyan töltötte be

hívását, milyen érzések kísérik a földi életen való átvonulását, vajon az egész érző világ szenvedve, félve, avagy megbékélve, bizonyos megelégedéssel emlékszik meg róla? Aki csak a saját énjének a vágyait tartotta fontosnak, hogy azok kielégüljenek, nem adott a maga életéből semmit azért, hogy másnak könnyebbé tegye az életét, az nem cselekedett a közösség érdekében semmi jót. A szeretet nem indította senki és semmi iránt könnyöretre, hogy valamit cselekedjék, ami enyhületet és jó érzést keltsen. Aki nem tudott elnézni, megbocsátani olyan dolgokat, ami a tudatlanságból eredt - az ne számítson a saját részére semmi ilyenre, mert minden emberlélek csak önmagával kerül szembe. Aki így éli le életét, sötét pontokkal írja tele az isteni kegyelem által ajándékozott tiszta, mennyei tudatot, és az isteni természetét sötét árnyékok torzítják ördögivé. Minden, ami az isteni természetből kilép és a bűnök által eltorzul, többé nem vegyülhet el az isteni természetbe, amíg meg nem tisztul. A lélek pedig sokszor beárnyékolja magát a különféle gonosz vágyakkal és cselekedetekkel, amelyek örökre száműzve vannak az Isten országából. Mert ezek az igazságtalanságok, hazugságok, önzések, megkárosítások, paráznaságok, kevély önhihtségek, hatalmi törekvések, gyűlölködések, gyilkosságok, kegyetlenkedések, és ezeknek mindenféle változatai, mint sötét, le nem mosható és a lelket eltorzító foltok és sebek. Melyek különböző betegségek formájában ütköznek ki a lelki testen, melyet a földi test is átvesz, és súlyos szenvedéseket okoz a földi életben. Azonban a földön sok betegség gyógyítható, mert a természet világában meg van adva a földi embernek a segítség, hogy lelkileg, testileg megépülhessen. A lelki megépülés a különböző téves irányokból való visszatérés, az Isten útján való haladás által megy végbe, amelynek segítségével sokszor a testi betegségek is meggyógyulnak. Azonban sokszor nagyon későn érkezik el a lélek bűneinek felismeréséhez és beismeréséhez, így a testi gyógyulás nem következhet be a földi életben. A bűneinek felismerése által már csak a késői bánathoz érkezik el, mert az életben már nem kezdheti el azt a bensőséges életet, mely a lélekben el-

lenálló erőket fejleszt a bűnök kísértésével szemben. Ezek az ellenálló erők az Isten kegyelmének előlegezett ajándékai a bűnöktől legyengített lélek számára, hogy az elhatározott új életben új ember legyen, aki már nem a bűnök rabszolgája, hanem az isteni törvény követője, akit az isteni kegyelem felemelt és tisztulási útján oktat, vezet, erősít, bátorít, gyámolít, mint egy újszülöttet, aki a bűnök részére meghalt, és a kegyelem által újjászületett. Eddig nem szóltam az Úr mélységes nagy szeretetéről, aki mindenkit vár erre az útra, hogy ott vele találkozzék. Mert aki hisz és igaz beismerésével, az elmaradhatatlan fájdalmas bűnbánattal borul le az Úr lábai elé, azt felemeli, és nem engedi el többé, - megtisztulásában előre segíti. Hogy kinek mennyit bocsát meg, mennyit töröl le a lelkéről, azt senki sem tudja, és nem is tudhatja. Ne is kérdezzen azok felől senki semmit, mert a kegyelem erre nem felel. Az ember, amíg test szerint él, a lélek dolgaiban csak gyermek marad. Maradjatok ti is mindnyájan gyermekek, az Úr megváltott gyermekei.